

Giới thiệu Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm

Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm là truyện ngôn tình nữ cường nói về kiếp trước, Cổ Tương vì một người đàn ông mà không cần tuổi trẻ, không cần sắc đẹp, không cần lòng tự trọng, ngay cả địa vị ảnh hậu* cũng không cần.

*Chỉ nữ diễn viên xuất sắc đứng đầu giới giải trí.

Kết quả cô bị bị hãm hại, bị bôi nhọ, bị ruồng bỏ trở thành người phụ nữ xấu xa, cuối cùng rời khỏi giới giải trí.

Trùng sinh về mười năm trước, bây giờ cô còn tuổi trẻ, còn sắc đẹp, còn lòng tự trọng.....Mục tiêu của cô là: Đánh ngã giới giải trí!

Đây là truyện của một vị ảnh hậu vừa xinh đẹp vừa giỏi diễn xuất sống lại lúc cô còn chưa nổi tiếng, gặp thần chém thần, gặp phàn giết phật, dốc hết sức trên con đường trở thành ảnh hậu. Mời các bạn cùng chiêu mộ, song song đó truyện Xoay Chuyển Vận Mệnh hứa hẹn sẽ mang đến những tình khúc đầy mới lạ cho bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ảnh Hậu Không Bằng Chó

Gió đầu hè mang theo hơi say ẩm áp, ánh nắng ngoài cửa sổ nhẹ nhàng chiếu vào phòng, hai giờ chiều, hành lang bệnh viện yên tĩnh.

Trong phòng trực ban của y tá, hai cô y tá trẻ tuổi cảm điện thoại di động, cô y tá kia đưa điện thoại cho bạn tốt, cố gắng nhỏ giọng nhưng giọng nói không giấu nổi sự hưng phấn: "Mau xem đi, đồ mới ra đó."

Trên bức ảnh là hình trang phục cưới của một đôi nam nữ, khuôn mặt tinh xảo, trai tài gái sắc nhìn vô cùng xứng đôi.

"Trương thiên vương mặc đồ này nhìn đẹp quá" Nữ y tá tóc ngắn nói: "Đẹp trai đến mức không để cho người ta sống nổi."

"Kiều thiên hậu cũng đâu có thua kém! Cũng sắp 40 tuổi rồi, sao có thể đẹp như vậy được, chăm sóc thật tốt."

"Cô ấy thật hạnh phúc, đã ly hôn mà cũng gặp được người đàn ông tốt như vậy, bây giờ còn mang thai, không biết kiếp trước cô ấy đã tích bao nhiêu công đức nữa. Nếu tôi mà là cô ấy thì tốt rồi." Y tá tóc ngắn ôm mặt, về mặt xa xăm nói.

"Nhưng người ta chỉ thấy người mới cười cũng không thấy người cũ khóc, cô gái kia...." Cô y tá buộc tóc đuôi ngựa bĩu môi, chỉ về phía cuối hành lang: "Chắc là cô ta không biết."

"Nhỏ tiếng chút." Y tá tóc ngắn ngắt lời: "Để y tá trưởng nghe được thì không hay đâu."

Cô y tá nhỏ nhún vai, không nói gì nữa.

Phòng bệnh cuối hành lang, bức màn cửa bị kéo kín mít, trong phòng không bật đèn, điều hòa thổi vù vù, đi vào chợt giống như đi tới một căn nhà xác im lặng, thời tiết tháng sau lạnh phát run.

Trên giường bệnh, một cô gái ngây ngốc ngồi, màn hình TV không mở tiếng giống như kịch câm vậy. Bây giờ đang mở kênh giải trí, trên TV là hình ảnh tuần nam nữ ôm chặt nhau, người đàn ông hạnh phúc tuyên bố tin tức gì đó, khoe miệng mỉm cười không giấu được sự vui mừng.

Ngón tay Cổ Tương nắm ra giường thật chặt, trong mắt lóe lên sự trào phúng. Lương Quý....cô và anh ta làm vợ chồng bốn năm cũng chưa bao giờ thấy anh ta lộ ra vẻ mặt như vậy. Ngay cả lúc Cổ Tương và Lương Quý kết hôn, anh ta cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng, cô cho rằng đó là bản tính của Lương Quý, vì hẳn là con người lạnh lùng bất kham, nhưng hôm nay cô mới phát hiện, Lương Quý không phải là người lạnh lùng, chỉ là vì cô không phải Kiều Ảnh Tinh thôi.

Thiên Vương và Thiên hậu vài năm sau thì tu thành chính quả*, vậy cô thì sao? Cô là cái gì?

Cổ Tương hít một hơi thật sâu, bò xuống giường một cách khó khăn, trong phòng chăm sóc đặc biệt có gương, cô bật đèn lên, trong gương là một khuôn mặt tiều tụy.

Thân hình tái nhợt, khô gầy, tóc gần như dán trên khuôn mặt, xương gò má cao bị bạc một chút, khuôn mặt vẫn là khuôn mặt trước kia, nhưng cặp mắt xinh đẹp trước kia bây giờ không có hồn nữa, già yếu như một lão bà.

Không lâu trước đây, cô bị biến thành bộ dạng người không ra người quý không ra quý này. Cố Tương quay đầu nhìn vào màn hình TV, trên TV là Kiều Ánh Tinh đang cười vô cùng xinh đẹp, tuy rằng cô ta đã ba mươi sáu tuổi nhưng lại giống như mới 30, sắc mặt hồng hào, tinh thần sáng láng, cô gái này nếu so sánh với cô quả thật đúng là một trời một vực.

Cố Tương ngã ngồi trên giường bệnh, cô cũng từng xinh đẹp, thời điểm cô đẹp nhất, có vị đại gia từng khen: "Dung nhan này đúng là gặp thần chém thần, gặp phật giết phật." khi đó khuôn mặt cô xinh đẹp, khí chất thanh thuần, tóc dài đen nhánh rậm rạp, cho dù không son không phấn cũng vô cùng tinh xảo.

Khi đó cô mới ra mắt, bởi vì khuôn mặt đẹp nên được nhận một hợp đồng quảng cáo làm người xem ấn tượng, sau này nhận được một số nhân vật nhỏ trong phim điện ảnh, dần dần có tiếng tăm, được khen ngợi có tố chất diễn xuất, sau đó cô bắt đầu nổi tiếng, quả nhiên giống như dự đoán, kỹ thuật diễn trời cho của cô được khám phá, dần dần có địa vị trong giới giải trí, cô thậm chí còn nhận giải ảnh hậu, mọi người ai cũng suy đoán con đường phía trước của cô sẽ rộng mở.

Nhưng cô lại kém may mắn, gặp phải kẻ như Lương Quý.

Cô biết Lương Quý là lúc hai người hợp tác làm chung một bộ phim, hai người đóng nam chính và nữ chính, từ trước cô đã có sự sùng bái đối với vị siêu sao thiên vương trong truyền thuyết này rồi, sau khi hợp tác, bề ngoài đẹp trai và khí chất bất khuất của Lương Quý hấp dẫn cô, trước khi vào giới giải trí cô chưa từng có bạn trai, đúng lúc bộ phim này là một bộ bi kịch, có lẽ là nhập diễn quá sâu, cũng có lẽ là tình yêu thật sự, tóm lại lúc đó cô thật sự yêu Lương Quý.

Khi đó Lương Quý và Kiều Ánh Tinh đã chia tay hơn một năm, Kiều Ánh Tinh cũng đã kết hôn. Cố Tương là một người quyết đoán chủ động, đã thích sẽ theo đuổi, thế nhưng Lương Quý thật sự chấp nhận quen cô.

Những ngày hẹn hò với Lương Quý đối với cô đều là ngày hạnh phúc, dù Lương Quý là bạn trai cô nhưng chưa từng có ý định kết hôn, nhưng khi yêu con gái đâu có suy nghĩ nhiều như vậy, thích chính là thích, dù cho hấn ta trần đây khuyết điểm nhưng trong mắt Cố Tương lúc đó hấn là tốt nhất.

Sau đó hai người đính hôn, kết hôn, tất cả mọi chuyện đều thuận theo tự nhiên. Giống như câu chuyện cổ tích của công chúa và hoàng tử, giống như khi Kiều Ánh Tinh và Lương Quý kết hôn bây giờ, được tất cả các trang truyền thông đưa tin, tất cả bạn tốt chúc phúc. Lúc đó, cô cũng không nghĩ tới cô và Lương Quý sẽ đi đến bước này.

Kết hôn ba năm, cô luôn muốn có con nhưng Lương Quý đều lấy lý do bận rộn công việc mà từ chối, Lương Quý quả thật rất bận, đàn ông càng lớn tuổi càng nổi tiếng, mấy năm đó địa vị của anh ta trong giới giải trí càng được củng cố vững chắc, cũng có phòng làm việc riêng, thời gian trở về nhà ngày càng ngắn ngủi, hai người gặp mặt thì ít mà xa cách thì nhiều.

Mà bản thân Lương Quý là người theo chủ nghĩa đàn ông, sau khi kết hôn hấn không cho Cố Tương tham gia diễn xuất nữa, Cố Tương cũng nghe theo, bình thường chỉ là ngẫu nhiên nhận một hai hợp đồng quảng cáo, phần lớn thời gian đều là ở nhà làm một người phụ nữ của gia đình. Các fans của Cố Tương ào ào vì cô mà tiếc hận, Cố Tương lại vui vẻ chịu đựng, cô yêu Lương Quý nên chấp nhận vì Lương Quý mà làm mọi chuyện.

Nhưng tình yêu vốn mong manh, nhất là lúc cô yêu sai người.

Năm thứ tư, cô lên lút không dùng biện pháp tránh thai, thời điểm cô có bầu lại đột nhiên bùng ra chuyện xấu lúc trước của cô và một vị đạo diễn. Khi những hình ảnh khó coi đó bị bại lộ, bản thân Cố Tương sợ đến ngất người.

Cô biết cá tính mình thẳng thắn đã đắc tội không ít người, lúc cô mới tiến vào giới giải trí cũng có người muốn sử dụng quy tắc ngầm, tuy rằng cuối cùng không thể thành công nhưng cũng đã bôi lên người cô một vết nhơ. Sau khi kết hôn những hình ảnh này mới được phát tán, người này chắc chắn đã cố ý từ lâu.

Trong lúc nhất thời, trên mạng internet đầy các loại bình luận ác ý, nào là không giữ phẩm hạnh, giả vờ ngây thơ, đủ loại tội danh trên trời dưới đất. Cư dân mạng trên internet vô cùng đáng sợ, mà đối với phụ nữ, phạm vi tha thứ của họ đặc biệt hạn hẹp. Trận chiến trên mạng này làm cô lao tâm lao lực quá độ dẫn đến sinh non.

Lương Quý nói với cô không cần phải lo lắng, cô gần như đã rời khỏi giới giải trí, việc này không cần phải để trong lòng. Cũng không biết Lương Quý chuẩn bị như thế nào, về mặt quan hệ xã hội làm sao, dù sao thời điểm cô bị đưa đến đầu sóng ngọn gió cũng là lúc Lương Quý ly hôn với cô.

Cố Tương biết Lương Quý là một người nhẫn nại, nhưng cô không nghĩ tới trên phương diện tình cảm Lương Quý cũng nhẫn nại rất tốt. Hấn yêu Kiều Ánh Tinh nhưng lại có thể kết hôn với cô.

Kiều Ánh Tinh ly hôn, Lương Quý có cơ hội, bọn họ tình cũ không rủ cũng tới, Cố Tương liền trở thành vật hi sinh.

Lương Quý nói: "Tài sản tôi có thể cho cô một nửa, tôi muốn tự do."

Tôi muốn tự do, lời nói này thật phù hợp với hình tượng lãng tử bất kham của anh ta. Kiều Ánh Tinh là người như thế nào, lúc trước là ảnh hậu, nữ thần đoan trang thanh lịch, trí tuệ ưu nhã, người như vậy sao có thể trở thành kẻ dơ bẩn đây? Sao có thể cướp chồng của người khác? Nên Lương Quý vì tình yêu thật sự của mình, chuẩn bị tất cả ôn hòa, thậm chí đem nước mắt bắt lên người Cố Tương*, đem chuyện xấu của vị đạo diễn kia và Cố Tương lăng xê, ảnh chụp là lăng xê, quan hệ xã hội là lăng xê, cuối cùng kẻ có tội trở thành Cố Tương.

So với Kiều Ánh Tinh, Cố Tương không có một quá khứ sạch sẽ như vậy. Cô không phải thuần túy là người của giới giải trí, lúc còn trẻ cô luôn muốn tiến về phía trước, đắc tội không ít người, cũng không thiếu chuyện.....Lúc yêu mến cô thì có thể khoan dung cho cô, lúc chán ghét cô rồi, điều đó sẽ trở

thành điểm yếu chí mạng.

Nhất thời chuyện gì cũng chỉ trích, nói Lương Quý đã tha thứ cho Cố Tương rất nhiều năm rồi, nói Cố Tương còn trẻ đã "còi mớ", đã sớm cho Lương Quý đội nón xanh(cắm sừng). Thậm chí nói chuyện Lương Quý và Kiều Ánh Tình chia tay là do Cố Tương đục khoét gây nên.

Đôi khi nghe những tin đồn kia, Cố Tương nhiều lúc sẽ thật sự nghi ngờ, cô gái độc ác ích kỉ đó thật sự là mình ư?

Lương Quý ly hôn một cách quyết đoán, Cố Tương cũng đã làm lớn chuyện, tìm truyền thông khóc kể, nhưng cô đã quá tức giận. Truyền thông cũng sẽ không vì một mình mình đã lỗi thời mà viết tin tức, bất luận ai cũng như nhau.

Giống như bây giờ cô té xỉu vào bệnh viện, truyền thông vẫn đưa tin hôn lễ của Kiều Ánh Tình và Lương Quý.

Lương Quý thật ác.

Sắc mặt Cố Tương trắng bệch nhìn hai người trên TV, bọn họ tình nồng ý mật, tin tức trên trời dưới đất của Weibo đều chúc phúc hai người kia người có tình ý sẽ sớm thành thân thuộc, không gặp trắc trở, nhưng không có ai để ý đến cô.

Tình cảm biến thành hận thù, một chút tình cảm cuối cùng cũng bị mài mòn đến biến mất, ngoại trừ một mối chỉ còn hận thù.

Lương Quý và Kiều Ánh Tình yêu nhau có lỗi gì? Không sai, vậy côcó lỗi gì?

Cô rời khỏi giới giải trí, chấp nhận làm một người vợ hiền của Lương Quý, yêu hắn, tin tưởng hắn, cái nhận được cuối cùng chỉ là sự phản bội.

Có lẽ thật sự không được tính là phản bội vì Lương Quý từ đầu đã không yêu cô. Lương Quý là một diễn viên giỏi, có thể đem sinh hoạt hằng ngày diễn tốt như vậy, thì ra lưu luyến triền miên, dịu dàng nhỏ nhẹ, thì ra chỉ là một trò cười!

Kiều Ánh Tình kết hôn, hắn có thể tùy tiện tìm một người khác để kết hôn, Kiều Ánh Tình ly hôn, hắn liền gấp gấp muốn gương vỡ lại lành. Vậy cô thì sao? Cô mất đi tuổi trẻ, sắc đẹp, mất đi tình cảm và sự nghiệp thì làm thế nào đây?

Tuổi trẻ của phụ nữ quý giá, Lương Quý lại phá hủy cuộc sống của cô.

Thật là....quá không cam lòng!

"Làm sao có thể cam tâm?" Cố Tương lầm bầm nói. Cô bước tới cửa sổ, bởi vì suy yếu mà bước chân lão đảo, kéo màn cửa sổ lên. Ánh nắng liền rọi vào mắt cô, không khí khô nóng đập vào mặt.

Trong nháy mắt cô choáng váng, giống như lần đầu tiên đứng trên sân khấu, nhưng khi đó là sự vui mừng và e thẹn mà bây giờ lại là sự tuyệt vọng.

Trên ngón áp út còn dấu vết của nhẫn cưới.

Lần cuối cùng Cố Tương nhìn lại là nhìn xuống đất, xung quanh là tiếng hét chói tai.

"Thật là....quá không cam lòng."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Làm Lại Lần Nữa

"Tương Tương, Tương Tương."

Bên tai cô truyền đến tiếng gọi, bên cạnh giống như có người đang lắc lắc cánh tay mình. Cố Tương cảm thấy toàn thân giống như bị nghiền nát, không chịu nổi âm thanh ồn ào kia nữa, Cố Tương mở mắt ra rồi chớp mắt một cách chậm rãi.

Trước mặt cô là một cô gái ước chừng khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc một chiếc áo thun bình thường, đầu đầy mồ hôi lấm tấm, cô ta khẩn trương nhìn chăm chăm cô, đôi mắt hiện lên sự lo lắng.

"Văn Tĩnh...." Cô lầm bầm nói.

Cô gái gọi là Văn Tĩnh kia thấy cô tỉnh lại, nhẹ nhàng thở ra rồi mở một chai nước khoáng đưa cho cô: "Làm chị sợ muốn chết, có đỡ hơn chưa?"

Cố Tương mờ mịt nhìn cô ấy, chỉ nghe Văn Tĩnh tiếp tục nói: "Tương Tương, dường như đạo diễn tức giận thật rồi, chuyện Trần Hi thay đổi vai diễn thì cho qua đi. Nếu đi tranh giành nữa người thiệt là chúng ta, cơ hội lần này không phải để có được, chủ yếu là gia tăng thêm độ nổi tiếng thôi, muốn có vai

thì dùng nóng này, nếu chỉ bởi vì chuyện này mà chúng ta đắc tội Trần Hi thì thật sự mất nhiều hơn được."

Trần Hi, cái tên này đối với Cố Tương mà nói thật quá xa xôi, cô ngây ngốc nhìn chằm chằm Văn Tĩnh, còn chưa kịp nói gì thì đã nghe bên ngoài có người gọi cô ấy, Văn Tĩnh lên tiếng, lau mồ hôi, nói với Cố Tương còn đang bần thần: "Em nghỉ ngơi chút đi, chị đi xem xem." Dứt lời vội vàng rời đi.

Cửa đóng lại.

Đây là một căn phòng nghỉ nhỏ hẹp, bên trong chất đầy quần áo và giày dép vô cùng hỗn loạn, rất rõ ràng đây là phòng nghỉ cho các diễn viên thay quần áo, trên bàn còn để một chút đồ ăn vặt và nước. Sau khi Cố Tương nổi tiếng, cô chưa bao giờ tiến vào phòng nghỉ như vậy nữa.

Trong đầu cô hò hét loạn cào cào, vì sao cô lại có mặt ở nơi này? Vì sao Văn Tĩnh lại ở đây? Văn Tĩnh... Văn Tĩnh là người đại diện đầu tiên của cô, lúc trước hai người bọn họ đều mới bước chân vào giới giải trí, cả hai đều có quyết tâm và khát vọng. Văn Tĩnh là một người đại diện tốt, thời điểm cô trẻ tuổi không hiểu chuyện, chính Văn Tĩnh đã ở phía sau giải quyết mọi phiền toái giúp cô, giải thích cho các đạo diễn. Bởi vì có Văn Tĩnh, con đường nghệ thuật của cô tuy không phải thuận buồm xuôi gió nhưng mỗi lần gặp chuyện đều có thể hóa hiểm thành lành.

Sau này.....sau này khi Lương Quý xuất hiện, Văn Tĩnh vì không cho phép cô yêu đương, nhất là cùng Lương Quý. Cô khi đó còn quá trẻ, chỉ nghĩ đến tình yêu nên đã cãi nhau với Văn Tĩnh rất nhiều, vì vậy Văn Tĩnh đã làm người đại diện cho người khác.

Lương Quý.....nghĩ tới Lương Quý, trong lòng Cố Tương lại dâng lên một sự oán hận sâu sắc. Cô vịn vào cái ghế đứng dậy, ánh mắt lúc đó lại vô tình lướt qua chiếc gương, trong giây lát cô sững sờ tại chỗ.

Cô gái trong gương vẫn còn là một thiếu nữ. Khuôn mặt trắng nõn hơi phỉ ra, môi hồng răng trắng, con ngươi đen tuyền trong suốt, tóc đen rậm rạp mềm mại xỏa tung ở sau lưng, cả người tràn đầy sự khỏe mạnh, trong sáng.

Đầu óc Cố Tương "ong" một tiếng, hai tay không tự giác đưa lên xoa má, cô gái trong gương cũng làm như vậy. Đầu ngón tay chạm vào làn da co dãn mềm mại, không phải là làn da già cả lỏng lẻo đã trang điểm kỹ càng.

Đó là Cố Tương của mười năm trước.

Cô đột nhiên nhớ tới cảm giác không thích hợp khi nhìn thấy Văn Tĩnh vừa rồi, Văn Tĩnh....dù chăm sóc tốt như thế nào đi nữa thì cũng không thể trẻ giống như trước được, người kia rõ ràng là Văn Tĩnh của mười năm trước.

Cô kinh ngạc đứng im tại chỗ, tay đột nhiên sờ túi quần, trên người cô mặc một bộ đồ chơi bóng chày rộng rãi, trong túi áo còn có một cái điện thoại di động. Là kiểu dáng của mười năm trước, wallpaper vẫn là minh tinh cô thích nhất. Cô run rẩy ấn mặt mã mở màn hình thì thấy phía trên điện thoại hiện rõ dòng chữ ghi thời gian.

Ngày 16 tháng 4 năm 2014.

Năm 2014! Mười năm trước!

Cố Tương nhéo mình một cái thật mạnh, cánh tay trắng nõn nhất thời hiện ra dấu móng tay đỏ chói, đau đớn rõ ràng như thế, vậy tất cả chuyện này không phải nằm mơ rồi!

Cô quay về 10 năm trước!

Cố Tương che miệng mình lại, ngăn cản tiếng khóc phát ra, nước mắt từng hạt từng hạt rơi xuống, cũng không biết là vui sướng hay là đau khổ.

"Cố Tương...." Cửa bị kéo ra, một chàng trai trẻ mang mũ lưỡi trai đi vào phòng, nhìn thấy Cố Tương che miệng khóc không ra tiếng cũng sững sờ, lập tức hoảng hốt nói: "Cô, cô đừng khóc, không phải chỉ là một vai diễn thôi sao, người mới ai cũng phải chịu một chút ức hiếp cả, người thu dọn đồ của mình rồi nói chuyện với đạo diễn một chút là được. Đừng khóc." Nói xong mấy lời này, hắn hình như cảm thấy mình hơi nhiều chuyện, buồn bã vỗ đầu một cái, xoay người đi ra ngoài.

Lau khô nước mắt, Cố Tương ngồi xuống ghế. Cô nhớ ra rồi, phòng nghỉ này cô không phải chưa từng tới, 10 năm trước, lần đầu tiên cô đóng phim không phải làm nữ chính trong một quảng cáo, mà là làm một nhân vật nhỏ trong phim điện ảnh, khi đó, cô giống với tất cả người mới bây giờ, chen chúc ở căn phòng nghỉ này, nghỉ ngơi một chút.

Đây cũng là bộ phim đầu tiên, chính xác mà nói, là lần đầu tiên cô được lên màn ảnh lớn, bởi vì bộ phim này, tên của cô mới được công chúng biết tới. Vai cô diễn chỉ là một nhân vật nhỏ, nhưng dù chỉ là một nhân vật nhỏ cũng không dễ dàng có được.

Lúc mới ra mắt Cố Tương không có bối cảnh, không có hậu trường, cái duy nhất có được chính là chút nhan sắc trời cho. Nhưng giới giải trí chưa bao giờ thiếu người đẹp, làm một bình hoa thì chắc chắn con đường sẽ không được dài lâu. Cũng may cô sinh ra trong một thời đại tốt, thời đại "nhìn mặt". Chỉ cần khuôn mặt đẹp, người khác sẽ chăm chú nhiều.

Cô chính là người được người khác đối xử khoan dung đó.

Cố Tương đi tới thành phố G, vốn chỉ muốn tìm việc mà thôi, không ngờ sẽ được tình thám chú ý cho đóng một hợp đồng quảng cáo đồ uống, nguyên bản chỉ là một cái quảng cáo bình thường mà thôi, ai biết được khi phát sóng phản ứng vô cùng tốt, vì thế mà có công ty muốn kí hợp đồng với cô chuẩn bị để làm đối tượng bồi dưỡng trọng điểm.

Nhân vật đầu tiên này, chính là bộ phim Văn Tĩnh tranh thủ giúp cô.

Bộ phim này gọi là "Mai Trang". Lấy bối cảnh ở thời dân quốc kể về chuyện tình yêu bi kịch của một quân nhân và một diễn viên. Bởi vì kinh phí ít ỏi, lãng-xê cũng không đầu tư nhiều, đạo diễn và công ty cũng rất hiểu biết, Văn Tĩnh phải mất hết công sức mới có thể tranh thủ cho cô một vai nữ phụ. Nói thật, lúc này có vai nữ phụ để diễn đã xem như không tệ rồi, nhân vật cô diễn là bạn của diễn viên chính, lời thoại cũng chỉ có vài câu, tuy rằng xuất hiện không nhiều, nhưng không thiếu hình ảnh, đối với một người mới mà nói là con đường tốt nhất để tỏa sáng.

Vai nữ chính phim này cũng do người mới đóng, nhưng so với Cố Tương mà nói thì cũng có tên tuổi, cũng là một người mới được chú ý trong nước, lúc này cũng là lần đầu tiên đóng vai nữ chính, diễn cùng mình tình điện ảnh gạo cội Trần Lập.

Vốn nữ chính và Cố Tương cũng không có xích mích gì, nhưng nữ diễn viên chính Trần Hi lại cố tình muốn vai diễn của Cố Tương.

Trần Hi có một người em họ tên là Trần Luy, cũng chuẩn bị tiến vào giới giải trí, Trần Luy và Cố Tương đều giống nhau, thậm chí độ nổi tiếng của Trần Luy còn không bằng Cố Tương, Cố Tương tốt xấu gì cũng đã nhận được một hợp đồng quảng cáo nhưng Trần Luy không có gì cả. Nhưng vì quan hệ với Trần gia đạo diễn bất Cố Tương đổi vai, diễn vai ách nữ*.

*Tương đương với người qua đường.

Ách nữ so với bạn thân mà nói thì tình giản rất nhiều phân đoạn, đại khái nửa ngày hoặc không để một giờ đã có thể hoàn thành vai diễn.

Từ vai có lời thoại biến thành vai không có lời thoại, thậm chí nhân vật này chỉ xuất hiện một lần, kết quả như vậy Cố Tương tất nhiên không thể chấp nhận được. Lúc đó cô và đạo diễn cãi nhau một trận, thậm chí còn lý luận với Trần Luy, một người hoàn toàn không có bối cảnh đấu với nữ diễn viên chính, người bình thường đương nhiên sẽ chọn giúp nữ chính.

Mà Cố Tương vì bị người khác chỉ trích, có khổ mà không nói được cảm nắng ngất xiu, đây chính là nguyên nhân cô xuất hiện ở phòng nghỉ này.

Nghĩ đến chuyện này, giống như đã cách hơn nửa đời người rồi. Cố Tương nhìn lại hành động của mình lúc đó mới cảm thấy bản thân rất ngây thơ ngu xuẩn.

Cô nhớ rất rõ ràng, kiếp trước, cô, đạo diễn, Trần Hi, Trần Luy làm lớn chuyện, kết cục vẫn giống như cũ. Công ty cao tầng thậm chí còn cảnh cáo cô, muốn cô không được lỗ mạng như vậy. Cuối cùng là Văn Tĩnh đưa cô tới chỗ đạo diễn xin lỗi, bằng không đến vai ách nữ cũng không có.

Mà cô bởi vì không hài lòng với vai diễn này nên diễn xuất vô cùng qua loa, không chú ý, sau này khi nổi tiếng bị soi mói những tác phẩm cũ, tác phẩm đầu tay của cô, ngoại trừ khuôn mặt đẹp, kĩ thuật diễn hầu như không đáng nói: "Giống như một chiếc bình hoa không có cảm xúc." Đây là một nhà phê bình điện ảnh soi mói bình luận về cô.

Trên thực tế, cô cũng thực sự làm chuyện mà một bình hoa nên làm.

Nhưng bây giờ Cố Tương không nghĩ như vậy nữa, sắc đẹp tất nhiên quan trọng, nhưng kĩ thuật diễn ắt hẳn không thể thiếu. Bởi vì đã có kinh nghiệm rồi khỏi giới giải trí, cô mới biết được mỗi lần được diễn xuất là đáng quý cỡ nào. Một diễn viên thông minh sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội diễn xuất nào. Đạo lý này sau khi cô thành danh mới hiểu, mà cô bây giờ chỉ là một người mới trẻ tuổi cố gắng tiến về phía trước.

Chỉ là bắt đầu từ giờ phút này, cô đã không còn là người mới nữa.

Cố Tương đi đến chỗ đặt chiếc gương trong phòng, trong gương là một thiếu nữ có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, ngũ quan giống như một tác phẩm nghệ thuật mà thượng đế cẩn thận làm ra, cô trước đây chưa bao giờ để ý đến nhan sắc của bản thân, chỉ đến khi đã già cả tiêu tụy mới biết được sắc đẹp có được thật không dễ dàng, mà sắc đẹp này quý giá biết bao nhiêu.

"Sợ cái gì...?" Cô lẩm bẩm nói.

Cô còn trẻ, còn đẹp như thế, nếu thời gian có thể quay lại một lần, con người vì cái gì mà không dám sống? Mất đi tuổi trẻ, sắc đẹp, kĩ thuật diễn xuất, và địa vị ảnh hậu, ngoại trừ người đàn ông kia, cô muốn giành lấy tất cả những thứ thuộc về mình.

Chết còn không sợ thì có cái gì đáng sợ đây? Bất quá chỉ làm lại từ đầu mà thôi.

Cô mỉm cười, mở cửa phòng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cướp Vai

Trong trường quay, đạo diễn đang thương lượng với biên kịch về chuyện đổi vai, Trần Hi và Trần Luy đang ngồi ở một góc khác vừa xem kịch bản vừa nói chuyện.

Không có ai chú ý đến sự xuất hiện của Cố Tương cả, có lẽ là cố ý lạnh nhạt cô, chung quy cô cũng vừa cãi nhau với nữ diễn viên chính, bất luận như thế nào thì người khác cũng sẽ không đứng về phía cô.

Văn Tĩnh vội vàng chạy tới, sợ cô làm loạn lên nữa, nhỏ giọng nói: "Không có chuyện gì chuyện gì chứ ?"

"Không có sao đâu." Cố Tương nói.

Tình tình của cô cũng không tốt lắm, bởi vì vốn không phải người của giới giải trí, không chịu được sự ức hiếp, cho dù là sau khi cô kết hôn với Lương Quý thì tình tình cũng không thay đổi nhiều. Nhưng bây giờ không phải là thời điểm để cô cáu kỉnh.

Lúc đó, Cao Lập đang từ từ đi lại. Bộ dạng anh ta cao lớn, đẹp trai, bình thường cũng nhận rất nhiều vai chính diện, nhưng đây là lần đầu tiên quay phim tình cảm. Tranh chấp giữa những nữ diễn viên với nhau hẳn cũng không muốn tham gia, có thể thấy được bình thường cũng là một người khéo đưa đẩy. Hắn gật đầu với Cố Tương, Cố Tương cười lại, Cao Lập hơi sững sờ.

Khách quan mà nói, Cố Tương thật sự rất đẹp. Ở một nơi đầy những người đẹp nhờ công nghệ thì vẻ đẹp của Cố Tương rất tự nhiên. Là cô gái mà tất cả đàn ông đều khen ngợi, toàn thân cô không có chút tục khí, phối hợp với khí chất thanh thuần của bản thân, quả thật là tiểu tiên nữ trên trời.

Trần Hi trừng mắt nhìn Cố Tương, cô chưa bao giờ thấy người không biết điều như vậy. Chỉ là một bộ phim, bản thân cũng không có giá trị gì, thế mà dám tự cao tự đại. Dù sao bây giờ Cố Tương này chỉ còn cách ngoãn ngoãn diễn vai không lời thoại.

Cố Tương không có phản ứng gì, đi tới bên cạnh đạo diễn, thái độ thành khẩn nói: "Đạo diễn, mới vừa rồi tôi hơi kích động quá, xin lỗi, tôi bây giờ đã điều chỉnh tốt tâm trạng rồi, tiếp theo có thể bắt đầu quay rồi."

Đạo diễn Lưu sững sờ một chút, thái độ của Cố Tương bây giờ so với lúc nãy quả là khác nhau một trời một vực. Mới mấy phút trước Cố Tương còn ở trước mặt các nhân viên trong đoàn mắng to không công bằng, thậm chí còn chỉ vào mũi Trần Hi nói cô ta đi cửa sau, ông không phải chưa từng thấy người mới ngạo mạn, nhưng loại người không biết trời cao đất rộng này phải nói là mới gặp lần đầu. Hiển nhiên là còn chưa hiểu quy tắc ở giới giải trí, ông tức giận đến mức muốn gọi điện cho công ty của Cố Tương.

Bây giờ Cố Tương cúi đầu, thận trọng nhìn ông, đôi mắt xinh đẹp còn mang theo kinh hoàng và bất an, bị một cô gái xinh đẹp nhìn trêu mến như vậy, lòng Lưu đạo diễn cũng đã mềm hơn một nửa rồi. Không biết vì cái gì, tức giận đã giảm hơn một nửa, ông nhìn Trần Hi và Trần Luy đang ngồi ở đằng kia, thờ dãi trong lòng. Nghĩ trong lòng, người mới kiếm ăn cũng không dễ dàng, huống hồ trong chuyện này Trần Hi là người không đúng, liền nói: "Cô đi thay quần áo hóa trang đi, rồi quay tiếp."

Chàng trai vừa rồi mang mũ lưỡi trai chính là thợ trang điểm, nghe vậy liền nói với Cố Tương: "Đi theo tôi."

Cố Tương cúi đầu với đạo diễn, sau đó theo chàng trai vào phòng hóa trang. Bởi vì vai của cô chỉ là một cô gái thôn dã qua đường nên quần áo cũng chỉ là đồ của thôn nữ, một cái áo màu lam và váy hoa. Mái tóc lòa xòa được vén lên, rũ lộn xuống hai bên tai.

Chàng trai đội mũ vừa hóa trang cho Cố Tương xong, nói: "Thấy cô là người mới, tôi mới nói những thứ này, gặp chuyện như thế này cũng đừng nghĩ mình bị ức hiếp, xin lỗi đạo diễn một chút, thì xong việc rồi. Giới giải trí không chỉ dựa vào thực lực, còn phải dựa vào quan hệ. Lần này không được, thì cũng có được mạng lưới quan hệ, lần sau chính là cơ hội. Cô vừa mới ra mắt, sợ gì không có cơ hội chứ."

Cố Tương nghe hắn ta nói. Cô đương nhiên biết trong giới giải trí quan hệ quan trọng bao nhiêu, đáng tiếc trước đây cô chưa bao giờ là một người khéo đưa đẩy, kiếp trước lúc Kiều Ánh Tinh kết hôn với Lương Quý, bạn bè xung quanh không ai quan tâm đến cô cả, ngược lại còn chúc phúc đôi cặp nam nữ kia.

Vai diễn của cô cũng không quan trọng, lại mặc trang phục thôn nữ, nên cơ bản cũng không cần hóa trang gì, mũ nam* chỉ đánh cho cô một tầng phấn mỏng, bôi một chút son, liền vỗ tay: "Xong rồi."

*Ý chỉ chàng trai đội mũ (cách gọi tắt, kết hợp từ đầu và từ cuối)

Cố Tương đứng dậy, cười với mũ nam: "Cảm ơn anh."

Cô môi hồng răng trắng, khác với những nữ diễn viên khác, cô chỉ dựa vào đôi đồng tử xinh đẹp và sóng mắt để có được dung nhan tinh xảo, được xem như tổ nhan, dù vậy cũng không ngăn được diêm quang*. Rõ ràng chỉ ăn mặc giản dị nhưng ngũ quan lại sáng láng, không nhạt nhẽo chút nào, mới nhìn liền làm cho người khác cảm thấy thất thần.

Mũ nam tỉnh lại sau một thoáng thất thần, nuốt một ngụm nước bọt, ngũ diệu vô thức cũng trở nên nhẹ nhàng hơn: "Không có việc gì, mau đi đi."

Cố Tương rời khỏi phòng trang điểm.

Trường quay, Trần Hi và Trần Luy đang nói chuyện. Trần Luy nói: "Chỉ là một người mới, đã vậy không biết diễn xuất chỉ biết làm càn, cũng không nghĩ tới bản thân mấy cân mấy lạng."

"Bớt nói vài câu." Trần Hi khẽ giọng trách móc, tuy nói như thế nhưng ánh mắt cô ta lại đầy vẻ khinh miệt: "Em so đo với cô ta làm gì? Chỉ là một người chạy vật thôi."

Trần Hi là người mới, ở trong nghề là một người rất có tầm nhìn, thời điểm cô lớn lên cũng là khi trong giới giải trí có rất nhiều người đẹp như mình, nói một cách bình thường là có phong cách thời trang tốt, lại còn khá là trẻ. Bây giờ chỉ cần là người đẹp không phẫu thuật thẩm mỹ thì mức độ được công chúng chấp nhận rất cao. Cô muốn theo con đường điện ảnh, bộ phim này cũng là lần đầu cô làm nữ chính phim điện ảnh, tự nhiên rất quan trọng.

"Chỉ, chỉ nghĩ lần này em có thể nổi tiếng không?" Trần Luy hỏi. Một cô gái chưa tới 20 tuổi, chỉ nhìn thấy giới giải trí rực rỡ sắc màu nhưng lại không nhìn thấy sự cực khổ trong đó. Một lòng một dạ chỉ muốn nổi tiếng, cách làm hay quá trình đều không quan trọng, cho nên mới không hề áy náy cướp mất vai diễn của người khác. Về phần người mới kia tốn trăm cay nghìn đắng mới có được vai diễn kia nay chỉ có thể đóng vai một người qua đường, vậy mà trong lòng Trần Luy không hề có một chút cảm giác tội lỗi.

Sau khi Trần Hi nói với em gái vài câu, bĩu môi nhìn về phía máy quay nói: "Nhìn kìa, cô ta tới rồi."

Cố Tương là người mới không hề có thân phận gì, Trần Hi cũng không chú ý đến cô ấy lắm, lúc đầu khi cô nhìn thấy Cố Tương cũng chỉ cảm thấy cô ấy chỉ là một người mới xinh đẹp mà thôi, không có kỹ thuật diễn xuất cũng không có đầu óc. Nhưng bởi vì trận sóng gió này, cô kết thù với cô ta, Trần Hi tự nhiên sẽ chú ý tới Cố Tương.

Cảnh này là một cảnh quá độ (ta để theo nguyên bản vì trình độ có hạn, bạn nào biết nhớ nói ta nhé), Cao Lập diễn vai một người lính trở về quê sau khi kết thúc chiến tranh, gánh hát lúc trước đã bỏ đi, người lính nhớ tới địa chỉ quê nhà mà nữ chính đã nói cho anh biết lúc trước, đó là một ngôi làng nhỏ xa xôi, theo địa chỉ đã cho anh tìm được tới nơi, ở đầu làng anh gặp được một cô thôn nữ đi gánh nước, hỏi đường cô ấy. Cô thôn nữ chỉ đường, ngôi làng ẩm áp thuần phác trong miêu tả của nữ chính bấy giờ đã trở nên điều tàn, chung quanh tràn ngập một cỗ không khí lạnh. Người lính này đương nhiên không tìm được vai nữ chính, đành quất ngựa trở về.

Nơi này chỉ nhấn mạnh sự tàn khốc của chiến tranh và kết thúc buồn, mà vai diễn của Cố Tương chính là cô thôn nữ chỉ đường cho anh lính, chỉ xuất hiện mấy giây.

Một nhân vật chạy chân chân chính.

Đoạn này chủ yếu là đặc tả nhân vật của Cao Lập, Cố Tương chỉ là nhân tiện xuất hiện thôi.

Sau khi chuẩn bị xong, đạo diễn Lưu ngồi đằng sau máy theo dõi, nói chuyện với thư kí một chút.

Bắt đầu.

Nhân vật người lính của Cao Lập cười ngượng đặng đặc đi tới, khuôn mặt hần anh tuấn*, thân mặc nhung trang, ngán dậm xa xôi tìm kiếm quê hương cô gái mình yêu, hi vọng gặp được người đó. Cao Lập cũng là một diễn viên lão làng, nhất cử nhất động đều có tác phong của người lính, trong ánh mắt thể hiện vẻ thâm tình dẫn dắt người khác vào vai.

Xa xa xuất hiện một thôn trang nhỏ, tại nơi non xanh nước biếc, phẳng phất giống như tiên cảnh.

Cao Lập tung người xuống ngựa, một tay dắt dây cương đi về phía trước, vừa vận nhìn thấy một cô gái đang lấy nước bên cạnh giếng, hần tiến lên dò hỏi: "Xin hỏi, đây là làng Phụng Kê hà?"

Trong màn hình, cô thôn nữ tựa như vì bất ngờ mà buông tay, làm thùng nước rớt trên mặt đất, nhưng cô ấy không đi đỡ lấy thùng nước mà chỉ bắt an nhìn anh lính.

Trần Hi và Trần Luy nhú mày, trong kịch bản đâu có phần này, chỉ đề "Thôn nữ dùng tay chỉ đường". Mà bây giờ thùng nước bị đổ, bộ dạng im lặng hoảng sợ này, rõ ràng là Cố Tương đang tự do phát huy.

Trần Hi muốn nói gì đó, đạo diễn dừng lại một chút rồi phát tay tiếp tục. Vì thế Cao Lập tiếp tục diễn theo kịch bản, hần hỏi lại một lần nữa.

Thôn nữ do dự một chút, chỉ vào cửa làng, lập tức cúi đầu, đỡ thùng gỗ lên nhưng không múc nước nữa.

Lúc này Cao Lập nói cảm ơn với thôn nữ rồi dắt ngựa bỏ đi.

"...Dừng!" Đạo diễn hô.

Cố Tương sửa lại mái tóc, nghe đạo diễn nói: "Được rồi, vai diễn của cô đã hết, có thể đi rồi."

Văn Tĩnh nhìn thoáng qua Cố Tương, cẩn cẩn mỗi, cô thân là người đại diện, nhìn nghệ sĩ của mình bị đối xử như vậy nói không tức giận là giả. Nhưng hôm nay Cố Tương là người mới, nếu làm không tốt sẽ bị truyền ra những tin tức phản đối, lời nói khó nghe, nếu Trần Hi muốn ngăn cản Cố Tương một chút, vẫn chỉ có thể nhìn.

Trần Luy trừng mắt nhìn Cố Tương, nhỏ giọng nói: "Còn biết diễn thêm cho mình."

Cố Tương không thay đổi sắc mặt đi qua bên cạnh cô ta, xem như không nghe thấy gì. Trần Luy thấy thế, dậm chân, cô chính là không thích nhìn bộ

dạng cao cao tại thượng của Cố Tương, bản thân không có năng lực giữ vai diễn thì dựa vào cái gì dám dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô chứ. Giới giải trí chính là như vậy, kẻ mạnh ở trên.

Nhưng Trần Luy cũng không có thời gian cầu nhau, bởi vì đã tới cảnh cô diễn chung với Trần Hi, vì vậy hai người bắt đầu chuẩn bị.

Cố Tương quay về phòng nghỉ thay quần áo, Văn Tĩnh theo sau, nhỏ giọng nói: "Tương Tương, vừa nãy em làm rất tốt, lần này khổ cho em rồi, lần sau chúng ta nhất định có thể có vai diễn tốt hơn."

Cố Tương quay đầu nhìn cô ấy, vẻ mặt Văn Tĩnh đầy vẻ hối lỗi, người đại diện và nghệ sĩ trước giờ đều dính liền nhau. Không thể phủ nhận, Văn Tĩnh đối xử với cô rất thật lòng, sau này cô đối rất nhiều người đại diện, nhưng chưa có ai lo cho sức khỏe của cô, nhận vai cũng không xem chất lượng, cũng bởi vậy sau này mới rối loạn. Về phân quan hệ xã hội cũng trở nên rối rắm, à, thiếu chút nữa cô cũng quên mất, người đại diện cuối cùng của cô, cũng là người theo cô lâu nhất, không phải là Lương Quý giới thiệu sao?

Văn Tĩnh thấy Cố Tương không nói gì, không khỏi ngẩng đầu lên, lại bị vẻ mặt của Cố Tương làm cho bất ngờ. Tĩnh tĩnh Cố Tương bình thường cũng không xem là tốt, nhưng dù sao cũng vì còn trẻ, có chuyện gì cô cũng cho qua, chính là một cô gái sáng sủa, nhưng vẻ mặt âm trầm bây giờ, ánh mắt nặng nề làm cho người khác không đoán được cảm xúc, chỉ là trực giác làm người ta khủng khiếp.

"Tương Tương." Cô thử dò xét nói.

Cố Tương lấy lại tinh thần, nói: "Không sao, chị đã an bài công việc tiếp theo chưa."

Văn Tĩnh cảm thấy kì lạ, Cố Tương trước giờ luôn muốn chơi, lúc nào thì quan tâm tới lịch trình làm việc: "Gần đây công ty cũng nhận được mấy lời mời, phim truyền hình và điện ảnh đều thiếu người, chị đã xem trước một số đề tài và kịch bản rồi, nếu thấy được thì sẽ liên hệ với em, chúng ta lại tìm đến công ty để tranh thủ cơ hội thử vai. Mặc dù chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu, nhưng cũng không thể tùy tiện nhận vai, miễn cho chuyện hổng nhân khí."

"Ừ" Ý nghĩ này của Văn Tĩnh và Cố Tương đúng là không mưu mà hợp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Cố Nam

Chuyện trên đời, có được tất có mất. Giống như chuyện sống lại lần này, Cố Tương có được tuổi trẻ và sắc đẹp ngày xưa nhưng lại mất đi hào quang và địa vị cô dày công tạo dựng trong giới giải trí.

Nhưng so với quá khứ tồi tệ trước đây, có thể lau sạch đi tất cả những chuyện đã trải qua thì tốt hơn.

Cố Tương đang đứng trước một cái giường, đây là một căn phòng cho thuê không rộng lắm, cùng lắm chỉ có thể nói là nó sạch sẽ ngăn nắp mà thôi. Mặc dù là căn phòng cho thuê không đến một trăm vạn, giá thuê cũng không tốt chút nào, bởi vì nó là chỗ phồn hoa ở trung tâm thành phố. Đầu tư tốt sẽ nhận được thành quả tốt, mặc dù phần lớn lương của mình đều dành để đóng tiền thuê phòng, Cố Tương cũng không cảm thấy nản.

Trên thực tế, mặc dù mắt nhìn đàn ông của cô có kém một chút, khờ dại yêu đương mất ba năm thì những chuyện khác cô vẫn rất có mắt nhìn.

Trở về nơi này một lần nữa, trong lòng Cố Tương trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Gia cảnh Lương Quý giàu có, khi cô và Lương Quý kết hôn, truyền thông đại chúng đều nói cô gả vào nhà giàu. Con dâu nhà giàu không dễ làm, ba chồng mẹ chồng ghét cô vì cô là diễn viên, thái độ đối với cô cũng không thân thiện. Tuy rằng mỗi ngày đều được ăn ngon mặc đẹp, nhưng ngày ngày phải ngồi trong căn phòng trống trải, khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn.

Lương gia ở trong biệt thự, lần đầu tiên cô đến Lương gia, suýt nữa đã bị sự giàu có của họ làm hoa mắt. Cô là một cô gái thành phố bình thường, ngoại trừ diễn xuất, chưa từng thấy nơi như vậy lần nào. Huống hồ diện mạo của Lương Quý cũng không kém, quả thực như hoàng tử trong truyền thuyết, lúc đó đầu của cô quả thật bị cửa ập mới có thể nghĩ trong cuộc sống hiện thực có hoàng tử.

Phòng này mặc dù nhỏ nhưng bố trí rất ấm áp, Cố Tương từ từ chạm vào nội thất trong phòng, phảng phất như cách thời gian một ngàn năm vuốt ve quá khứ của mình, kì lạ thật, những đồ vật này trước kia trong mắt cô là những thứ không có giá trị bây giờ nhìn lại, lại cảm thấy hết sức thân thiết, một cành cây một ngọn cỏ đều do chính tay cô chọn, thật sự thuộc về cô, mà không phải do chồng cô mua tặng.

Cô dừng chân lại trước tủ lạnh, mở cửa tủ lạnh ra, trong đó toàn là bia và đồ ăn vặt.

Thói quen sinh hoạt của Cố Tương vốn không tốt lắm, người trẻ tuổi luôn luôn ỷ vào tuổi tác mà không quan tâm đến sức khỏe của bản thân, chỉ đến khi về già mới phát hiện vấn đề. Cô vào bệnh viện, một phần là do tức giận Lương Quý và Kiều Ánh Tĩnh, nhưng vấn đề chính là do bị bệnh bao tử nghiêm trọng, đều là do thói quen ăn uống trước kia tạo ra.

Cố Tương nghĩ nghĩ rồi đóng cửa tủ lạnh lại, rót một ly nước sôi cho mình.

Còn chưa bùng cốc lên uống, chuông cửa vang lên, bây giờ đã là chạng vạng, còn ai đến vậy? Cô đi đến bên cạnh cửa, nhìn thoáng qua mắt mèo, tuy hơi sững sờ nhưng cô lập tức mở cửa.

Trước mặt Cố Tương là một thiếu niên khoảng 17, 18 tuổi, mặc một bộ đồ thể thao, cao hơn Cố Tương một cái đầu, mi thanh mục tú, chỉ là sắc mặt không được kiên nhẫn lắm, hỏi: "Nghe nói hôm nay ở trường chị bị ăn hiếp hả?"

"Cố Nam...." Cố Tương lẩm bẩm nói.

Cố Nam, em trai ruột của cô.

Cha mẹ Cố Tương lúc cô năm tuổi đã ly hôn với nhau, cha cô có tình nhân bên ngoài, để lại nhà cho mẹ con cô rồi ra đi tay trắng, lúc đi chỉ mang theo Cố Nam.

Mẹ cô là một người phụ nữ không có trách nhiệm, tính cách bà vô cùng cố chấp, hơn nữa còn có bệnh đa nghi và khổng chế dục vọng rất nặng. Là người ngoài cuộc, Cố Tương có thể hiểu được nguyên nhân ba mình ngoại tình, sau khi ly hôn, mẹ cô tái hôn, có con với ba dượng, Cố Tương liền trở thành sự tồn tại xấu hổ trong gia đình.

Đó là khoảng thời gian vô cùng gian nan đối với cô, rõ ràng là nhà mình, lại giống như ăn nhờ ở đậu. Sau khi học xong trung học, Cố Tương liền chuyển ra ngoài ở, đi học ở một trường đại học rất xa, sau khi tốt nghiệp đại học, cô đến thành phố G, muốn bắt đầu một cuộc sống mới.

Lại không nghĩ tới đến thành phố G lại gặp được gia đình của cha mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 4.2

Ba cô tái hôn, nhưng không có con nữa. Sau khi biết được Cố Tương cũng đến thành phố G, ba cô đã cố hết sức để bù đắp cho cô, nhưng bản chất Cố Tương là một người nể cảm và kiêu ngạo, nên cô đã từ chối việc liên hệ với Cố gia.

Cho dù là gặp mặt Cố Nam, cô cũng tỏ ra xa cách. Mười năm tình cảm không phải dễ chữa lành, huống chi trong lòng Cố Tương đối với Cố gia luôn một chút oán hận. Vì sao lúc ra đi người ông ấy mang theo là Cố Nam mà không phải là cô? Tại sao một đứa bé như cô phải sống trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, phải tìm mọi cách để thoát khỏi nhà mình, thật đáng buồn.

Kiếp trước sau khi cô nằm viện, ba cô và Cố Nam đều đến thăm, cô thậm chí còn nhớ rõ Cố Nam đã đâm Lương Quý một cái, có thể lúc đó cô không nghĩ nhiều, không biết khi ba cô và Cố Nam biết tin cô chết họ sẽ có tâm trạng như thế nào.

Trong lòng cô, đột nhiên dâng lên áy náy, Cố Nam là em trai ruột của cô, khi cô nghèo đói tuyệt vọng, Cố Nam vẫn đứng về phía cô, nhưng cô đã làm gì? Nhiều năm xa cách họ, thậm chí đám cưới cũng không báo.

Cố Nam thấy Cố Tương không nói gì: "Uy" một tiếng, đột nhiên dừng lại.

Cậu thấy nước mắt Cố Tương từng giọt từng giọt theo cằm rơi xuống đất, Cố Nam lập tức hoảng hốt, nắm lấy bả vai Cố Tương: "Chị làm sao vậy? Bọn họ ăn hiếp chị sao?" Thấy Cố Tương tiếp tục im lặng, Cố Nam nắm chặt tay lại: "Là ai? Em sẽ đi đánh bọn họ!"

Một giây sau, hấn cảm giác sau lưng mình có người dựa vào, Cố Tương ôm lấy hấn.

Toàn thân Cố Nam đều đơ ra.

Từ lúc Cố Tương tới thành phố G, Cố Nam và ba anh vẫn thử tiếp cận Cố Tương, kết quả đều là vô ích. Cố Nam biết Cố Tương sống không tốt, cũng biết trong lòng Cố Tương có hận thù, đối với việc Cố Tương gia nhập giới giải trí cũng phản đối. Nhưng chuyện gì Cố Tương đã quyết định, chưa từng có đường lui. Cố Tương dùng trăm phương ngàn kế xa cách bọn họ, trong lòng hấn tuy buồn bực, nhưng sẽ không thật sự bỏ mặc Cố Tương, bất luận như thế nào, Cố Tương vẫn là chị ruột của hấn.

Mười mấy năm sau khi cha mẹ ly hôn, đây là lần đầu tiên Cố Tương chủ động ôm hấn.

Lúc này Cố Nam mới phát hiện, người chị gái mỗi lần gặp bọn họ đều lạnh lùng hoặc giương nanh múa vuốt, thì ra mới ôm hấn.

Không quen tiếp xúc thân mật như vậy, Cố Nam có chút luống cuống, nhưng lại không biết nên an ủi thế nào, chỉ biết vỗ vỗ vào lưng Cố Tương, hấn muốn nói cái gì đó, gạt gạt cánh môi, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Không biết đã trải qua bao lâu, Cố Tương mới buông hần ra nói: "Vào đi."

"Chị...." Cố Nam ngẩn ra, Cố Tương chưa bao giờ nói chuyện với hần tốt như vậy? Trong lòng hần tuy vẫn cảm thấy kì lạ, nhưng vẫn đi vào.

Cố Tương cầm đồ từ tủ lạnh ra đưa cho hần: "Đã ăn cơm chưa." Cố Nam vẫn cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Ăn rồi." Một lúc sau, hần rốt cục hỏi: "Chị làm sao vậy?" Cố Tương không bình thường chút nào.

"Không có gì." Cố Tương nói: "Em về sớm một chút đi, ngày mai không đi học sao?"

Cố Nam đang học đại học, bình thường đều ở trường, hôm nay vì nghe nói Cố Tương ở trường quay cãi nhau với nữ diễn viên chính nên mới đến. Hần biết tính tình Cố Tương nóng nảy, người trong giới giải trí đâu có ai đơn giản? Cố Tương chống lại họ, chết như thế nào cũng không biết.

"Chị đừng làm diễn viên nữa đi." Cố Nam nói: "Công ty của ba bây giờ đang thiếu người." Ba đã sớm muốn gọi Cố Tương đến để quản lý công ty, dù sao ông và vợ mới không có con, cốt nhục cũng chỉ có hai người Cố Tương và Cố Nam. Tất cả tài sản của ông về sau cũng là của hai người bọn họ, không chia cho người ngoài.

Kỳ lạ là, khi Cố Tương nghe được lời nói của Cố Nam, không có giận dữ như bình thường, cô chỉ nhìn Cố Nam rồi nói: "Chị thích diễn xuất."

"Cái gì?" Cố Nam sững sốt.

"Chị thích diễn xuất." Cố Tương lặp lại: "Không phải bởi vì muốn đánh cuộc với em, cũng không phải đơn giản chỉ để kiếm tiền. Chỉ vì chị cho rằng chị có thể diễn tốt, chị muốn trở thành ảnh hậu."

"Chị có bệnh sao?" Cố Nam nhìn không được thốt ra.

"..." Cố Nam nói quá rõ ràng, Cố Tương tuy hiểu nhưng hơi buồn. Một lát sau, cô nói: "Không tin cũng được."

Hai chị em nhìn nhau nhưng không nói gì, Cố Nam cũng không biết nên nói gì. Hôm nay có quá nhiều việc làm cho hần không tin nổi, không biết vì sao Cố Tương đột ngột, nhưng chuyện này càng làm cho hần cảm thấy sợ hãi hơn, hần nghĩ, Cố Tương nhất định là bị bệnh.

Ngồi một lát nữa, Cố Nam đứng dậy nói: "Chị không có việc gì là tốt rồi, em đi trước." Cố Tương tiễn hần ra tới cửa, Cố Nam do dự một chút, nhưng vẫn nói: "Lúc nào chị rảnh thì đi thăm ba đi."

Cố Nam vốn cũng không có hy vọng gì, thái độ của Cố Tương đối với hần tốt hơn, không có nghĩa là cô đã chấp nhận ba. Hôm nay vì tâm trạng Cố Tương tốt nên hần mới đánh bạo đưa ra yêu cầu này, không tin được Cố Tương chỉ suy nghĩ một chút, liền nói: "Được, chị sẽ bớt chút thời gian trở về."

"..." Cố Nam khiếp sợ.

"Còn không mau về đi." Cố Tương nói.

"....Được....."

Sau khi tiễn Cố Nam xong, Cố Tương dựa lưng vào tường, nhẹ nhàng thở ra. Kiếp trước không để ý đến tình thân, quay lại một lần mới cảm thấy tình thân đáng quý. Một khi đã như vậy, chỉ bằng thay đổi từ đầu.

Nếu có tình thân, có người ở bên cạnh cô, có phải cô sẽ không mắc bệnh tự kỉ nữa, cũng sẽ không đi đến kết cục kia nữa?

Cô đang suy nghĩ, điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn thấy điện thoại, là Văn Tĩnh gọi.

"Tương Tương, em có lên Weibo không?" Giọng nói của Văn Tĩnh không giấu được vẻ khẩn trương.

"Không có, sao vậy?"

"Em....đừng xúc động quá, Trần Luy vừa nhắn tin trên Weibo, nói xấu em." Cô ấy nói.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 5: Nam Thần Gián Tiếp Giải Vây

"Em bị mắng."

Cố Tương mở máy tính ra, Weibo tự động đăng kí, cô còn chưa nổi tiếng, fan trên Weibo vẫn còn chưa tới một vạn, một vạn người bây giờ, còn có

công lao của Văn Tĩnh.

Nhưng bây giờ, comment trên Weibo của cô đã tới mấy ngàn.

Cô tìm tới tin đang sốt dẻo nhất trên Weibo, là Trần Luy đăng: có một người mới, đã sửa kịch bản còn cãi nhau với nữ diễn viên chính, nghĩ mặt mũi mình to lắm, đúng là phục rồi, ha ha. Người đi theo Ngải Đặc Trần Hi.

Đây là Weibo của Trần Hi.

Trần Hi trong giới giải trí, không tính là Tiểu hoa đán cũng không tính là Tiểu Thanh (ý chỉ người trong sạch, thuần khiết), bởi vì hướng phát triển trong tương lai là đi theo con đường điện ảnh, vô hình trung có điểm tốt hơn người khác. Fan của cô ta, nghiền nát một trăm Cổ Tương cũng còn dư.

Phía dưới Weibo không biết ai bình luận nói: "Anh trai tôi là nhân viên công tác trong trường quay, lúc người mới kia làm lớn chuyện, đã mắng tới mức làm Trần Hi khóc, sau đó đưa Cổ Tương lên."

Cái bình luận này bị đẩy lên đứng đầu, vì thế ai cũng có thể thấy. Mắng Cổ Tương một chuối, một chuối, mà cách nhắm vào chuyện này mà nói cũng mỗi người một vẻ.

--Người mới bây giờ đều như vậy? Cũng là say lòng người.

--Lãng xê đi, càng làm càng nổi tiếng.

---Hi Hi bị ăn hiếp rồi, cuồng cái gì mà cuồng, mặt mũi kẻ chạy chân này cũng lớn thật.

--Mẹ của ta ơi, tính tình Trần Hi cũng thật tốt, người qua đường thôi mà.

Chửi rủa chuyện trên trời dưới đất, hoài nghi, khinh bỉ, tính thế gần như nghiêng về một phía. Không thể không nói một người mới như Trần Hi mà năng lực kêu gọi cũng rất tốt, có lẽ đây là một thủ đoạn lăng-xê Trần Luy, trong những bình luận kia chứa bao nhiêu nước bọt?

Trong điện thoại Văn Tĩnh khuyên: "Tương Tương, em đừng kích động, cũng đừng tranh cãi gì cả, lúc này càng phải bình tĩnh hơn, nước trong giới giải trí rất sâu, tranh cãi đối với em không có lợi."

Lời nói của Văn Tĩnh từng lời từng chữ đều có lý, giống như cẩn thận dỗ dành con nít, rõ ràng là sợ Cổ Tương nổi giận lên mạng tranh cãi với Trần Luy.

Cô nói với đầu kia điện thoại: "Em biết rồi, sẽ không nói gì đâu."

Văn Tĩnh ngừng một lát, không ngờ Cổ Tương lại bình tĩnh như vậy, lúc sau mới nói: "Được, vậy em ngủ một giấc ngon đi, ngày mai có buổi họp báo, không cần vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tâm trạng bản thân."

Cổ Tương cúp máy, chống cằm xem Weibo của Trần Luy đăng bình luận.

Qua một đời, một lần nữa, chuyện đã xảy ra vẫn sẽ xảy ra, chỉ là qua mười năm nhìn lại, lại cảm thấy giống như những đứa bé gái ngây thơ cãi nhau, sứt sẹo lại hạ giá.

Trên thực tế, kiếp trước, Cổ Tương quả thật không thể nhịn được, cô không phải một người dễ khoan dung, lúc đó còn trẻ tuổi lại nóng nảy, lập tức quay về Weibo của mình, nói ra chuyện Trần Luy dựa vào Trần Hi mà thay đổi diễn viên.

Kết quả không có ai tin cô hết, còn lọt vào trang tìm kiếm ở đầu Weibo: "Cổ Tương biến khỏi giới giải trí", chuyện này sau khi khi cô nổi tiếng đã trở thành một vết nhơ. Xin đẹp kiều ngạo, không tôn trọng người khác, tính tình nóng nảy, phách lối ngang ngược.

Nhưng bây giờ thì sao?

Trùng sinh đối với cô mà nói, nhìn lại giống như không thay đổi được gì cả. Không có nhớ được dãy số trúng thưởng số số, cũng không nhớ nổi có phiếu nào trong nước tăng mạnh, trong trí nhớ của cô là tất cả những chuyện khi mới bước vào giới giải trí từng chuyện, từng chuyện một. Nhớ rõ mỗi lần thành công, cũng như mỗi lần thất bại. Mỗi một lần kỹ thuật diễn xuất tăng lên, mỗi một kết cục của các cuộc cãi vã.

Chuyện mà Văn Tĩnh lo lắng, nếu như là trước kia, thì quả thật rất đáng lo. Nhưng sau khi cô trải qua chuyện của Lương Quý, ước chừng như không còn bất cứ chuyện gì có thể làm cô tức giận được nữa. Một người vợ lớn như cô còn có thể bị nói thành kẻ thứ ba, thành bitch*, thanh danh xấu như vậy còn có thể gắng gượng trở lại, chuyện như bây giờ có là cái gì?

*English: Theo tiếng anh có thể tạm dịch là chó cái, ý chỉ chửi tục.

Lăng xê cho Trần Luy cũng thế, giải tỏa cũng tốt, đều là chuyện không đáng một đồng. Nếu cô đánh trả, đó mới là đúng ý Trần Luy, không có nguyên nhân lại quảng cáo cho người khác, cô không có rãnh rỗi sinh nông nổi đâu. Lại nói Weibo rất lớn, mỗi một phút lại có một câu chuyện mới, việc này chỉ cần không ai đáp trả, qua một đêm liền trôi qua, cô không tin nó lại có thể đứng đầu Weibo lần nữa, Trần Luy chỉ là một người mới, đâu có mặt mũi lớn như vậy?

Không thể không nói, sau khi trùng sinh, vận may của Cổ Tương cũng không tệ lắm. Bởi vì nửa tiếng sau, tin đứng đầu Weibo đã đổi chủ.

Tiêu đề đứng đầu là : "Kính ngọc Triển Dương xuất hiện ở thành phố G"

Triển Dương, Triển Đại Thần, Triển Cự Cự, là một siêu sao của siêu sao trong nước, ảnh đế, nam thần, thiên vương, siêu sao trong cả ba thể loại điện ảnh, truyền hình và ca hát.

Nếu nói địa vị của Lương Quý trong nước sau này đã là số một số hai, Triển Dương kia tuyệt đối còn cao hơn hẳn mấy cấp.

Cố Tương biết Triển Dương, vẫn là từ Lương Quý. Lương Quý này nhìn bề ngoài có vẻ là người anh tuấn bất kham, có cảm giác như Thiên Nhai lăng tử, nhưng đó chỉ là hình tượng mà công ty tạo cho hắn mà thôi. Cho tới bây giờ hắn đều đi con đường này rất ổn định, nhưng trong lòng, Cố Tương biết Lương Quý không phải là loại lăng tử tiêu sái chán nản, dã tâm của hắn lớn hơn bất cứ ai. Có dã tâm đối với sự nghiệp đối với nghệ sĩ mà nói là chuyện tốt, không thể nghi ngờ Lương Quý rất ưu tú, nhưng trên thế giới luôn có một loại người, bọn họ có thể dễ dàng có được những thứ mà người khác phải cố gắng hết sức mới được, hơn nữa chẳng thêm để ý đến.

Triển Dương chính là loại người này.

Ưu thế của Triển Dương rất rõ, đẹp trai, quá khứ trong sạch, thần bí, kỹ thuật diễn xuất vô cùng thâm sâu, hơn nữa----không có bất kỳ chuyện xấu và lăng xê nào.

Nếu như nói nam thần là một nghề, thì Triển Dương làm nghề nam thần, hơn nữa hắn còn cướp bát com của phần lớn nam tài tử. Lấy chuyện được yêu thích mà sống, chuyện nghiệp ghê gớm.

Người như vậy trong giới giải trí đúng là kì tài, hắn vừa ra mắt đã nhận quay một bộ phim điện ảnh hợp tác với nước ngoài, nhưng chỉ diễn nam 2, lấy nhan sắc xuất chúng và kĩ thuật diễn để chinh phục người xem. Nhưng khi mọi người cảm thấy hắn sẽ trở nên vô cùng nổi tiếng, hắn đột nhiên biến mất.

Sau đó, hắn sẽ ngẫu nhiên nhảy nhót một chút, nhận những vai không giống nhau, nhưng có rất ít tác phẩm, hơn nữa không bao giờ diễn vai chính.

Tuy rằng không diễn vai chính, nhưng lúc nhận vai phim điện ảnh hay truyền hình thì kịch bản rất tốt, địa vị hiển nhiên rất cao. Có một lần Lương Quý thích một vai nam số 3 trong một bộ phim, nhân vật kia được xây dựng rất hấp dẫn, kết quả vai đó rơi vào tay Triển Dương. Từ đó về sau, Lương Quý liền bắt đầu chú ý tới Triển Dương.

Lương Quý ngẫu nhiên cũng sẽ nhắc tới Triển Dương trước mặt Cố Tương, nói sau lưng Triển Dương nhất định có người đứng sau, nếu không không có khả năng nhận được vai tốt như vậy, của cải hắn là rất nhiều, bên tin tức cũng chuẩn bị thỏa đáng, một kẻ cũng không cho hờ. Nói tới nói lui cũng là ám chỉ Triển Dương không đi lên bằng thực lực.

Nhưng Cố Tương không cảm thấy Triển Dương có bất cứ thứ gì không tốt, cô là phụ nữ, nhìn thấy người đẹp trai sẽ tương đối khoan dung. Triển Dương bộ dạng rất đẹp trai, khí chất rất tốt, kĩ thuật diễn lại càng phi thường tốt, là một diễn viên mà nói, bản thân Cố Tương rất thích Triển Dương. Nhưng Lương Quý nói nhiều như vậy, cũng làm cho cô có chút thành kiến với Triển Dương.

Không nghĩ tới sống lại một lần, lần đầu tiên lại là Triển Dương giải vây giúp cô.

Tin tức Triển Dương xuất hiện ở thành phố G xuất hiện liền lập tức chiếm đại toàn bộ Weibo, lấy tính cách khiêm tốn của vị siêu sao này, đột nhiên xuất hiện mà nói quả thật trăm năm khó gặp, mâu thuẫn giữa những diễn viên nhỏ như Cố Tương và Trần Luy nhất thời đã bị mọi người ném ra sau đầu*, ai cũng không rảnh phản ứng.

Cố Tương uống một ngụm nước, mở chuyện đứng đầu Weibo, người đàn ông phía trên mặc một cái áo khoác dài màu đen và một cái quần bình thường mang mũ lưỡi trai, vành nón kéo thấp làm cho người khác nhìn không rõ mặt mũi, mơ hồ giống như tượng Mosaic, nhưng có thể thấy rõ dưới khuôn mặt bị che khuất là dáng người hoàn hảo.

Trong nháy mắt bình luận đã lên tới hơn mười vạn. Một đám người ở dưới bình luận:

"Nam thần thật đẹp trai! Liếm chân dài!"

"Nam thần đột nhiên về nước làm gì? Có phải là làm dự án mới hay không?"

"Cầu diễn vai nam chính, cầu diễn vai nam chính, cầu diễn vai nam chính!!! Việc quan trọng nên nói ba lần!!!"

"Chồng à! Hôn ta!!!"

Cái bầu không khí vui sướng này, đầu còn thấy được vừa rồi còn một hồi phong tình huyết vũ? Nam thần quả thật là tiểu thiên thần, nơi nào có hắn thì nơi đó có ánh sáng. Hào cảm của Cố Tương đối với Triển Dương lập tức tăng cao. Kẻ địch của kẻ thù thì chính là bạn thân, kiếp này cô có nên kết thân với Triển Dương hay không đây? Nhưng Cố Tương cũng biết là không có khả năng, cho dù là Kiều Ánh Tinh, kiếp trước cũng chưa từng có cơ hội phát triển và hợp tác với Triển Dương. Vị siêu sao này đến với giới giải trí cũng chỉ là chơi đùa, nhưng lại chưa từng nghe nói hắn có quan hệ tốt với nữ minh tinh nào.

Bất quá, kế hoạch lăng xê của Trần Luy coi như là công cốc.

Trong lòng Cố Tương ngầm vui vẻ.

Cô đột nhiên phát hiện, trước đây mình thật quá xúc động. Một khi đã như vậy, căn cứ vào kinh nghiệm kiếp trước, dứt khoát đem quá khứ đen tối trước đây toàn bộ xóa sạch.

Đương nhiên đầu tiên phải đối mặt với buổi họp báo ngày mai trước đã. Thật ra công ty vì lãng xê nghệ sĩ mới hợp tác với văn phòng làm một bộ phim thần tượng, vốn Cố Tương không liên quan gì đến chuyện này. Nhưng vì Cố Tương là người mới, công ty vì chiều cố người mới, mới bảo người mới cũng đến buổi họp báo để quen mặt với báo giới hơn. Chung quy người đến tham gia họp báo, cũng có một số nhà sản xuất phim, kì ngộ trong giới giải trí có đôi khi chỉ một cái chớp mắt.

Tuy hôm trước bởi vì chuyện tranh cãi mà tâm trạng cô không tốt, nhưng Cố Tương vẫn biết buổi họp báo này đối với một người mới mà nói là một lần kì ngộ, cho nên lòng cô tràn đầy hi vọng tham gia.

Nhưng chuyện này là một quyết định sai lầm, hoặc có thể nói, nó là một quyết định mất nhiều hơn được.

Bởi vì trong buổi họp báo này, váy của cô trước mặt công chúng đột nhiên bị bung ra, tuy rằng vì cô dùng tay che lại nên không thấy gì, nhưng chuyện lúc đó đã trở thành tiêu điểm đưa tin của các tạp chí lớn, tất cả các bài báo đều tràn đầy lời lẽ ác ý, cười nhạo và châm chọc.

Sự kiện cãi nhau trên Weibo, buổi họp báo bị lộ hàng, hai chuyện này, trở thành hai kích trí mạng khi cô vừa ra mắt, thiếu chút nữa đã ngưng không làm nghệ sĩ nữa. Cũng chính từ khi đó, Cố Tương mới chân thật cảm nhận được làm nghệ sĩ thân bất do kỉ, một khi có sự cố xảy ra, đều có khả năng bị gièm pha trở thành chuyện không thể tha thứ.

Nếu không phải là sau này cô may mắn nhận được một bộ phim, thì cái tên Cố Tương này, liền giống như 180 đường diễn viên nhỏ trong giới giải trí, báo bát quái cũng khinh thường nhắc tới. Cho dù sau này một lần nữa cô xuất hiện trước mặt công chúng, cũng qua những chuyện lúc đầu khoảng nửa năm. Nhưng quá khứ đen tối này vĩnh viễn đều không rửa sạch được.

Nhưng cái váy tại sao lại bị bung ra?

Có mặt trong lúc kiểm tra quần áo, Cố Tương sẽ không phạm sai lầm cấp thấp như vậy. Chuyện này tất nhiên là có người cố ý làm.

Cũng vì cô là người mới, nhan sắc rất đẹp, trở thành đối tượng được bồi dưỡng trọng điểm của công ty, nhiều người không được như vậy, nhưng sẽ cản con đường của người khác.

Cản đường của mình, thì phải vận ngã, quy tắc giới giải trí kẻ mạnh luôn luôn thắng không phải là sai. Cô không động tới người khác, không có nghĩa người khác sẽ không đụng tới cô.

Cô cản đường người khác, liền muốn lấy cách như thế để cản đường người khác.

Quay lại một lần, cô nhất định sẽ không giẫm lên vết xe đổ, trên con đường đi tới nơi cao nhất của giới giải trí, ai cản đường cô, cô không ngại trả lại y như vậy.

Cố Tương mở tủ quần áo ra, lấy một bộ lễ phục màu đen tinh xảo khá ái, váy áo hơi trễ làm cho nhan sắc cô lại thêm một chút hoạt bát. Tại sao lại đến mức đi một chút đã bị bung ra, kiếp trước cái váy này sau khi kết thúc buổi họp báo đã bị cô cắt thành từng mảnh nhỏ. Mà bây giờ.....Cô mon tron cái khóa kéo phía sau lưng váy, may lại thành hình một con bướm nho nhỏ.

Chờ xem đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 6: Lần Đầu Tô Bức

Sáng sớm, Văn Tinh đã đứng dưới lầu đón Cố Tương.

Thân còn là một người mới chưa có danh tiếng, công ty không cung cấp xe, chiếc xe này là Văn Tinh mượn của người thân. Nhìn thấy Cố Tương xuống lầu ngồi vào xe, Văn Tinh tỉ mỉ quan sát Cố Tương một phen, thấy sắc mặt cô không tệ, cũng không có xì mặt, lúc này mới yên tâm.

Đưa sữa trứng gà trên tay đưa cho Cố Tương, Văn Tinh nói: "Tương Tương, chuyện ngày hôm qua tốt không?"

"Tốt" Cố Tương cúi đầu uống sữa tươi: "Không phải một lúc sau đã bị chuyện của Triển Dương chiếm mất vị trí sao?"

"Triển nam thân." Văn Tinh vừa lái xe, vừa trưng một bộ mặt hoa si: "Triển nam thân đúng là người mang đến sự an lành, trên thế giới sao lại có người tốt

như vậy chứ? Lớn lên đẹp trai lại có thể giải vây cho người khác, hoàn mỹ thật!"

Cố Tương tròn mắt nhìn trời, sức hấp dẫn của Triển Dương thật lớn, người đại diện của mình cũng là fan cuồng của Triển Dương, nhưng người ta cũng đâu phải là giúp mình giải vây. Hơn nữa cái gì mà mang đến sự an lành, chỉ quên trong phim điện ảnh lần trước hẳn diễn một tên biến thái giết người không gớm tay sao?

Văn Tĩnh còn đang thao thao bất tuyệt: "Tại sao nam thần lại đến thành phố G, Lúc trước không phải anh ấy đang sống ở Canada sao? Ngày hôm qua chị lại không có ra đường, thật muốn xin chữ kí."

Ngày hôm qua Văn Tĩnh đi theo Cố Tương đến phim trường "Mai Trang", nói tới nói lui cũng không phải không thấy tiếc.

Cố Tương: "....."

"Nói không chừng buổi họp báo hôm nay có thể nhìn thấy anh ấy, Tương Tương, nếu gặp anh ấy nhất định phải thay chị xin chữ kí, thôi, chị vẫn nên xin chụp ảnh chung, hu hu hu, giấu lại kích động không nhỏ đâu." Văn Tĩnh tiếp tục hoa si.

Văn Tĩnh rất chuyên nghiệp trong công việc, nhưng dù sao cũng là cô gái mới 20 tuổi, nếu không phải cô ấy đi làm người đại diện, cũng giống như những cô gái trẻ tuổi khác chạy theo các minh tinh.

"Xong rồi, hôm nay tại sao mình lại như thế này, nếu biết sớm cô đã gọi đầu rồi, đợi lát nữa phải thay đồ....."

"Đủ rồi." Cố Tương không nhìn được nữa, ngắt lời cô: "Triển Dương làm sao có thể tham gia loại họp báo như thế này?"

Một câu đã làm Văn Tĩnh cảm miệng thành công.

Triển Dương có sắc, có tiền, có kỹ thuật diễn, liền tùy ý hấn tư bản*. Nhưng hẳn cũng đích thực là một người tùy hứng*, họp báo điện ảnh quốc tế, các buổi tiệc tối trao giải muốn hẳn tham dự chỉ có ba chữ "Xem tâm trạng". Các buổi lễ trao giải lớn hẳn còn không muốn đi, huống chi là một bộ phim thần tượng không danh tiếng, kinh phí thấp."

*Tư bản: Những nhà tư bản đều muốn làm gì thì làm, không kiêng nể ai.

*Tùy hứng: Chỉ tâm trạng tốt và xấu của con người, người muốn làm gì thì làm.

Văn Tĩnh suy sụp trong chốc lát, nhưng lập tức phấn chấn trở lại: "Không sao, chờ chị đào tạo em trở thành thiên hậu*, tất nhiên là có cơ hội sánh vai cùng anh ấy, Tương Tương, chúng ta nhất định phải cùng nhau cố gắng."

Lời nói không sai, đạo lý đúng, nhưng tại sao cô lại có cảm giác như có chỗ nào không đúng ở đây.

Giống như con đường trở thành ảnh hậu của cô và đứng cùng một chỗ với Triển Dương.....

Thôi, cô ấy vui vẻ là được rồi.

Khi đến nơi tổ chức, nhân viên đang điều chỉnh ánh sáng và âm thanh, Cố Tương là diễn viên của công ty giải trí Hoa Sâm, trong tương lai Hoa Sâm phát triển rất tốt, diễn viên nổi tiếng đều từ công ty này đào tạo, nhưng bây giờ, vẫn chỉ là một công ty trong ngàn vạn công ty vừa và nhỏ trong giới giải trí này, không có diễn viên hạng nhất, diễn viên hạng hai cũng không có mấy người, diễn viên hạng ba rất bình thường, còn có rất nhiều nghệ sĩ hạng mười tám âm áp giấc mộng trở nên nổi tiếng.

Cố Tương là một nghệ sĩ hạng mười tám, không có tư cách đề tự cao tự đại, cho nên đã đến nơi tổ chức từ sớm để trang điểm thay quần áo. Bởi vì sợ giữa đường hỏng quần áo, nên đều đưa đến phòng nghỉ của nghệ sĩ. Trước Cố Tương vì chuyện tranh cãi trên Weibo nên đến rất muộn, còn đựng phải khách quý đến tham dự.

Văn Tĩnh chào hỏi bảo vệ, chuẩn bị đưa Cố Tương đến phòng nghỉ của nghệ sĩ. Lúc này còn rất sớm, qua mấy tiếng nữa mới đến lúc bắt đầu buổi họp báo, Văn Tĩnh đi trước để trình diện với các nhân viên công tác, để Cố Tương đứng chờ ở phía sau cánh cửa.

Cố Tương cầm túi đựng quần áo đặt cạnh chân, bên tai đột nhiên xuất hiện một giọng nói quen thuộc: "Cố Tương"

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp.

Cô gái trước mặt trẻ hơn so với tuổi thật, người không biết còn tưởng cô ấy chưa thành niên. Một bộ lễ phục màu hồng nhạt, vạt áo bông bênh, tóc buộc đuôi ngựa, vài cọng tóc nâu quấn để bên tai, hiền lành và ngọt ngào.

"Bồ Vũ." Cố Tương cũng chào lại cô ta.

"Sao bây giờ chị mới đến? Bồ Vũ cười nói: "Em cứ tưởng rằng chị tới lâu rồi, đang tìm chị nói chuyện."

Cố Tương quan sát cô ta một phen: "Chị tới sớm quá." Cách trang điểm và quần áo đều đẹp, nhưng chuyện này thật ra không tốt lắm. Đối với người mới mà nói, vì không được ra sớm, nếu chỉ để lộ mặt, tốt nhất là gần tới giờ mới trang điểm, thay quần áo. Bởi vì trang điểm càng trễ, mới có thể chắc chắn dưới ống kính không bị mờ lóp trang điểm.

"Tại em không ngủ được." Bò Vũ thề lười nói: "Nghe nói hôm nay là cơ hội khó có được, có rất nhiều khách quý và phóng viên."

Cố Tương cười mà không nói.

Cô cảm thấy Bò Vũ không lo lắng chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 6.2

Bò Vũ và cô đều là người mới, những nghệ sĩ nhỏ đang giầy giữa ở tận cùng giới giải trí. Trước kia Bò Vũ là người mẫu, vì ngoại hình rất đặc biệt nên được công ty kí hợp đồng, vốn là đối tượng quan trọng mà công ty chuẩn bị bồi dưỡng năm nay. Ai biết đột nhiên xuất hiện một người tên Cố Tương.

Bò Vũ rất xinh đẹp, vì đã gia nhập giới người mẫu, trên người cũng nhiễm một chút khí chất của người mẫu, đối với một diễn viên muốn thành danh mà nói, thì chuyện có khí chất là chuyện rất tốt. Nhưng đối với những nghệ sĩ vừa ra mắt, trong sáng như một tờ giấy trắng mới tốt. Bò Vũ xinh đẹp, Cố Tương cũng xinh đẹp, hơn nữa vẻ đẹp của Cố Tương linh động hơn vẻ đẹp của Bò Vũ, được nhiều người công nhận, cho nên lúc đang tuyển người đóng quảng cáo đồ uống, thật ra người lúc đầu được chọn là Bò Vũ, nhưng Cố Tương lại là người đóng cái quảng cáo này.

Cũng vì cái quảng cáo này, Cố Tương mới nổi tiếng một chút, tuy không nổi tiếng đến mức ai ai cũng biết nhưng ít nhất cũng có người biết cái tên Cố Tương này.

Trong lòng Bò Vũ nghĩ thế nào Cố Tương không biết, nhưng sau khi cô ta quen biết với Cố Tương vẫn tỏ ra thân thiết bình thường. Bình tĩnh xem xét, nếu đổi lại là mình, trong lòng Cố Tương chắc chắn ít nhiều cũng có chút khó chịu. Bò Vũ như vậy làm thay đổi nhận thức của Cố Tương, kiếp trước cô suy nghĩ nát óc cũng không hiểu, đành phải quy cho tính cách của Bò Vũ. Chỉ đến sau này, khi Cố Tương đã hiểu được quy tắc ở giới giải trí, gặp nhiều người như Bò Vũ, cuối cùng cô cũng có thể phân loại được Bò Vũ.

Loại người này, chính là Bạch Liên Hoa.

Bò Bạch liên hoa thấy Cố Tương chậm chậm không nói lời nào: "Sao em lại đứng ở đây?"

"À" Cố Tương cúi đầu xuống: "Buổi sáng em uống sữa, ruột cảm thấy không khỏe."

"Sao không đi toilet?" Bò Vũ liếc cái túi trên tay Cố Tương: "Đây là váy sao? Chị giúp em vào phòng nghỉ cất nha."

Cố Tương cười: "Giờ còn sớm, phòng nghỉ của nghệ sĩ còn chưa mở cửa đâu, Văn Tĩnh đang đi lấy chìa khóa."

"Không cần đâu." Bò Vũ chỉ vào một hành lang khác: "Phòng nghỉ của khách quý bây giờ không có ai cả, có thể qua đó. Vừa rồi chị cũng thay ở bên đó. Khách quý ít nhất hơn một tiếng sau mới đến, không cần gấp đâu."

"Em nên tự mình làm thì hơn." Cố Tương khoát tay.

"Cái này có là gì! Chuyện nhỏ thôi." Bò Vũ như đột nhiên nhớ ra gì đó: "Dùng rồi, vừa nãy chị quên mất nên trình diện với phòng quảng cáo, Cố Tương, chị giúp em cầm quần áo đến phòng nghỉ, em giúp chị đến phòng quảng cáo ký tên trình diện được không? Làm ơn đi."

Bò Vũ có đôi mắt cười, khi cười lớn thì mắt híp cả lại, rất giống con gái Hàn Quốc, cũng rất có lực sát thương. Khi một cô gái xinh đẹp, dịu dàng nhờ vả thì lực sát thương gần là như vô địch.

"Chuyện này...." Cố Tương nhẹ nhàng nhú mày, giống như có chút không kiên nhẫn rồi lại như không thể không nể hà, miễn cưỡng nói: "Được rồi."

"Cảm ơn em, Cố Tương." Bò Vũ khoát tay với Cố Tương, vừa cầm túi vừa chạy nhảy ở hành lang.

Cố Tương đứng tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng.

Phòng nghỉ của khách quý.

So với phòng nghỉ của nghệ sĩ thì lớn và thoải mái hơn rất nhiều, ít nhất không có đồ trang điểm để lênh láng và móc treo quần áo, có một chỗ thay quần áo rộng lớn ngăn cách bởi lớp kính, thậm chí còn khuyến mãi thêm bức rèm che lờ lợc. Nhưng thật ra việc làm này rất thừa thãi, bởi vì không có vị khách quý nào chịu thay quần áo ở chỗ như thế này, phần lớn, phòng nghỉ của khách quý chỉ dùng cho nhóm khách quý trang điểm hay uống trà trước khi bước lên khán đài mà thôi.

Bò Vũ đứng giữa căn phòng, đồ cái túi trên ghế, cầm một nửa chiếc váy lên.

Chất vải lụa lướt qua đầu ngón tay, cảm giác rất tốt, nếu nó bao bọc một dáng người yếu đuối, thì xinh đẹp biết bao nhiêu. Lễ phục này thiết kế rất đơn giản, sau lưng khoét một lỗ nhỏ, cài lại bằng hình một con bướm nhỏ, khiêm tốn mà gợi cảm.

Đây là một bộ lễ phục dệt hoa trên gấm.

Ngón tay Bồ Vũ lướt theo những đóa hoa nhỏ, chậm rãi trượt đến nút thắt trên áo.

Nút thắt màu bạc, cánh bướm vô cùng sống động. Tuy không phải thương hiệu nổi tiếng, nhưng đường may sắc sảo và sự thiết kế cũng đủ làm cho chiếc váy này trở nên xa xỉ. Ít nhất đối với một nghệ sĩ vừa ra mắt mà nói, là một số tiền không nhỏ. Nếu không phải để cướp đi sự nổi bật, thì không cần mua nó.

Ngón tay Bồ Vũ đột nhiên siết chặt, tay còn lại cầm kéo.

Mũi kéo nhẹ nhàng đặt lên nút thắt hình con bướm, càng là đồ vật tinh xảo thì càng không chịu nổi sự tác động, quần áo cũng như vậy. Chỉ cần nhẹ nhàng lướt qua, làm khóa kéo bị hư, tạm thời không nhìn thấy gì, ngồi trang điểm cũng không xảy ra chuyện. Nhưng đến lúc ra sân khấu, đứng dậy, hoạt động một thời gian dài, khóa kéo rút xuống, nội y lộ ra, đoán chừng phong cảnh vô hạn.

Đối với một người mới mà nói, nhất là một nữ nghệ sĩ, chuyện này gần như là vực sâu không đáy.

Khóe miệng Bồ Vũ cười lạnh một cái, trên tay đã dùng sức làm vỡ cái yếm khóa.

"Tôi suy nghĩ hoài, cuối cùng vẫn cảm thấy không có lời." Một giọng nói đột ngột xuất hiện ở sau lưng Bồ Vũ.

Bồ Vũ sợ hãi, cái kéo trên tay "lạch cạch" rơi xuống đất, cô ta quay đầu lại, Cố Tương đứng ở cửa, giờ điện thoại, cười ôn hòa.

"Phòng quảng cáo quá xa, chị nên tự đi đi." Ánh mắt Cố Tương liếc cây kéo dưới đất, cười: "Nhưng thoát nhìn cô muốn làm thợ may giúp tôi cắt quần áo hả?"

"Bây giờ có phải cô đang nghĩ, dù sao cũng bị nhìn thấy rồi, không bằng cắt nát nó, để tôi không thể ra sân khấu." Cố Tương nói.

"Cô không nghĩ đến hành động này của cô sẽ ăn nói với công ty như thế nào, nhưng....." Cô giờ điện thoại lên: "Tôi vừa chụp hình lại, cô nói kéo của cô nhanh hơn hay tay của tôi nhanh hơn."

Dạo này không biết cách nào kiếm thêm chút ít tiền nữa đây, có ai biết chỉ cho mị nào, mị cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 7.1: Triển Đại Thần.

"Cô nói xem kéo của cô nhanh hay tay của tôi nhanh?"

Bồ Vũ ngơ ngác nhìn Cố Tương.

Đầu óc của cô ta trống rỗng, không biết cuối cùng mình sai ở đâu.

Người tên Cố Tương này, trong công ty ai cũng biết, cô ta không có sắc đẹp và vận may còn là một người đầu heo. Không hiểu giao tiếp, không biết giả thanh cao, tính tình lại nóng nảy, trong giới giải trí không cần người có tính tình như vậy, nhưng Cố Tương lại chính là người như vậy. Có một đối thủ như vậy, Bồ Vũ căn bản không để tâm, trong giới người mẫu khó sinh tồn như vậy cô cũng có thể sống tốt thì cô tin trong giới giải trí mình cũng có thể làm được.

Nhưng cố tình cô lại thua trong tay đối thủ mà mình chú ý.

Quảng cáo lần trước, Bồ Vũ tin chắc rằng mình sẽ thành công. Cô có khí chất trong sáng, giống với yêu cầu hình tượng trong quảng cáo. Quảng cáo sẽ phát sóng trên tất cả các đài, cô vốn muốn mượn cơ hội này để tăng độ nổi tiếng, kết quả khi mọi chuyện đã chuẩn bị xong, nửa đường lại xuất hiện một người tên Cố Tương.

Mặc dù là bên sản xuất quảng cáo quyết định, Bồ Vũ vẫn hận Cố Tương. Nhất là khi quảng cáo được phát có hiệu quả rất tốt, chuyện này càng làm cho cô không cam lòng.

Vốn đều có khởi đầu giống nhau, ai cũng không giỏi hơn ai, đừng một cái cô bị người khác cướp vai, bây giờ người ta đã nổi tiếng, trong lòng cô sao có thể không có khúc mắc? Trừ phi cô là kẻ ngốc.

Bồ Vũ không phải người ngu, Bồ Vũ là kẻ thông minh, cho nên cô muốn cho Cố Tương một bài học, nhưng cô không thể chính diện đối chọi với Cố Tương, cuối cùng cô mới nghĩ ra biện pháp thiếu đạo đức này. Đối với một nghệ sĩ vừa ra mắt, chỉ có lộ hàng mới có thể làm cho cô ta lập tức rơi vào địa ngục. Có lẽ sẽ còn bị công ty đóng băng không chừng.

Nhưng cô ngàn tính vạn tính, nhưng lại không nghĩ đến lúc bị Cố Tương bắt gặp, còn bị ghi lại bằng chứng.

Cố Tương.....rất cuộc là thông minh hay ngu ngốc? Bồ Vũ đột nhiên cảm thấy không rõ nữa.

Cố Tương cảm điện thoại bỏ vào trong túi áo, trên thực tế, kiếp trước, Bồ Vũ đã đạt được mục đích.

Cô căn bản không nghĩ đến quần áo sẽ bị động tay động chân, hơn nữa lúc đó cô đến rất muộn, thay quần áo xong còn phải trang điểm để lên sân khấu. Vốn lúc đó đã gần đến lúc buổi họp báo bắt đầu, những người mới đi một vòng để làm nóng sân khấu, ai biết vào lúc đó nút thắt bị đứt ra.

Lễ phục vốn kín đáo, lúc nút thắt bị bung cô đã sớm nhận ra, cũng đã che đi rất nhanh, nhưng dù đã như vậy, vẫn bị chụp được những hình ảnh không đẹp mắt. Không đến mức lộ ra hết, nhưng toàn bộ buổi họp báo đều bị hỏng.

Đáng sợ hơn là, tất cả mọi người đều nói chuyện này là: một câu chuyện lãng-xê sứt mẻ.

Đúng thật, quần áo bị bung không sớm cũng không muộn, lại lựa đúng lúc ra sân khấu mà bung. Tuy có người đặt ra giả thiết đó là một âm mưu, nhưng trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, rõ ràng cô là người bị hại, lại biến thành kẻ thâm hiểm, giả dối.

Cố Tương vĩnh viễn nhớ rõ cảnh cánh phóng viên liên tục nhào vào chụp ảnh, cô ánh đèn flash làm cô không mở mắt ra được, vô cùng chật vật, Văn Tĩnh che chở cho cô cũng bị người ta đẩy ngã xuống đất, đụng chảy cả máu đầu. MC không biết làm sao, công ty thấy không có cách nào giải thích được, nên quyết định nương vào việc này mà lãng-xê cho phim mới. Còn Bồ Vũ, cô ta đưa cho cô một cái áo khoác, hành động nhân đạo như vậy đã giành được tình cảm của rất nhiều người.

Sau đó cô thật sự bị đóng băng hơn nửa năm, Bồ Vũ nhờ có buổi họp báo này mà nổi tiếng, nhận được hai lời mời thử vai, khi Cố Tương làm việc trở lại, Bồ Vũ đã trở thành diễn viên hạng ba, cố gắng lên diễn viên hạng 2.

Tất cả mọi chuyện, đều diễn ra trong nửa năm ngắn ngủi.

Không thể nghi ngờ Bồ Vũ đã đạp lên cô mà đi, sau này khi Cố Tương đã nổi tiếng, nhớ lại khoảng thời gian này vẫn còn cảm thấy ám ức, lúc đó Bồ Vũ đã bắt đầu xuống dốc, người mới một người nổi tiếp một người, Bồ Vũ dần bị chìm xuống, cô ta mới quyết định tìm một kim chủ làm tình nhân, lâu lâu mới đóng một vài bộ phim, tin tức lan tràn đầy trên mặt báo.

Quay lại một lần nữa, Cố Tương cô không định ngậm bồ hòn làm ngọt như vậy nữa.

"Cô muốn làm gì?" Bồ Vũ nói. Cô ta tuy đã có hết sức giữ bình tĩnh nhưng đôi tay lại run run.

"Tôi không làm gì cả, người làm mới là cô." Cố Tương nhìn cô ta chăm chăm, nói: "Muốn bước đi trong giới giải trí, phải dựa vào tài năng của mình, nhưng cô không nên làm chuyện này với tôi, vì tính tình tôi rất kém, không bảo đảm sẽ không làm gì cô."

"Cô uy hiếp tôi sao?" Bồ Vũ kinh ngạc nói.

"Là cảnh cáo. Nếu tôi muốn chinh cô, bây giờ đã đưa video này lên mạng rồi, cô có thể xem xem người ta nói như thế nào về chuyện này. Tôi không đăng lên mạng, chỉ vì cảm thấy phiền phức, tha cho cô một mạng mà thôi." Đứng trong lập trường của một người mới, ai cũng không dễ chịu so với ai. Bất thóp Bồ Vũ khiến cho cô ta sợ mình, so với đánh một cú giết chết thì càng có hiệu quả hơn.

Sắc mặt Bồ Vũ tái nhợt, cô ta miễn cưỡng nói: "Cô không dám đâu.....Công ty sẽ không để cô làm vậy đâu."

"Cô thấy tôi không dám sao?" Cố Tương nói.

Bồ Vũ trừng lớn mắt, vẻ mặt Cố Tương lạnh lùng, nói ra những lời nói tràn đầy khí thế, cô không nghi ngờ, Cố Tương chắc chắn có can đảm để làm. Nhưng lúc nào mà Cố Tương lại biến thành người như vậy? Đột nhiên Bồ Vũ cảm thấy mình xem Cố Tương là đối thủ, hình như không thông minh cho lắm.

"Cho nên, đừng đụng tới tôi." Cố Tương gần từng từng.

Lòng Bồ Vũ trở nên hốt hoảng, cắn cắn môi, nói những từ không đủ khí thế:

Ai quan tâm đến cô!" Sau đó chạy vắt giò lên cổ ra khỏi phòng nghỉ.

Sau khi cô ta đi khuất rồi, Cố Tương mới đi vào trong phòng nghỉ, nhặt bộ váy trên ghế lên, cẩn thận kiểm tra lại khóa kéo, mới chuẩn bị thay đồ. Phòng nghỉ của nghệ sĩ và phòng nghỉ của khách quý cách nhau rất xa, cô nhìn vào mặt sau của cửa kính, nghĩ trong lòng thì cứ thay đồ ở đây vậy.

Kéo bức rèm che, đẩy cửa kính ra, Cố Tương lập tức ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 7.2

Trong phòng thay quần áo, có người ngồi trên sofa, nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên.

Là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc một bộ quần áo xám tro sạch sẽ, chân gác lên ghế sofa, thon dài và sạch sẽ.

Gương mặt trắng trẻo đẹp trai, giống như một người mẫu trên tạp chí, đẹp đến khác thường, một đôi mắt đen như bầu trời đêm không một vì sao, có cảm giác lạnh lùng đẹp đẽ. Anh ta ngẩng đầu nhìn Cố Tương, ánh mắt lạnh lùng không thể nói rõ, cũng không nhiệt tình lắm, như hơi bất ngờ, tâm trạng này xuất hiện trong con ngươi đen huyền kia, liền có cảm giác hồn nhiên.

Cố Tương: "!!!"

Có vài người vừa sinh ra đã đẹp, 10 năm trước hay 10 năm sau đều y như vậy, ngay cả một nếp nhăn cũng không có, cho nên vừa nhìn anh ta Cố Tương lập tức nhớ tới một người.

Lòng Cố Tương như điên lên mất, cô thật sự không nghĩ tới cũng không hiểu được tại sao Triền Dương lại xuất hiện ở đây.

Người khiêm tốn, muốn làm gì thì làm, chân dài mặt cười, hành tung bí ẩn, người sinh ra đã là nam thần Triền Cự Cự, bây giờ về mặt hiển nhiên xuất hiện ở phòng nghỉ của khách quý, còn dùng vẻ mặt bất ngờ nhìn cô.

Anh ta bất ngờ cái lông ý! Người nên bất ngờ là cô mới đúng! Chuyện này có nghĩa là gì, cuộc đối thoại vừa rồi giữa cô và Bò Vũ đã bị anh ta nghe hết rồi. Đương nhiên chuyện này không quan trọng lắm, quan trọng là tại sao Triền Dương lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ anh ta là khách quý mà Hoa Sâm mời đến? Chuyện này không hợp logic tí nào.

Đầu óc Cố Tương hò hét loạn xạ, cô nhìn chằm chằm Triền Dương không chớp mắt, Triền Dương không lên tiếng, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, cho đến khi bên ngoài xuất hiện tiếng gọi của Văn Tĩnh: "Tương Tương, em ở phòng nghỉ của khách quý sao?"

Cố Tương không nói tiếng nào đóng chặt cửa sổ, kéo bức rèm che xuống, quay đầu lại, đã diễn như không có chuyện gì xảy ra, giọng nói bình thản.

"À, em ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Hợp Báo

Buổi họp báo vẫn diễn ra theo kế hoạch.

Cố Tương thay quần áo xong, thợ trang điểm đến hóa trang cho cô. Văn Tĩnh đưa kịch bản cho cô, muốn cô ôn tập lại những bước chút nữa ra sân. Cố Tương nhìn kịch bản ngẩn người.

Tâm tư của cô không đặt ở kịch bản trên tay, ngược lại không ngăn được nhớ đến chuyện của Triền Dương.

Đời trước bởi vì cô chỉ lo việc tranh đấu trên mircoblog, không để tâm đến việc khác, nên việc Triền Dương có đến G thị cô hoàn toàn không rõ, tuy nhiên buổi họp báo này ở đời trước không hề có tin tức Triền Dương có mặt. Thường chỗ nào Triền Dương xuất hiện, sự chú ý của mọi người đối với cô sẽ giảm đi rất nhiều.

Nếu như nói từ lúc cô sống lại đến nay có rất nhiều chuyện thay đổi, hiệu ứng hồ điệp xuất hiện thay đổi hành trình của Triền Dương vậy cũng hơi gượng ép, bọn họ dù bắn đại bác cũng không tìm ra được một điểm quan hệ nào.

Trừ khi kiếp trước Triền Dương cũng đến đây nhưng không bị ai phát hiện, tính tình của người này kiêu ngạo như vậy, loại khả năng này không phải là không thể xảy ra.

Cố Tương suy nghĩ rất tập trung, đối với Triển Dương, cô biết, ngoại trừ những việc Lương Quý kể qua, cùng với các sách tạp chí giải trí biết không khác biệt, hoàn toàn không có tin tức bất thường nào. Tuy nhiên giới hâm mộ Triển Dương đều là người hiền lành, quy củ, có lễ độ, nhìn vào hoạt động của người hâm mộ là có thể đoán được đức hạnh của thần tượng, nhân phẩm Triển Dương thật không tệ. Hơn nữa, anh cũng không có bất kỳ xi căng đan và lời đồn thổi nào, điều này giúp Cố Tương yên tâm. Cô nghĩ, Triển Dương nghe được thì nghe, bị Triển Dương nghe được dù sao cũng đỡ hơn bị người khác nghe được. Dù gì Triển Dương là một đóa Bạch Liên Hoa không nhiễm mùi bùn, tuy không biết trong lòng là người thế nào, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể nghĩ như thế để tự an ủi bản thân.

Văn Tĩnh cầm điện thoại di động quơ quơ trước mặt Cố Tương, nói: “Tương Tương?”

“Hả?” Cố Tương sực tỉnh lại.

Văn Tĩnh nói: “Một lát nữa nhớ không được khản trương.” Lần đầu tiên tham gia họp báo, người mới sẽ không khỏi luống cuống. Đây là cơ hội họp tác rất hiếm có, rất nhiều diễn viên mới tư chất không tệ nhưng lúc đối diện với người sản xuất lại khản trương, đầu óc trống rỗng, không có cách nào phát huy được ưu thế bản thân, đành phải trông mắt nhìn cơ hội vượt mặt. Trước đây Cố Tương trừ lần quảng cáo trước cũng chỉ có tham gia cái kịch trường không vui là “Mai Trang”. Chưa kể loại nhân vật qua đường trong “Mai Trang” có thể tích lũy được kinh nghiệm gì? Tích lũy “điểm nổi giận” thì đúng hơn. Văn Tĩnh lo lắng nhất là khi đối mặt với truyền thông, Cố Tương sẽ giống như những người mới vào khác, phạm vào sai lầm luống cuống giống họ.

Cố Tương: “Được.”

Văn Tĩnh ngạc nhiên liếc nhìn Cố Tương, không hiểu vì sao hai ngày nay tính tình Cố Tương thay đổi rất nhiều, nếu không phải vẫn đi theo cô, Văn Tĩnh cảm thấy nhất định Cố Tương đã uống lộn thuốc. Ban đầu tính tình Cố Tương không khác gì cô gái tuổi hai mươi, thậm chí tính tình còn có chút phản nghịch, thường xuyên làm cho Văn Tĩnh cảm thấy đau đầu. Văn Tĩnh không thể đổ trách cô vì tính khí Cố Tương khá nóng nảy. Đôi khi Văn Tĩnh hoài nghi, bộ dạng Cố Tương trẻ trung, mềm mại, hiền lành thì tại sao tính tình lại là một kẻ lưu manh đầu đường như thế?

Nhưng bây giờ... Ánh mắt cô rơi trên người Cố Tương, vừa hóa trang xong, da Cố Tương vừa được đánh một lớp phấn nhạt nhìn trắng bóng như trứng gà vừa bóc vỏ, tán ra cảm giác trẻ trung rực rỡ. Mắt trắng đen rõ ràng, môi đỏ mọng hơi vênh, so với mình tinh hiện nay xử lý kiểu tóc tỉ mỉ thì mái tóc đen lộn xộn tự nhiên, trong lúc vô tình lại đẹp động lòng người.

Cố Tương rất xinh đẹp, dĩ nhiên Văn Tĩnh đã sớm biết, nhưng không biết từ khi nào Cố Tương lại thêm một loại mùi vị. Văn Tĩnh không thể nói được, cảm giác mâu thuẫn giữa tướng mạo và tính tình cuối cùng đã bắt đầu thay đổi, xinh đẹp có hồn. Bề ngoài thanh thuần dịu dàng, có thêm một phong cách trầm tĩnh, từng cử động làm cho người ta không thể rời mắt. Tuy nhiên thỉnh thoảng ánh mắt thoáng hiện tia cô độc, không phù hợp với người trẻ tuổi.

Giống như... giống như một phụ nữ đã trải qua bao nhiêu sóng gió cuộc đời.

“Văn Tĩnh?” Cố Tương quay đầu.

Văn Tĩnh giật thót, bỗng nhiên phát hiện mình nhìn Cố Tương đến thất thần, trong lòng cô âm thầm tự xi và mình một trận, nghệ sĩ nhà mình không phải là cô chưa từng gặp, làm sao lại nhìn giống như kẻ ngốc vậy.

Cô tự nhiên không biết, Cố Tương bây giờ không còn là Cố Tương trước đây. Thế giới của người trưởng thành luôn tàn khốc, phải trả giá bằng thời gian và nước mắt. Khi con người đã trở nên kiên cường hơn thì thanh xuân lại không thể quay trở về. Nếu như xem thanh xuân là học phí, bộ dạng trưởng thành là thành tích thì Cố Tương bây giờ có thành tích nhưng chưa đóng học phí, quá lời.

Làng giải trí là nơi vất vả, bản thân Cố Tương tính tình quật cường, làm nghệ sĩ đã nhiều năm cũng không phải chỉ dựa vào gương mặt. Cảm giác ngôi sao đã thâm sâu tận xương tủy, từ lúc sống lại đến nay, cô không cố ý che giấu thói quen phong cách của mình, một nghệ sĩ trẻ tuổi lại có phong cách một siêu sao đúng là một chuyện có sức hấp dẫn. Huống chi đời trước ở chung với Lương Quý, từ thanh xuân thiếu nữ trở thành phụ nữ có chồng, còn có thể làm mưa làm gió cũng xem là tài năng. Rõ ràng là một phụ nữ trưởng thành bình thường, nhưng trong mắt người khác lại là: có khí chất, trầm tĩnh, ôn hòa, cao quý lãnh diễm.

Cho nên thế giới thật là kỳ diệu.

Cô hỏi Văn Tĩnh: “Triển nam thần của chị... gần đây có phải có lịch quay phim không?” Triển Dương xuất hiện tại G thị, G thị là thánh địa của điện ảnh, hôm nay bỗng nhiên xuất hiện tại buổi họp báo chẳng lẽ muốn âm thầm bàn bạc chuyện hợp tác với nhà sản xuất?

Nhưng với đẳng cấp của Triển Dương, đôi mắt khắp cả hiện trường buổi họp báo cũng không tìm ra được ai xứng với anh. Chẳng lẽ Triển Dương tính tiền quân vào phim thần tượng, chụp ảnh “Mỹ nam khác biệt”? Điều này thật không giống lắm.

“Không có, em nghe tin tức ở đâu vậy?” Vừa nhắc đến nam thần, Văn Tĩnh từ người điên cuồng công việc biết thành cô học trò nhỏ. “Nếu có tin Klaus có tác phẩm mới thì trên web đã sớm bùng nổ. Sao có thể yên lặng như thế được?” Cô dừng một chút hỏi Cố Tương: “Tương Tương, em thấy tin này trên trang web giải trí nào?”

“Em chỉ đang đoán thôi.” Cố Tương chơi điện thoại di động: “Không phải có tin hôm qua đến thành phố G sao, nếu không thì đến làm gì?”

“Có lẽ là... ra ngoài giải sầu thôi.” Văn Tĩnh cực khổ suy nghĩ sau đó cho ra một đáp án: “Nghe nói hôm nay tất cả mọi người đều đi ra đường, hi vọng có thể vô tình gặp nam thần. Chỉ là nếu có thể gặp được cũng là đời trước có số ngày ngày đập cút chó rồi.” Cố Tương: “...” Cô không có ý muốn cảm ơn đập cút chó!

Đang nói, bỗng bên ngoài có tiếng người gọi: “Cố Tương, nhanh qua đây trao đổi bản thảo với những người mở màn trước cô này.”

Văn Tĩnh đáp, vội vàng đi với Cố Tương đến hậu đài.

Người chủ trì đang đối thoại với những người mới, buổi họp báo bắt đầu, sau khi người chủ trì nói chuyện, khách quý và diễn viên vào bàn xong, người mới sẽ có một tiết mục hâm nóng sân khấu. Đây là Hoa Sâm vì người mới tranh thủ cơ hội lộ diện, cũng coi như hỗ trợ chủ trì, hai người mới có tiềm lực nhất là cô và Bồ Vũ.

Tiết mục này đòi trước bị cô làm hỏng, mà Bồ Vũ khi đó thân thiết lại hành động ôn hoà được truyền thông ghi lại, trong lúc vô tình đạt được danh tiếng tốt.

Ở hậu đài, Bồ Vũ đã đến từ sớm, nhìn Cố Tương bước tới, có chút không tự nhiên tránh né ánh mắt Cố Tương. Trong lúc hai người ôn lại lời thoại, Bồ Vũ thường xuyên không tập trung, người đại diện của Bồ Vũ không chịu được nữa, hỏi: “Có phải không thoải mái không?”

Bồ Vũ lắc đầu, đúng lúc nhìn thấy Cố Tương cười như có như không với cô, người lập tức run lên, miễn cưỡng nói mấy câu, liền tìm cơ hội vội vã đi toilet.

Có lẽ có ý muốn tránh mặt Cố Tương, đến khi Bồ Vũ xuất hiện đã là nửa tiếng sau, khách quý và diễn viên đều đã tập duyệt bản thảo.

Khi khách quý và diễn viên vào bàn trước, người chủ trì cũng muốn Bồ Vũ và Cố Tương hỗ trợ, nói đến chủ đề của buổi họp báo.

Bộ phim truyền hình này mang tên “Mỹ nam khác biệt”

Diễn chính là diễn viên hạng hai hoặc thấp nhất là hạng ba, thuộc về dạng phim truyền hình thần tượng, do Tiểu Thành Tiểu(*) chế tác, tình nguyện chi tiền ở quảng cáo chứ không đầu tư vào mặt hoá trang tạo hình, bởi vì định vị không phải thuộc dạng cao cấp, cốt truyện và ngoại hình của Mary Sue, những thiếu sót này có thể được che lấp.

(*) Thành thật xin lỗi các bạn, mình tìm tên của ông đạo diễn phim này mà không có, ai có thì báo mình để mình sửa lại nha. Cảm ơn các bạn.

Mà lời kịch của Cố Tương và Bồ Vũ chính là nói đùa khi người chủ trì ngu ngốc hỏi: “Hai người cũng còn rất trẻ, có biết một bộ phim truyền hình sắp ra mắt gần đây không?”

Cố Tương sẽ nói: “Không phải là “Mỹ nam khác biệt” đó chứ?” Bồ Vũ ngồi cạnh gật đầu phụ hoạ.

Người chủ trì lại nói tiếp: “Hoá ra hai người cũng biết, vậy có kì vọng gì với bộ phim này không?”

Sau đó chính là lời thoại của Bồ Vũ, trợn mắt nói dối một đồng, nói cái gì chế luyện tinh xảo nam nữ diễn viên cũng rất được mong đợi vân vân... diendd@nleequydd0n_um_um Lời thoại Cố Tương vốn dĩ chỉ có một câu, Bồ Vũ phải nói nhiều hơn, nhưng đối với người mới, có thể đứng trên sân khấu, được ống kính quay lâu một chút đúng là kiếm được.

Vốn đã an bài như vậy, nhưng khi Cố Tương nói xong lời thoại của mình, người chủ trì tiếp lời đầu, đến phiên Bồ Vũ thì đột nhiên bị kẹt.

Lượng thoại không nhiều lắm nhưng Bồ Vũ dù gì cũng là người mới, không tránh khỏi căng thẳng, thêm nữa hôm nay phải đối mặt với Cố Tương ở phòng nghỉ như vậy, pháp phòng lo sợ, khi học thoại sẽ không cẩn thận, lúc này đối diện với đài truyền thông, mặt bình tĩnh, bỗng nhiên đầu óc trống rỗng.

Ở đây đều là ngôi sao, tình trạng này xảy ra ai cũng có thể hiểu, vấp thế này sẽ lúng túng, lúc người chủ trì đang muốn cứu gỡ, bất ngờ nghe Cố Tương cười tiếp lời, nói: “Đương nhiên là có mong đợi, bộ phim này...”

Cô nói tự nhiên lưu loát, thuật lại lời thoại của Bồ Vũ không sót một chữ, truyền thông bên dưới không có ai là ngu, tự nhiên có thể hiểu được vừa rồi là sự cố Bồ Vũ quên kịch bản. Cố Tương bên này giảng hoà, mặc dù không phải hoàn toàn không nhìn ra dấu vết nhưng lại thắng ở chỗ gan lớn, có người mới nào không làm việc bám kịch bản? Thái độ làm nguy không loạn, thủ đoạn giải quyết sự cố của Cố Tương đúng là làm không tệ.

Ở hậu đài, nơi màn hình nhỏ nhỏ chiếu hình ảnh đang xảy ra ở sân khấu phía trước, hai người trẻ tuổi đang đứng trước màn ảnh, một người quần áo nhẹ nhàng, một người giày Tây.

Giày Tây cau mày nói: “Người mới kia vừa nãy thất thần thôi, cũng không phải là vấn đề lớn.”

Một lúc sau không nghe tiếng trả lời, hần quay đầu nhìn người bên cạnh, theo ánh mắt của hần vừa nhìn, vui vẻ: “Ông nhìn chăm chăm người mới làm gì, Triển tam, coi trọng người ta? Đáng đáp đúng là đẹp thật.”

“Kỹ năng diễn không tệ.” Triển Dương gạt cánh tay đối phương trên bả vai, lạnh nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lời Mời Đóng Phim

Trên sân khấu, người chủ trì đã theo kịch bản giới thiệu khách mời tham dự và diễn viên, ở hậu đài, Cố Tương ngồi trên ghế, tâm tình bình thản uống một hớp nước suối của Văn Tĩnh đưa cho.

Sắc mặt Bồ Vũ nhếch nhác, hôm nay xem như bị bêu xấu trước mặt mọi người, người đại diện đã theo cô ấy ra ngoài, có thể sau khi buổi họp báo kết thúc, quản lý công ty muốn dạy dỗ lại. Giống hệt như đời trước của cô.

Nhưng nói gì đi nữa việc Bồ Vũ quên thoại so với việc cô bị lộ thân thì đỡ hơn nhiều lắm. Quên thoại nhiều lắm là sa sút một thời gian, lộ thân sẽ trực tiếp bị đóng băng ngay.

“Hôm nay Bồ Vũ sao thế nhỉ?” Văn Tĩnh kỳ quái hỏi: “Trước kia cô ta cũng đã từng chụp ảnh chân dung, cũng không phải chưa từng đối diện ống kính, sao bây giờ ở đây lại lo lắng?”

Cố Tương nhún nhún vai, người luôn ở trước màn ảnh như cá gặp nước thậm chí nắm chặt từng giây phút biến hiện bản thân như Bồ Vũ tại sao hôm nay lại gặp vấn đề, có lẽ trời cũng không hiểu được. Đời trước Bồ Vũ đập lên Cố Tương để leo lên trên, đời này bị lật thuyền trong mương, cô còn lười chưa tự mình ra tay đã gặp xui xẻo rồi.

Văn Tĩnh nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra được cuối cùng là vì sao, là người đại diện của Cố Tương, cô đối với biểu hiện hôm nay của Cố Tương cực kỳ hài lòng, khen: “Tương Tương, hôm nay em biểu hiện thật trầm tĩnh, hoàn toàn không khẩn trương, xinh đẹp! Cứ như thế này sẽ có thể sánh vai với Klaus rồi!”

Cố Tương đang uống nước, nghe vậy “phốc” một tiếng, phun ra một ngụm nước, liếc mắt với Văn Tĩnh: “Chỉ có chút đạo đức nghề nghiệp có được không?” Vì sao chuyện gì cũng nhắc đến Triển không lẽ vậy hả?

Mà Triển không hề trong miệng hai người, giờ phút này đang ở chỗ đặc biệt trong phòng.

Đường Duệ vỗ vỗ vai Triển Dương, mặt nhất quyết không tha: “Nói mau Klaus, cậu coi trọng vị mỹ nữ vừa rồi phải không? Ddlqd.um.um Nếu không với một người mới chưa từng đóng qua phim truyền hình thì làm sao anh biết khả năng diễn xuất của người ta chứ?”

Tóc hấn có màu hơi nâu tự nhiên, hơi xoắn, đường nét gương mặt có nét Âu Mỹ, thoát nhìn có vẻ tán loạn. Nụ cười càng thêm rạng rỡ: “Muốn làm gì, là anh em nhất định ủng hộ!”

Triển Dương chậm rãi nhìn hấn một, nếu như nói Đường Duệ là một bức tranh mang đầy sắc thái rực rỡ của Tây phương thì Triển Dương lại là một quyền tranh thủy mặc màu sắc trong suốt nhã nhặn. Tóc anh đen nhẹ nhàng khoan khoái làm nổi bật làn da trắng gương mặt đoan chính, toát lên vẻ ưu nhã tận trong xương, càng làm cho anh thêm đậm phong cách hành văn lưu thủy. Anh nói: “Cút.”

“Đâu cần lạnh lùng như vậy!” Đôi tay Đường Duệ chống cằm, ngồi xổm xuống giống như thiếu nữ ngẩng đầu nhìn Triển Dương: “Ông khai mau, ông làm sao biết cô ấy có kỹ thuật diễn xuất tốt?”

Triển Dương trừng mắt, nhớ tới vừa nãy trong phòng nghỉ người kia khí thế ngất trời, cảm giác chỉ thiếu chút nữa là có thể vác dao đi chém người, Cố Tương ở trên sân khấu nhìn quanh lưu luyến, rõ ràng giờ tay nhắc chân đều là theo thói quen tay chân khuôn mẫu khi chụp ảnh, hết lần này lần khác nói những lời kịch oanh động, đúng là... có bệnh.

“Vậy mà ông còn mở miệng cười!” Đường Duệ nhảy dựng lên: “Mẹ kiếp, tôi phải đi hỏi vị mỹ nữ kia cuối cùng là ai.” Nói xong làm bộ xoay người muốn đi.

“Đứng đó!” Triển Dương gọi hấn lại: “Ông không biết đâu.”

“Không tin.” Đường Duệ nhìn anh: “Bằng không tôi sẽ tìm bảo bối của tôi hỏi thăm.”

Triển Dương: “.....”

Đường Duệ là bạn nối khố của anh, hoá hoá Triển Dương ở trong chảo nhuộm Làng giải trí có thể giữ mình trong sạch như Bạch Liên Hoa điều kiện tiên quyết chính là sự tồn tại của Đường Duệ, hấn là hình ảnh tương phản của Triển Dương. Ăn chơi, không có nét na, là một người lãng tử đa tình. Đổi qua vô số bạn gái, bản thân Đường Duệ cũng là một người chế tác kim bài nên nghệ sĩ muốn bám lên chiếc thuyền của hấn nhiều đêm không xuể, nam nữ đều có. Nhưng mà Đường Duệ là thẳng nam, việc này bị hạn chế, hơn nữa chính hấn chỉ nhìn tài không nhìn người nên cũng không vì việc đó mà nề tính.

Dù là như vậy vẫn không thiếu nữ nghệ sĩ người trước ngã xuống người sau tiến lên bám lấy quần tây của Đường Duệ, cầu may chỉ là một nguyên nhân, nguyên nhân khác nữa là ỷ vào Đường Duệ luôn tỏ vẻ hoà nhã.

Hôm nay đột nhiên Triển Dương trở về nước đến đây là bởi vì Đường Duệ ở chỗ này. Tại sao Đường Duệ lại ở chỗ này, dĩ nhiên là vì vừa tìm được bạn gái mới, nữ số ba trong bộ “Mỹ nam khác biệt”, tuy rằng danh tiếng nhỏ nhưng lại được ở chỗ thân mình trong sạch.

“Không giống nữa.” Đường Duệ thấy Triển Dương im lặng, thu hồi nụ cười trên mặt: “Lần này về nước rút cuộc muốn làm gì? Tôi có một kịch bản trên

tay, chuẩn bị mở máy vào năm nay, ông có hứng thú không? Đóng vai nam chính.”

“Tôi không nhận nam chính.”

“Sao vậy?” Đường Duệ vô cùng đau đớn: “Ông xem, mặt này, chân này, eo thon này, dáng dấp này sinh ra là để làm nam chính. Ông sao cứ nhất định cứ diễn vai phụ trợ? Thích ngược đãi à?”

“Không hứng thú.”

“Tuỳ hứng!” Đường Duệ lên án.

Nguyên tắc nhận vai của Triển Dương, không nhận kịch vui, không nhận vai chính, trừ lúc mới ra nghề có nhận qua vai nam phụ tuyến hai, sau đó là tất cả các thành viên trong đoàn đều bị diệt. Lần nào anh cũng nói không có thời gian, nhân vật phụ trợ xuất hiện ngắn, bên ngoài đều nói rằng anh tuy hứng luôn muốn chơi đùa. Thật ra Đường Duệ hiểu Triển Dương làm vậy thực sự là có lý do.

Anh không muốn bị làng giải trí trói buộc.

Người càng nổi danh, áp lực trên người càng nặng. Làng giải trí có bao nhiêu nghệ sĩ thân bất do kỷ, d.i.e.n.d.a.n.lqđ bối cảnh và tính tình của Triển Dương không thể nào gia nhập vào Làng giải trí quá sâu, giữ vững tình huống hiện tại, ít nhất nếu có vấn đề gì có thể toàn thân lui ra. Nhưng không phải ai cũng có thể khắc chế, vì danh, vì lợi, Triển Dương cũng là một đoá kỳ ba.

Đường Duệ buồn như đưa đám: “Thật ra thì bộ phim này tôi chưa tìm được diễn viên nào trong nước, vai nam chính trừ ông ra cũng chỉ có tôi mới đảm nhiệm được, mà tôi không thích diễn, ông không diễn thì tôi cũng không biết tìm ai diễn nữa.”

“Thế loại gì?” Triển Dương tò mò hỏi một câu.

“Hoàng tử hắc đạo, có tiền tuy hứng, hình tượng tươi sáng đẹp đẽ, hoàn mỹ.”“.....”

Đường Duệ vỗ vỗ vai: “Buổi họp báo còn chút nữa sẽ kết thúc, lát nữa cùng nhau đi ăn một bữa cơm với bảo bối được chứ?”

“Không được.” Triển Dương buông tay: “Đưa chìa khoá cho tôi, tôi về trước.”

Đường Duệ ném chìa khoá cho anh. Triển Dương nhận chìa khoá rồi đứng lên, đội mũ kéo áo che kín hơn nửa gương mặt, đeo kính mát lên chuẩn bị ra cửa liền bị Đường Duệ gọi lại.

Hắn nói: “Chắc là người kia vừa mới ra mắt, còn chưa bị đùa giỡn qua, Klaus, nếu ông thật sự coi trọng cô ta, tôi giúp ông một tay, thế nào? Không cần cảm ơn tôi.”

Triển Dương không nói lời nào, bước ngay ra cửa.

Chờ sau khi anh đi, Đường Duệ đứng trong nhà, sờ sờ cằm, tự nhủ: “Hình như là... Cố Tương?”

.....

Đương nhiên Cố Tương đang rất bận rộn.

Sau khi buổi họp báo kết thúc, tại cửa ra của khách mời là nơi truyền thông phỏng vấn, ngoài ra người đại diện dẫn cô đi xung quanh cuộc họp báo. Cơ hội của người mới thường ở lúc tình cờ đụng mặt bên ngoài. Biểu hiện của Cố Tương hôm nay không tệ, xuất sắc giảng hoà làm cho một vài khách mời chú ý đến cô, trong đó còn có ít đạo diễn.

Điền Lật là một trong số đó.

Đây xem như là một vị khách mời nổi tiếng nhất mà Hoa Sâm mời tới, nếu không tính đến việc xuất hiện bí ẩn của vị Triển Dương khổng lồ kia. Điền Lật là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, đeo mắt kính, cao cao hơi gầy, nhìn sơ qua không giống phó đạo diễn mà giống một giáo sư nghiên cứu học thuật hơn.

Vài năm sau, vị phó đạo diễn này trở thành đạo diễn, ông đạo diễn phim tốt hơn. Những phim ông đạo diễn vốn đầu tư không cao, phòng bán vé không cao cũng không thấp nhưng danh tiếng trong xã hội lại tốt bất ngờ.

Đôi khi một bộ phim hay không thể đơn giản nhìn vào phòng vé, ví dụ như phim điện ảnh trước đây, ở phòng vé không đạt được bao nhiêu nhưng tương lai mấy chục năm sau lại trở thành kinh điển không cách nào vượt qua. Đại chúng mới chính là những giám khảo tốt nhất, không phải thấy cháy vé phòng vé, cũng không phải thấy phim có đầu tư cao mà phải quan tâm đến độ chú ý và quan tâm của đại chúng đồng thời cảm giác của họ đối với bộ phim.

Điền Lật am hiểu đạo diễn nên có đề tài có ý nghĩa thực sự, giống như việc nữ sinh đại học bị bán vào núi sâu, trẻ con trong gia đình bị lừa bòn, những người đồng tính không được thừa nhận... Điện ảnh của ông luôn đưa ra đề tài kích thích dân mạng sau khi xem phim thảo luận, có thể từ trong đời sống của người dân thành phố nhìn ra điểm nóng xã hội.

Cố Tương đã từng được Điền Lật mời, nhưng bản thân cô khi đó không để ý loại đề tài này, thời điểm quay thử không tập trung nên cũng không thể

thông qua.

Đời này sống lại, Điền Lật một lần nữa đứng trước mặt cô.

“Cô Cố,” giọng Điền Lật cứng ngắt trước sau như một nhưng Cố Tương nghe lại cảm thấy hết sức thân thiết, ông nói: “Tôi có một bộ phim đang quay, cô có hứng thú Chủ nhật này đến thử vai hay không?”

Văn Tĩnh tròn to hai mắt, nói: “Xin hỏi đạo diễn Điền, phim đó thuộc thể loại nào vậy?” Lời nói này thật ra có chút lỗ mồm, nhưng Văn Tĩnh chính là bị vui mừng làm cho choáng váng. Cố Tương từ một vai phụ diễn không có tên tuổi đã được một đạo diễn chủ động mời đến thử vai? Diendd@nleequydd0n_um_um Vận khí này đúng nói là đâm trúng cút chó, nói ăn cút chó cũng không phải là nói quá.

Điền Lật liếc nhìn Văn Tĩnh, nghiêm túc nói: “Phim điện ảnh chia phần, một phần nữ chính”

Nữ chính!

Cho dù chia làm bốn phần, mỗi phần có một nữ chính, vậy cũng được xem là một phần tư nữ chính, có thể bù đắp cho một nhân vật nữ tuyến số ba rồi.

Văn Tĩnh kích động không biết làm sao, ngược lại Cố Tương, cúi mình vái chào Điền Lật, cười nói: “Cám ơn đạo diễn, tôi rất hứng thú, ngài có thể cho tôi phương thức liên lạc với đoàn phim không?” Điền Lật nổi danh trong giới là người giữ quy củ, tính tình cứng ngắt giống như bễ ngoài. Nói thật tính tình như một giáo sư kiệt xuất, lễ nghĩa đầy đủ dù sao cũng không hại gì.

Quả nhiên, cử chỉ của cô lập tức nhận được hảo cảm của Điền Lật. Tuổi trẻ ở làng giải trí bây giờ cũng thật quá đáng tào bạo, thành danh khi còn trẻ không khỏi sẽ tự cao tự đại, việc Cố Tương vừa rồi xử lý trên sân khấu xem ra cũng có chút năng lực nên mới có ý nghĩ này. Ít nhất cử chỉ bây giờ của Cố Tương để cho lòng ông cảm thấy vô cùng an ủi. Ông nói: “Lát nữa phụ tá sẽ liên lạc với cô để bàn việc này, nếu như cô có hứng thú, tốt nhất nên nghiên cứu kỹ về nhân vật.”

“Dạ, cám ơn đạo diễn.” Cố Tương cười híp mắt nói.

“Tương Tương!” Đến khi không còn nhìn thấy hình ảnh Điền Lật nữa, Văn Tĩnh nắm tay cô lắc mạnh: “Lên đời! Nữ chính!”

Cố Tương: “..... Còn phải thử vai nữa.”

“Chị tin tưởng em!” Văn Tĩnh vui đến choáng váng, lập tức hình như lại nghĩ đến việc gì, xụ mặt lầm bầm: “Dù gì cũng chỉ là một nhân vật, đề tài gì cũng không rõ, chưa xem kịch bản cũng không biết có hợp không.”

Cố Tương cười cười, không đáp.

Cô biết bộ phim này, giúp Điền Lật trong giới đạo diễn tăng lên một bậc, là bộ phim nhận được sự quan tâm trong “Hồ sơ xã hội”.

Sau nữa với nội dung chứa đề tài thực sự ý nghĩa, bộ phim được khen là một kiệt tác.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nhân Vật

Về nhà, Cố Tương rửa mặt xong không vội mở máy vi tính mà lấy chiếc lap top trong ngăn kéo ra ngoài.

Trong buổi họp báo được gặp Điền Lật là một niềm vui ngoài ý muốn, cô chưa từng nghĩ tới Điền Lật lúc ấy lại cho cô một cơ hội quay thử. Dưới tình huống bình thường, đạo diễn đích thân đến mời thử vai đã là thành công một nửa. Bản thân Điền Lật lại là người hết sức bắt bẻ, kiếp trước sau khi cô nổi tiếng, Điền Lật mới liên lạc với người đại diện của cô nói muốn cô đóng phim.

Tiếc là Cố Tương một mực chú ý tạo hình xinh đẹp, cô không quan tâm lắm đến tạo hình dơ dáy bẩn thỉu trong phim ảnh của Điền Lật nên diễn không ra độ sâu trong đó. Cô thích đóng vai được chế tác hoàn mỹ, nay nghĩ lại, các tác phẩm có độ sâu đời trước thật là không có bao nhiêu. Mặc dù nhân vật đa dạng nhưng hình như thiếu một gì đó.

Nhưng bây giờ không phải như thế.

Thân là một người mới, dùng thực lực từng bước bò lên là bản lĩnh, một bước lên trời cũng là bản lĩnh. Người trước hao phí quá nhiều thời gian, đến lúc hết khổ cũng đã luống tuổi. Người sau leo cao nhanh quá hoá dở, khó có thể vượt qua nhân vật trước đó, ngược lại cũng không tốt. Xét kỹ thì bộ phim này của Điền Lật là vừa vặn, không phải tuyệt tác, lại có độ sâu, có cốt truyện, người mới đóng phim điện ảnh như vậy, tuy không nổi tiếng bằng những phim điện ảnh hút khách khác, nhưng lại có nhiều đất để diễn hơn.

Có xinh đẹp, có kỹ thuật diễn, xinh đẹp hút mắt, kỹ thuật diễn hút phẩn, không phải vẹn cả đôi đường sao?

Bộ phim của Điện Lật tên là “Trở Về”

Kiếp trước, Cổ Tương tài bộ phim này từ trên mạng về. Lúc đó cô đã kết hôn với Lưong Quý, ở nhà nhàm chán nên lúc thấy phim này định xem để giết thời gian, nào ngờ nó quá cuốn hút làm cô không thể kèm chế mà khóc lên.

Phim này hoàn toàn theo phong cách Điện Lật, miêu tả thập niên 90 có bốn chị em trong sơn thôn có khát vọng đi tìm cuộc sống mới nơi thành thị, nhưng cuộc sống ấy không hề giống như trong tưởng tượng tốt đẹp của họ. Bốn chị em tốt này, một người làm công nhân trong công trường bị vật nặng rơi xuống đập chết, một người làm gái bán hoa, một người thành tình nhân lãnh đạo, còn có một người mở tiệm uốn tóc. Ddlequydon.um-um

Kịch bản bộ phim này chính là một bi kịch xảy ra trong thực tế, miêu tả trong cuộc sống hiện thực thì lý tưởng có bao nhiêu nhỏ bé, cực hạn của con người rất vô tận, sau khi tuổi thơ và thời niên thiếu qua đi, còn lại chỉ là những nhân cách xấu xí. Nhưng trong cái xấu xí đó, Điện Lật lại cho họ một chút phẩm chất tốt đẹp, cuối phim, ba chị em còn lại không hận mà cùng mua vé xe lửa về quê, trong khoảnh khắc đó, bỗng nhớ lại mơ ước ban đầu muốn rời đi sơn thôn của họ.

Nên “Trở về” không chỉ là về nhà mà còn là tâm hồn được gột rửa. Trong phim cảnh bốn nhân vật chính gặp nhau, thực tế họ còn sống chính là hình ảnh thu nhỏ của xã hội thời điểm đó.

Phụ tá Điện Lật gửi đến nhân vật chính là người làm gái bán hoa.

Tên nhân vật là Phương Phương, Phương Phương trong tác phẩm này là nhân vật tương đối khổ vì tình, khi còn là thiếu nữ xinh đẹp, trong nhà muốn thu lễ hỏi để nuôi dưỡng em trai cô nên quyết định đem cô gả cho người mù ở thôn bên cạnh. Nhưng người Phương Phương thích lại là con trai cùng làng tên Đại Khuê. Vì thế lúc Phương Phương mười tám tuổi hai người cùng nhau bỏ trốn.

Cưới là vợ, chạy là tình nhân. Khi tuổi còn nhỏ cho là có tình thì có tất cả nhưng thực tế không phải như vậy. Sau khi hai người ở thành phố lớn ổn định, tiền gửi ngân hàng cũng mau chóng tiêu tán. Đại Khuê bắt đầu đánh chửi Phương Phương cho hả giận, cuối cùng đến lúc không chịu nổi cảnh khổ nữa, để lại căn phòng chưa trả tiền thuê, một mình trở về quê cũ.

Phương Phương ở lại thành phố, cô tìm một công việc phục vụ khách sạn. Lúc ấy cô quen biết một họa sĩ rất có tài. Họa sĩ này thường thức Phương Phương, cảm thấy cô có một phong cách độc nhất vô nhị nên thường xuyên tặng quà cho cô. Phương Phương trước giờ chưa bao giờ được đối xử như vậy, không bao lâu đã đầu hàng, ở chung một chỗ với họa sĩ.

Nhưng người họa sĩ này trừ tài hoa ra chỉ có hai bàn tay trắng, kể cả tiền cũng không có. Vào lúc hấn túng thiếu đã lừa bán Phương Phương cho một ông chủ.

Thời khắc đó, Phương Phương là một cô gái không có địa vị giống như lục bình trôi trên sông, không chỗ nương tựa. Sau thời gian mới mẻ ngắn ngủi qua đi, ông chủ cảm thấy chán Phương Phương, Phương Phương lại quen với cuộc sống tiêu tiền như nước nên đành trở nên phong trần.

Từ một người có cuộc sống khó khăn rồi hăm hở phấn đấu cải thiện cuộc sống đến đắm chìm trong tình trạng hiện nay, tính tình Phương Phương xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất. Cô sinh ra đã xinh đẹp lại thành thạo thao túng đàn ông nên cô mau chóng nổi danh ở khu này. Cô trở thành một gái hạng sang, mỗi ngày xã giao và giao dịch đêm không xuể, cuộc sống hết sức thoải mái.

Đột nhiên một ngày, Phương Phương phát hiện mình có thai.

Cô không tính bỏ đứa bé, trốn tránh sự giám sát của má mị, trốn ở kho hàng bỏ hoang sinh ra một đứa con gái.

Vì con gái, Phương Phương trong thảng lặc trở về đi làm. Nhưng khi đã sinh con thì thân hình phụ nữ thay đổi rất nhanh, cô không còn được chuộng như trước, tiền kiếm không được nhiều nữa. d.d.lequydon.u.m.u.m Bản thân Phương Phương đành giảm chi tiêu bản thân, tất cả đều dành mua sữa bột cho đứa bé.

Nhân vật Phương Phương này nếu nói khổ vì tình còn chưa đủ tác động đến khán giả, thân là người mẹ thể hiện tình yêu thương con của mình chính là để nhân vật của cô gia tăng xúc động. Cô vì muốn có đủ sữa, mỗi lần khách mời ăn cơm đều liều mạng ăn thịt, nhìn hết sức nhếch nhác. Để nuôi lớn đứa con gái này, thậm chí cô đi chợ bán thức ăn nhặt những rau củ thúi. Những cô gái khác chế giễu cô, cô không thèm để ý đến.

Cảnh cô ôm con gái cầu bác sĩ trong mưa càng làm lòng người thêm thê lương. Con gái của Phương Phương cuối cùng vẫn không còn, đứa con gái mà cô dốc hết lòng chăm sóc trong một đêm mưa gió cũng đã không chịu nổi mà ra đi. Vào lúc chôn cất, Phương Phương mặc áo đen toàn thân, vừa đốt vàng mã, ánh mắt vừa đờ đẫn nói với người kế bên: “Đời của tôi đã khổ, tôi chỉ mong đời nó tốt hơn, lớn lên xinh đẹp, không cần giống tôi, nhưng cuối cùng cũng không được...”

Câu nói này làm cho lòng người ta thật chua xót.

Ban đầu nhân vật này phân cho một diễn viên mới, nhưng thật ra phong cách của người này không hợp với nhân vật, đoạn thời kỳ thiếu nữ coi như được nhưng diễn đến lúc cuộc sống Phương Phương trải qua giai đoạn thăng trầm thì có vẻ hơn quá sức. Dù là vậy nhưng do nhân vật rất đa chiều, tính tình hết sức phức tạp nên diễn viên mới cũng nhờ bộ phim này mà nhảy vọt lên thành ngôi sao mới.

Bây giờ danh hiệu của người mới này rơi xuống trên người Cổ Tương.

Cô cẩn thận nhớ lại một số chi tiết ban đầu xem phim này, góc độ của khán giả xem phim và diễn viên xem phim cảm giác khác nhau. Ưu thế của Cố Tương là kiếp trước đã xem phim này với thân phận là một khán giả, biết phim này phân đoạn nào xúc động lòng người nhất cũng biết đoạn nào thử thách khả năng diễn xuất của diễn viên.

Chuyện phải làm bây giờ là phải đem những vấn đề cần chú ý và tính toán ghi xuống.

Nhân vật này, cô nhất định phải được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Kỹ Thuật Diễn Áp Chế

Sáng sớm chủ nhật, Văn Tĩnh tới dưới lầu đón Cố Tương, hai người cùng đi đến phim trường “Trở Về”

Cũng đúng lúc này, Cố Tương mới biết vì sao Điền Lật gọi cô đến thử vai.

Vốn dĩ nhân vật Phương Phương này đã có người diễn nhưng vị nghệ sĩ này đột nhiên nuốt lời, hủy hợp đồng. Trước đây vì cô ấy thay đổi lịch trình, các vai diễn khác cũng đã chụp tạo hình xong, hiện nay chỉ còn lại vai của Phương Phương, cố tình lúc này cô ta lại bỏ gánh, vậy nên Điền Lật nóng lòng tìm một diễn viên khác thay thế.

Lúc này Cố Tương mới hiểu được, kiếp trước cô đã nói bộ phim này sao lại tìm một người mới không có danh tiếng gì diễn vai nữ chính, bây giờ nghĩ lại quả thật là hợp lý. Không ngờ sống lại đời này, người mới có vận dầm trúng cú chốt lại là cô.

Nhưng người tới thử vai cũng không phải có mình cô.

Bộ phim “Trở về” này dù không phải là siêu phẩm có kỹ xảo đặc biệt gì nhưng thắng ở chỗ kịch bản có chiều sâu. Phim điện ảnh miêu tả xã hội trong nước tương đối ít, huống hồ bất ngờ lựa chọn diễn viên. Việc này đối với người mới mà nói không thể nghi ngờ là một cơ hội tốt, mà đến nay làng giải trí không thiếu nhất là người mới.

Cố Tương là người mới, tương tự, Trần Lôi cũng là người mới. Oan gia ngõ hẹp, ở phim trường thử vai cho “Trở Về”, Cố Tương thấy Trần Lôi.

Sau khi trải qua sự kiện ở microblog, Trần Lôi và Cố Tương xem như chính thức trở mặt. Lịch trình của Trần Hi sắp xếp không được, Trần Lôi trong “Mai Trang” dù phân diễn nhiều nhưng chỉ là một vai nhỏ, nhìn chung vẫn là vô ích. Bên này “Trở Về” vừa có cơ hội tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Cô ta không nhớ Cố Tương cũng đến phim trường, dĩ3nd4n3quyđ0n sừng sột một chút, từ xa cười lạnh với Cố Tương.

Cố Tương mặc xác cô nàng, ngược lại Văn Tĩnh nhìn thấy, bất mãn tròn mắt liếc lại.

Hai bên trừng mắt khiến Trần Lôi nổi giận, cô ta đập mạnh giấy cao gót “đùng đùng” đi tới, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Cố Tương một lúc, che miệng cười nói: “Tôi thấy người nào quen mặt như vậy, hoá ra là Cố Tương. Thế nào, đến thử vai phụ à? Nếu biết trước, tôi sẽ nói chị tôi giúp cô nói với đạo diễn một tiếng, cần gì phiền vậy?”

“Cô Trần.” Cố Tương không mở miệng, Văn Tĩnh nhin không nổi, Cô ấy nhìn Trần Lôi, cười: “Đạo diễn Điền muốn mời Tương Tương đến thử vai, cô Trần đây cũng được mời đến à?”

Cô ấy nhấn mạnh hai chữ “muốn mời”, Cố Tương nhếch khoé miệng. Kiếp trước Văn Tĩnh trừ lúc bảo vệ danh dự của cô, bình thường cô ấy là người hiền lành ba phải, có bao giờ hùng hổ dọa người như vậy đâu? Không biết có phải do sống lại một kiếp, tính tình dịu dàng ít nói cũng bị sửa lại, nhưng mà tính tình hiện tại làm Cố Tương hứng thú hơn.

Nghe hai chữ “muốn mời” của Văn Tĩnh, Trần Lôi cảm thấy nghi ngờ liếc Cố Tương, cao giọng hỏi: “Sao có thể?”

Cố Tương khẽ mỉm cười, không để ý tới cô ta, nói với Văn Tĩnh: “Đi thôi, đến phía trước điểm danh cái đã.”

“Cố Tương. Cô có nghe lời tôi nói hay không!” Thấy Cố Tương không để ý đến mình, Trần Lôi tức giận sầm mặt, dậm gân nói. Âm thanh cô ta đè thấp, thoáng chốc người ở phim trường đều nhìn về phía này.

“Liên quan gì đến tôi!” Cố Tương quay đầu rồi đi. Cô không phải là cô gái hai mươi mốt tuổi có tâm tư ở chỗ này tranh cãi vô ích với Trần Lôi. Nếu là trước kia cô sẽ cãi nhau một trận nhưng bây giờ nhìn lại, hoàn toàn không cần thiết.

Trần Lôi bị câu nói của Cố Tương làm cho khựng lại. Cô ta không ngờ Cố Tương không nể mặt như thế. Lần trước ở sự kiện tranh chấp trên Microblog, nhìn qua là cô ta chiếm phần thắng nhưng hôm nay khi đối mặt với Cố Tương, Cố Tương không có chút nào nể mặt, giống như một quyền đấm trên bông, làm Trần Lôi bỗng nhiên thấy bực dọc.

Cố Tương không quan tâm trong lòng Trần Lôi đang nghĩ gì, cô đi phòng thử vai đăng ký, lấy số, bình tĩnh ngồi bên ngoài chờ gọi tên. Mới vừa nhận được số thứ tự liền nghe thấy đạo diễn bên kia gọi người: “Tiếp theo, Trần Lôi.”

Trần Lôi đi giày cao gót vào, trên đường đi còn trùng mắt hăm dọa Cố Tương đang ngồi bên ngoài một cái.

Cảnh quay thử là đoạn Phuong Phuong vừa mới bước vào phong trần, đối với việc gió trăng không biết phải làm sao. Ngay cả quay thử cũng vì muốn tìm được diễn viên thay thế trong thời gian sớm nhất, muốn tiết kiệm thời gian nên không chuẩn bị người diễn phụ, đều dựa vào diễn viên tự tưởng tượng để diễn.

Trần Lôi trẻ tuổi, ngũ quan đáng đáp ngọt ngào, hình tượng thật ra rất phù hợp với nhân vật. Trong “Mai Trang” cũng diễn vai bạn của nữ chính, là một nữ tử phong trần, khả năng ứng phó chắc chắn sẽ vững vàng. Cô ta khẽ mỉm cười, đứng ở giữa, bắt đầu diễn theo lời thoại.

“Cầu xin chị, chị Thu. Chị thả em đi đi. Em thật sự không thể nào ở lại chỗ này. Em muốn về nhà.” Cô ta quỳ rạp người xuống, làm bộ ôm “chị Thu” tưởng tượng, tiếng nói buồn bã khóc thút thít.

Sau khi Phuong Phuong bị lừa vào phong trần, ban đầu đúng là không phải tự nguyện, má mì chính là “chị Thu”, đối với Phuong Phuong, giống với hàng ngàn hàng vạn cô gái trong lúc vô tình mà lưu lạc chốn ấy, phải trải qua quá trình phản kháng, giãy dụa, thuận theo, trầm luân. Lúc đầu phản kháng thật ra là lựa chọn diễn xuất tốt nhất, vì phải biểu hiện cô gái tức giận và không cam lòng, diễn tâm trạng này không cần phải diễn xuất nội tâm gì, chỉ cần về mặt sống động, nhìn qua thoải mái là được.

Trần Lôi ở “Mai Trang” rèn luyện đã lâu, đối với gái phong trần vô cùng nắm chắc, bởi thể nhân vật này cũng nắm chắc. Chưa kể cô ta còn có một ưu thế, cô ta có thể khóc cười dễ như trở bàn tay.

Nói như vậy, người mới khóc cười rất khó, có khi để diễn viên diễn tốt một cảnh có cảm xúc, đạo diễn thậm chí còn chấp nhận chờ đợi nhiều tiếng. Đối với việc khóc cười trong điện ảnh, có một diễn viên diễn tốt phần này tiết kiệm rất nhiều công sức. lqddiend@n Bình tĩnh mà xem xét, Trần Lôi rất bản lĩnh, khóc cười dễ dàng, chỉ một tài này mà có thể nháy mắt đánh bại rất nhiều người mới.

Mặc dù Điện Lật cau mày nhưng vẫn để tư liệu của Trần Lôi riêng sang một bên, đang đạo diễn Từ Phong ngược lại không có nhiều quy tắc như vậy, rất hài lòng gật đầu.

Sau khi diễn xong, Trần Lôi đứng lên, phui bụi trên người. Cô ta mỉm cười gật đầu chào đạo diễn, nhận được sự tán thành rồi mới rời đi.

Ra cửa, thấy Cố Tương, Trần Lôi không tiếc rẻ cho Cố Tương một ánh mắt đắc ý, Văn Tĩnh tức giận muốn giơ chân.

“Người gì mà đáng ghét quá.” Văn Tĩnh cắn răng, ngược lại khuyên Cố Tương: “Tương Tương, chúng ta chỉ đến để tham dự, không cần đặt nặng chuyện được mất, thật, chủ yếu là gây ấn tượng cho đạo diễn, sau này lỡ có nhân vật thích hợp thì người ta có thể nhớ đến em là được rồi.”

Nói đi nói lại cũng là ý không coi trọng Cố Tương.

Ngược lại Cố Tương không hề cảm thấy lời nói của Văn Tĩnh là xúc phạm, thực tế, ở đời trước lúc mới ra mắt, hình tượng trong vai diễn của cô gần như cố định, đều là hình tượng tiểu tiên nữ thanh thuần khả ái, về sau chuyển đổi hình tượng rất khó khăn. Trong lúc thay đổi hình tượng phải nhận không ít phim kém chất lượng, cô hầu như đã trả giá bằng những tháng năm tuổi trẻ quý giá của người diễn viên.

Bây giờ cũng thế, ngoại hình và khí chất của cô không quá thích hợp với nhân vật phức tạp như Phuong Phuong. Thời gian thiếu nữ thì tạm được, về sau lúc chìm vào đời nữ tử phong trần, diễn xuất có chút khó khăn. Điện Lật muốn cô thử ống kính đoán chừng có thể là nhìn trúng gương mặt đẹp của cô thôi.

Nhưng mọi việc đều chỉ căn cứ vào “đời trước” mà nói.

Mãi suy nghĩ vu vơ không biết đã bao lâu, bỗng nhiên có tiếng người gọi: “Tiếp theo, Cố Tương.”

Cố Tương sửa sang lại váy, đi vào.

Điện Lật và Từ Phong ngồi sau bàn, xung quanh đứng không ít người, trong chớp mắt Cố Tương như trở lại cảnh tượng khó khăn lúc chưa có tên tuổi phải đi thử vai khắp nơi. Cô hít sâu một hơi, gật đầu với đạo diễn.

Cô chọn cảnh tượng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của đạo diễn và những người xung quanh, cô chọn đoạn kịch bản sau khi Phuong Phuong trầm luân.

Phản diện khó nhất trong cả nhân vật chính là đoạn Phuong Phuong trầm luân và trở thành người mẹ. Hôm nay ở chỗ thử vai có không ít người nhưng chọn diễn đoạn kịch này, Cố Tương là người đầu tiên.

Diễn xuất của đoạn này nếu chỉ dựa vào động tác và lời thoại là chưa được, muốn lột tả được nội tâm của nhân vật, một ánh mắt, một nét mặt đều phải đến nơi. Chỉ cần một điểm không tốt, toàn bộ phần diễn xem như xôi hòng bồng không.

Đạo diễn cũng không nghĩ đến sẽ có người chọn đoạn này mà diễn, nếu như diễn viên mới đang đóng, đã tiếp xúc với nhân vật một thời gian ngắn, diễn đoạn này nếu không tốt lắm thì cũng có thể tạm chấp nhận được. Nhưng vừa bắt đầu liền diễn, nói thật cũng không mấy khả quan.

Về mặt Từ Phong không tốt lắm, liếc mắt với Điền Lật, khẽ lắc đầu.

Cổ Tương mỉm cười, hôm nay cô mặc một chiếc váy len cao cổ đen nhánh, sau khi cởi áo khoác ra, hiện lên vóc người yếu đuối. Nơi cài nút váy hơi giống với sườn xám có màu đậu đỏ, màu đen và màu đỏ tương phản rất rõ nét. Mà cô hôm nay chỉ bôi chút phấn, không trang điểm, thoa một lớp son môi đỏ tươi.

Cô gỡ dây buộc tóc xuống, mớ tóc dài rơi tán loạn trên bờ vai thon thả, quay người ngồi xuống ghế trống giữa phòng.

Tư thế ngồi của cô rất quyến rũ.

Thân mình khẽ nghiêng, chân thon dài thẳng tắp, chân trái gác lên đùi phải, có vẻ thong dong, mũi chân khẽ co lại, hiện lên một tia dụ dỗ.

Váy đen, chân trắng, trên chân là một đôi giày cao gót đen. Từ vòng eo mảnh khảnh nhìn lên, ngực đầy vun, cổ trắng ngần, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người.

Da trắng như tuyết, mặt đẹp như hoa, lông mi cong mềm, diện mạo cực kỳ thuần khiết, môi hồng răng trắng, không biết từ khi nào trên tay đã xuất hiện một điều thuốc, cô lấy ra một cái bật lửa đốt, ngậm trong miệng hít vào một hơi, thổi ra một vòng khói, tư thế vô cùng thành thạo.

Một bàn tay băng quơ nghịch tóc, cô nghiêng đầu, khẽ mở miệng: “Chị Thu, hôm nay không có khách sao?”

Lúc cô nói câu này, đôi môi khẽ cong lên cảm dỗ, đôi mắt khẽ chớp, sáng ngời lay động làm nao lòng người.

Cô giống như không diễn nhưng tất cả đều là diễn. ddlequydon.um-um

Không có nhiều lời thoại, không nhiều động tác, cô chỉ dùng một điều thuốc, một câu nói, một tư thế ngồi, gương mặt liền thành công diễn tả sự trầm luân của một nữ tử phong trần.

Xinh đẹp không gì sánh được lại rơi xuống trong bóng đêm nặng trĩu, giống như theo một câu nói của cô, phòng làm việc không còn là phòng làm việc, ngược lại trở thành một góc đường lớn thập niên 90, có một tiệm rượu xa hoa trong hẻm nhỏ, một mỹ nhân đang bắt chéo chân vô tình quyến rũ người.

Không có ai lên tiếng, tất cả đều đang nhìn cô.

Cổ Tương chống cằm, cười.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thất Vọng

Edit: Um-um

Cổ Tương hai mươi tuổi ngoại trừ vẻ trẻ trung xinh đẹp thì không hề có sở trường, không thể diễn được vai người con gái mang tâm sự. Cô chỉ có thể dựa vào hành động hoặc biểu cảm gương mặt để diễn gần giống với vai diễn. Hơn nữa trong thời gian rất ngắn, muốn diễn được chính xác từng góc ngách tính cách phức tạp của nhân vật hoàn toàn không thể. Có diễn viên chụp tạo hình xong lại không thể diễn ra được linh hồn nhân vật, khán giả đánh giá diễn xuất vô cảm chính là vì vậy.

Nhưng Cổ Tương đã phá vỡ thành công nhận thức của người ở đó.

Cổ Tương 30 tuổi đã trải qua sự nghiệp lên voi xuống chó, tình cảm bị phản bội, bị công chúng chửi rủa, đi đến bước đường cùng thì làm sao không hiểu được cảm giác đắm mình trong tuyệt vọng? Kiếp trước sau khi ly hôn với Lương Quý, cô không thể gượng dậy nổi. Cô vốn là người phụ nữ sống dựa vào tình yêu, mất đi tình yêu giống như một đoá hoa mau chóng tàn phai, hút thuốc lá, say rượu, mất ngủ, thức đêm, tự biến mình thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, hận không thể biến cuộc sống thành một giấc mơ, mơ mãi không tỉnh, không cần đối mặt tương lai, cuộc sống của Phương Phương và cô khi ấy có khác gì nhau đâu?

Huống chi, cô từng lấy góc độ “khán giả” để xem bộ phim này.

Tay Điền Lật không tự chủ vô lấy bút máy, cầm tư liệu của Cổ Tương, mắt nhìn chằm chằm không nháy một cái. Cổ Tương vừa diễn xong, trong khoảnh khắc cảm giác mấy mươi năm giao thoa giữa mực nát và phù hoa bỗng chốc biến mất. Cô cúi đầu chào đạo diễn, mái tóc dài vén sau tai, trở lại với bộ dạng một cô gái ngoan ngoãn, yên tĩnh.

Từ Phong nhìn cô, hỏi: “Trước khi đã từng đóng phim chưa?”

Câu này cất lên biểu hiện ý tứ hết sức coi trọng của ông.

Cố Tương mỉm cười trả lời: “Từng đóng qua một vai làm nền.”

Ánh mắt Điền Lật không giấu được kích động, d.d.lequydon.u.m.u.m kịch bản lần này do ông và biên kịch cùng nghiên cứu sửa đổi, bao gồm nhiều cảnh diễn nội tâm. Phương Phương là nhân vật có độ phức tạp tương đối cao, cần một nghệ sĩ có kinh nghiệm diễn xuất, đáng về không tệ, nhưng vừa rồi khi Cố Tương diễn thử so với yêu cầu không thể nói là không vừa sức.

Giống như dự định ban đầu diễn viên mới phải là diễn viên phụ, nhưng nhân vật này được sinh ra là dành cho Cố Tương. Đây không phải vì là diễn xuất cơ bản của Cố Tương nên cô mới diễn tốt đến thế, khi cô cúi đầu chào, phong cách cả người so với khi diễn thử hoàn toàn khác biệt, có thể thấy được, diễn xuất của cô rất xuất sắc, là người trời sinh để làm diễn viên.

Kỹ thuật diễn tốt, người xinh đẹp, thái độ thành khẩn, trở thành nữ hoàng thảm đỏ chỉ là vấn đề thời gian, chỉ là cô còn thiếu một cơ hội.

Điền Lật muốn cho người mới xinh đẹp trước mặt mình một cơ hội.

Ông và Từ Phong nhìn thoáng qua nhau, rồi nói với Cố Tương: “Cô đi ra ngoài trước, chờ chúng tôi thông báo.”

Cố Tương cười bước ra ngoài.

Bên ngoài, Văn Tĩnh thấy cô vừa ra, vội đến gần hỏi: “Tương Tương, sao rồi?”

“Cũng được.” Cố Tương đáp qua loa. Trong lòng hết sức chần chẫn, trong lớp người mới không ai có kỹ thuật diễn tốt hơn cô, nếu cô thua trong tay những người đó, đúng là uổng phí bao nhiêu năm diễn xuất.

Văn Tĩnh thấy tâm trạng cô không tệ, thở phào nhẹ nhõm, nói thêm mấy câu, chờ nhân viên công tác đến sẽ đưa Cố Tương về nhà. Mấy hôm nay công ty tạm thời không sắp xếp việc, thời gian này Cố Tương rất rảnh rỗi.

Bên kia, sau khi tất cả đều thử vai xong, Điền Lật và Từ Phong thương lượng.

“Cố Tương rất tốt.” Điền Lật đẩy mắt kiếng, nhìn tài liệu trong tay: “Là người mới ra mắt năm nay của Hoa Sâm, là người nổi bật nhất trong lần ra mắt này, chỉ là tạm thời không có vai diễn. Nếu như đóng, cát sẽ cũng không quá cao, với chúng ta cũng là việc tốt.” Là một đạo diễn mang chủ nghĩa thực dụng, Điền Lật suy tính vẹn toàn trên mọi phương diện.

“Nhưng một người mới sẽ không có nhiều người hâm mộ.” Từ Phong lắc đầu.

“Bộ phim này của chúng ta không phải dựa vào người hâm mộ của diễn viên mà tăng tỉ lệ người xem”. Điền Lật phân tích mạch lạc: “Không nhất thiết mỗi bộ phim đều phải có chiêu trò. Các vai chính khác đều có chút ít tiếng tăm, vai chính này có thể danh tiếng thấp một chút nhưng vượt trội ở tính tiết và kỹ thuật diễn.”

Thấy Điền Lật một mực phản đối, Từ Phong có chút bất mãn: “Cô ta chỉ là một người mới, làm gì có cái gì gọi là kỹ thuật biểu diễn?”

“Hành động của cô ta, ông không phải mới xem sao?”

Điền Lật trả lời qua quýt.

Từ Phong và Điền Lật vẫn luôn có chút bất đồng, Điền Lật chỉ là một phó đạo diễn nhưng ý tưởng và ý nghĩ bản thân quá nhiều, có khi giọng khách lần át cả giọng chủ. Điền Lật cũng là một cái tên khá thu hút giới truyền thông, giống như phim “Trở về” lần này, đạo diễn rõ ràng là Từ Phong nhưng bên ngoài lại nhắc đến Điền Lật trước. Trong lòng Từ Phong tự nhiên cũng cảm thấy không thoải mái mà Điền Lật lại là người ý có tài càng thêm kiêu ngạo, phần kiêu ngạo này trong mắt Từ Phong chính là một sự khiêu khích.

Lời Điền Lật nói làm cho Từ Phong không cách nào phản bác. Lúc Cố Tương thử vai biểu diễn đã khiến cho từng đạo diễn kinh ngạc, nói thật lòng, nhân vật này Cố Tương tuyệt đối có thể khống chế hơn nữa còn có thể làm tương đối khá.

“Cô ấy có thể đóng thành công bộ phim này.” Điền Lật nói. Làm đạo diễn, gặp diễn viên có thể hoá thân vai diễn của mình đều không cam lòng bỏ qua. Ddlqd-unum Điền Lật có một dự cảm nếu để Cố Tương tham gia diễn xuất, đối với Cố Tương, đối với bộ phim sẽ tiến xa hơn một bước.

“Tôi không đồng ý lời nói của ông.” Từ Phong ngắt lời: “Tôi thấy phong cách cô ta rất đơn thuần, không phù hợp với yêu cầu vai diễn.”

Điền Lật hừ nhẹ: “Nói nhảm.”

“Điền Lật!” Từ Phong tức giận.

“Ông muốn cho diễn viên sắp sẵn đóng, cần gì phải thử vai?” Điền Lật mặc kệ vẻ mặt khó coi của Từ Phong, làm bầm: “Đối trá.”

“Ông đừng có mà quá đáng.” Từ Phong xiết chặt nắm đấm. “Tôi mới là đạo diễn.”

“Đúng rồi, ông mới là đạo diễn.” Điền Lật liếc Từ Phong, giọng nói toát lên vẻ cổ quái: “Ông muốn làm gì cứ làm, chỉ là tôi nhắc nhở ông một câu, ông sẽ phải hối hận.”

Ông sẽ phải hối hận.

Nói xong câu đó, Điền Lật cảm toàn bộ tư liệu của Cố Tương ở trên bàn, quay người ra cửa.

Bỏ lại một mình Từ Phong với vẻ mặt khó coi khác thường.

Cố Tương về nhà, rót cho mình một ly sữa bò, định nẫu mì ăn thì điện thoại di động bỗng reng lên, là Văn Tĩnh gọi điện thoại đến. Cô bắt máy, đầu dây bên kia vang lên tiếng Văn Tĩnh ngập ngừng: “Tương Tương...”

“Chuyện gì?” Cố Tương lấy mặt nạ trong tủ lạnh ra, nghe Văn Tĩnh nói: “Đã có kết quả của buổi thử vai.”

“Sao? Nhanh thế à?” Cố Tương hỏi tiếp: “Kết quả thế nào?”

“Xác định người đóng... Đừng nản lòng, lần sau chúng ta có thể kiếm được một nhân vật tốt hơn. Chưa kể đạo diễn chủ động mời thử vai cũng đã là thành công một nửa!” Nói đến đoạn sau, giọng Văn Tĩnh trở nên dồn dập, hiển nhiên là sợ Cố Tương đau lòng nên khuyên bảo một hơi.

Cái miệng trong tay Cố Tương run rẩy, thiếu chút nữa rớt xuống. Cô cầm chặt di động, hỏi: “Xác định người đó là ai?”

Nghe được giọng Cố Tương khác thường, Văn Tĩnh vội vàng đáp: “Đừng lo, không phải Trần Lôi, là Vương Đan, cũng là người mới. Có thể phong cách tương đối phù hợp hình tượng nhân vật, không sao...”

Cố Tương không còn nghe rõ Văn Tĩnh đang thao thao bất tuyệt những gì, trong đầu thoáng qua một vài hình ảnh mơ hồ. Vương Đan, đó không phải là diễn viên diễn Phương Phương trong “Trở Về” ở kiếp trước sao? Diễn xuất của cô ấy trẻ trung, chỉ cần không phải bị mù sẽ không chọn Vương Đan. D.i.e.n.d.a.n.lqđ Nét mặt của Từ Phong và Điền Lật hôm nay không phải là rất hài lòng với cô sao?

Tâm tình Cố Tương cơ hồ suy sụp, đã nói rồi đầu phải sống lại là có hào quang nhân vật chính đâu? Đã nói rồi đầu phải xinh đẹp, diễn xuất tốt là có thể khuấy đảo làng giải trí đâu? Vì sao sống lại một đời mà việc này vẫn không đổi? Chẳng lẽ đời của cô vẫn như cũ, dù đã rất nỗ lực nhưng vẫn phải nhận lấy định mệnh như trước?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Trợ Giúp

Giữa đêm, Điền Lật tìm một quán thịt nướng bên đường để uống rượu.

Ông chủ quán thịt vừa mới dọn dẹp quán, không để ý đến việc nấu nướng, ngập dài trông chờ hai vị khách mau chóng ra về.

Phụ tá của Điền Lật ngồi đối diện, khuyên nhủ: “Điền đạo diễn uống ít thôi, đừng tức giận làm hại thân.”

“Tôi không phục, người mới lúc này thế nào em cũng thấy rồi. Từ Phong đúng là không có mắt nhìn.” Mắt kiếng Điền Lật không biết đã lạc nơi nào, mùi rượu toả ra nồng nặc khiến phụ tá không nhìn được mà nhăn mũi.

Hắn nói: “Điền đạo diễn à, không sao đâu. Sau khi quay xong bộ này chúng ta sẽ tự làm riêng. Làm chung với loại đạo diễn không có mắt này thì sao có tương lai được.” Phụ tá cũng là người chuyện bé xé ra to, không chỉ không khuyên can mà còn châm dầu vào lửa.

“Không có tương lai!” Điền Lật khua khua tay.

“Đúng, không có tương lai!” Phụ tá phụ họa.

Ông chủ quán nhìn một già một trẻ say khướt rất nhức đầu, suy nghĩ có nên khuyên hai người này đi về, trời cũng gần sáng, ông còn phải về ngủ nữa.

Đang định bước đến bỗng thấy đối diện xuất hiện một chàng trai trẻ, ăn mặc sắc sảo nhưng diện mạo tuần láng, xăm xăm đi tới quán thịt nướng.

“Còn không phải là Điền đạo diễn đây sao? Tôi còn tưởng mình nhìn nhầm ai chứ?” Sau khi đến gần, chàng trai cất tiếng chào hỏi hai người.

Phụ tá quay lại thấy người đàn ông liền giật mình, run giọng nói: “Đường, Đường thiếu.”

Đường Duệ nhú mày, tự động đến ghé dựa trống kể bên hai người ngồi xuống.

Hắn dừng xe lại định đến cửa hàng tiện lợi mua ít thức ăn, nào ngờ gặp người quen ở đây. Điền Lật và Đường Duệ mặc dù không quen thân nhưng cũng xem như thường thức lẫn nhau, người có tài luôn tìm thấy được điểm chung.

“Sao Điền đạo diễn lại say thế này?” Đường Duệ thấy Điền Lật say bất tỉnh nhân sự “chặc” một tiếng: “Tâm trạng không vui à? Không phải là bị phụ nữ vất bỏ chứ?”

“Không có tương lai!” di3nd4n3quyđ0n Đột nhiên Điền Lật hét lớn.

Đường Duệ: “.....”

“Không phải đâu.” Phụ tá thoáng nghĩ, định nói thẳng: “Lúc ở phim trường vì một người mới mà tranh cãi với Từ đạo diễn, Điền đạo diễn bức tức nên mới ra ngoài uống rượu giải sầu.”

Bộ phim vừa mới khởi động lại truyền ra tin đồn Từ Phong và Điền Lật không hợp nhau, Điền Lật là một người theo đuổi nghệ thuật, Từ Phong lại là người coi trọng giá trị thương mại. Hai loại người không hợp nhau lại cộng tác, tự nhiên mâu thuẫn không ngừng. Vì một người mới mà tranh cãi, dùng đầu ngón chân cũng đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Đường Duệ thở dài: “Tính tình đạo diễn của em đúng là rất thẳng thắn, một người mới mà thôi, việc gì phải cãi nhau với Từ Phong, cãi cũng đâu thể thắng được.”

“Đúng vậy, Điền đạo diễn tiếc người mới kia.” Phụ tá nói: “Nói thật, kỹ thuật diễn của người này rất tốt, nếu không phải biết cô ấy là người mới, em cảm thấy diễn viên gạo cội diễn không hay bằng cô. Tính tình Điền đạo diễn không phải anh không biết, rất tiếc người tài. Cái cô người mới Cố Tương miêu tả nhân vật quá tốt...”

“Cố Tương?” Đường Duệ cắt đứt lời hân, nhú mồm: “Em nói là Cố Tương? Không phải là Cố Tương của bên Hoa Sâm đấy chứ?”

Phụ tá sững sốt, cẩn thận nhớ lại: “Hình như đúng là người mới của Hoa Sâm... Đường thiếu, anh cũng biết ư?”

“A.” Đột nhiên Đường Duệ khẽ cười, giống như phát hiện ra chuyện gì thú vị, nhìn Điền Lật: “Điền đạo diễn cãi nhau với Từ Phong vì chuyện này à?”

“Đúng, đúng.”

“Cuối cùng nhân vật này ai diễn?”

“Một người mới tên Vương Đan... Nghe đồn Từ đạo diễn chỉ đích danh muốn cô ta diễn vai này.” Phụ tá quan sát nét mặt Đường Duệ: “Đường thiếu, anh cũng biết Cố Tương hả?” Hân nghĩ, Đường Duệ chưa bao giờ hỏi thăm người không quan trọng, nếu Cố Tương có quen biết Đường Duệ, vậy dựa vào mối quan hệ với Đường Duệ, cô ấy có thể giành được vai diễn Phương Phương này không? Dù cho Từ Phong là một đạo diễn lâu năm nhưng đối với kim bài người chế tác Đường Duệ thì lực ảnh hưởng sẽ bị giảm sút ít nhiều. Lòng hân mừng rơn, chẳng lẽ lần này mình đúng đúng phe rồi? Ủng hộ người của Đường Duệ không phải là ủng hộ Đường Duệ sao? Chỉ là... một người mới sao có thể có quan hệ với Đường Duệ được? Chẳng lẽ là người tình?

“Em kể thử xem người mới này diễn xuất thế nào?” Đường Duệ bỗng hỏi.

Phụ tá hơi mơ hồ, không hiểu ý của đối phương, theo bản năng trả lời: “Rất tốt, lúc đó người ở phim trường cũng bị cô ấy dẫn dắt, hơn nữa còn rất tự nhiên, không có cảm giác không lưu loát.”

“Cô ta thử vai nhân vật gì?”

“Là một cô gái phong trần, một nhân vật có độ phức tạp rất cao, cô ấy diễn đoạn sau khi đã lạc bước, rất có cảm xúc.”

“Ok.” Đường Duệ vỗ mạnh tay, đứng dậy: “Anh biết rồi. Cảm ơn em. Có tí việc nên đi trước nhé.”

Phụ tá không ngờ hân nói đi là đi, lập tức đứng dienddanleequyđdon dậy gọi hân lại: “Đường thiếu?”

Đường Duệ: “Có chuyện gì?”

“Về việc... cô Cố...” Phụ tá đổi cách gọi với Cố Tương: “Anh sẽ giúp Cố Tương lấy vai diễn này sao?”

“Dĩ nhiên... không biết.” Đường Duệ cười cười.

Trong lúc đó tại một căn nhà cao cấp, trên một chiếc giường to chứa được hai người, cô gái mở mắt, không nhìn được khuôn người bên cạnh: “Lão Ôn, có điện thoại.”

Người bên cạnh từ từ xoay người, lâu lâu lẩm bẩm: “Ai vậy, trẻ còn gọi.” Vừa nói vừa cầm di động ở đầu giường lên bắt máy.

“Lão Ôn đấy à? Tôi Đường Duệ đây.”

“Đường thiếu?” Hình như người trên giường tỉnh táo một chút, hỏi: “Đã trẻ vậy rồi, anh kiếm tôi có chuyện gì không?”

“A.” Âm thanh bên đầu dây bên kia có chút vui vẻ, biểu hiện tâm trạng không tệ: “Tề hậu truyện” của anh chuẩn bị mở máy đúng không?”

“Đúng vậy.” Ôn Lâm Dự đáp: “Đường thiếu có gì phân phó?”

“Nể tình tôi, an bài người.”

“Đường thiếu, anh đừng đùa chứ.” Ôn Lâm Dự kéo chân: “Vai chính đã chọn từ một năm trước, bây giờ anh nói tôi an bài người, đùa như vậy không hay đâu.”

“Không phải anh nên nghe thử xem tôi an bài ai sao?”

“Ai cũng không...”

“Triển Dương.”

Một hồi im lặng, âm thanh Đường Duệ chậm rãi cất lên: “Lão Ôn, vẫn còn chứ?”

Ôn Lâm Dự từ trên giường đứng dậy, con buồn ngủ lúc này đã biến mất, hắn quần chặt áo ngủ, nhanh chóng bật đèn ngủ đầu giường lên, nói: “Đường thiếu à, anh lại đùa gì vậy?”

“Tôi không nói đùa. Tôi có thể mời Triển Dương ra nhưng với điều kiện phải kèm theo một vai diễn khác.”

“Là ai?” Ôn Lâm Dự hoang mang.

“Một người mới. Tôi cũng xem qua kịch bản, nhân vật Quận vương phi không phải chưa có người đóng sao? Tôi cũng biết trong lòng anh đã chọn được người chẳng qua người của tôi có vẻ phù hợp hơn. Tôi thấy anh quen biết đã lâu nên mới giới thiệu cho anh đấy.” Đường Duệ nói.

“Đại ca, một người mới đó!” Giọng Ôn Lâm Dự không tự chủ hơi lớn, diendd@nleequydd0n_um_um bị vợ hắn đập một cái gối vào đầu, vội giảm âm lượng: “Đất diễn của Quận vương phi không ít đâu, vai này trong kịch bản là một vai kẻ chính, nhiều phân cảnh mà lại để cho một người mới diễn, không được đâu.”

“Anh có ngôi sao tới đóng sao?”

“Không có.”

“Quyết định vậy đi, anh không có ngôi sao đến diễn, chúng ta cũng chỉ cần diễn kẻ chính. Chưa kể còn tặng thêm một Triển Dương. Triển Dương chưa từng đóng qua phim cổ trang, có Triển Dương, chi phí quảng cáo có thể tiết kiệm được một khoản, anh là người làm ăn, đừng nói với tôi là không biết tính những thứ này.”

Ôn Lâm Dự sờ sờ đầu trục, cắn răng nói: “Triển Dương nhận vai gì?”

“Tính tình của vị này không phải anh không rõ, vai diễn càng ít càng tốt, anh cứ tự chọn đi.”

“Không được.” Ôn Lâm Dự phát huy bản sắc thương nhân: “Vai diễn quá nhỏ chẳng phải tôi sẽ không có lời sao, cát sẽ nhiều chút cũng không sao, bộ phim này tôi rất coi trọng, nếu Triển Dương đóng cũng không thể qua loa cho có.”

“Tuỳ anh.” Đường Duệ nói: “Tóm lại chỉ đóng nhân vật khách mời, nếu anh muốn thêm phân cảnh thì phải thêm cảnh Quận vương phi và đối thủ của hắn.”

Ôn Lâm Dự không hiểu được, hỏi: “Lại lịch người mới này là gì? Đáng giá cho anh phải cố ý chăm sóc sao?” Chuyện Đường Duệ thích chơi mọi người trong giới ai cũng biết, quan hệ giữa Đường Duệ và Triển Dương tốt cũng là sự thật không thể chối cãi. Chỉ là Đường Duệ chơi thì chơi, bình thường không đem chuyện tình cảm lẫn vào công việc. Lão Ôn và Đường Duệ quen biết nhiều năm nhưng đây vẫn là lần đầu thấy Đường Duệ lợi dụng chức vụ để an bài vai diễn cho người khác. D.d.l.q.d.u.m.u.m Hắn suy đoán: “Đường thiếu, anh tìm được tình yêu đích thực rồi hả?”

“Biến.” Đường Duệ nói: “Nếu tôi yêu thật thì phải phiền phức vậy à? Tóm lại chuyện này giao cho anh. Anh an bài giúp tôi, thông báo cho Hoa Sâm. Ngày mai sẽ gửi tư liệu của cô ấy cho anh, không cần thử vai, trực tiếp chọn luôn.”

Sau khi cúp máy, hai tay Đường Duệ ôm đầu, dựa vào tường, càng nghĩ càng thấy thú vị, hắn ngẩn người một lúc, lấy điện thoại ra, soạn một tin nhắn.

“Giúp tôi đóng một vai khách mời, nhất định phải đóng, có tin vui [mỉm cười].”

Người nhận tin: Klaus, đã gửi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nhân Vật Mới

Cố Tương bị cú điện thoại của Văn Tĩnh đánh thức.

Kiếp trước sau khi ly hôn với Lương Quý, cô mắc bệnh stress nhẹ, mất ngủ cả đêm, phải uống thuốc mới có thể ngủ được. Sau khi sống lại cô vẫn giữ thói quen đó, trước khi ngủ vẫn bỏ một viên thuốc vào trong sữa bò.

Dù như vậy nhưng vẫn gặp ác mộng. Gương mặt của Lương Quý và Kiều Ánh Tĩnh luân phiên xuất hiện trước mắt cô, những đêm không gọi điện thoại được, những tin tức ác ý trên tạp chí, giấy thoả thuận ly hôn của Lương Quý, nhún cười trên ngón tay Kiều Ánh Tĩnh, từng cái từng cái như một chiếc gong không lồ xiết chặt khiến cô không thở nổi.

Cô nặng nhọc mở hai mắt, bắt máy điện thoại, tiếng Văn Tĩnh vang bên tai với tâm trạng vui mừng không thể kềm chế.

“Tương Tương, tốt rồi! Có một bộ phim truyền hình chỉ đích danh muốn em đóng, là nhân vật nữ tuyến ba, phần diễn so với nữ tuyến hai không xê xích nhiều, công ty cũng cố gắng lên, hỏi chị có phải em quen biết với đạo diễn kia không nữa.”

Cố Tương mơ mơ màng màng nghe lời nói của Văn Tĩnh, cảm xúc trong lòng hỗn loạn. Cô cho là vai Phương Phương đã nắm chắc trong tay chín phần mười lại chạy đi, đã kích không phải không lớn. Việc này để cho cô hiểu được, bất kể quá khứ hay hiện tại, làng giải trí dùng thực lực nói chuyện là rất khó khăn. Sống lại không có nghĩa là vô địch, ít nhất trước khi cô thành công trên màn ảnh sẽ phải vượt qua vô số vật cản trước trước mặt.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cô vò vò đầu, giọng còn đang ngái ngủ.

“Chi tiết thì chị cũng không rõ, chỉ biết có người nói là cái ngày em đi thử vai ở “Trở về” kỹ thuật diễn cũng không tệ nên được người khác đề cử với đạo diễn phim này. Cơ hội đến đúng là khéo. Công ty còn đang muốn cho em nhận vài phim thần tượng đơn giản trước, bây giờ có bộ phim đầu tiên này đầu còn cần những thứ kia nữa, vai diễn cũng tốt hơn nhiều.”

Cố Tương trở mắt, biểu hiện ở phim trường “Trở về” tốt, có tâm trồng hoa hoa không nở, vô tâm cảm liễu liễu thành rừng, điều này vậy mà cũng có. D.i.e.n.d.a.n.lqđ Cô hỏi: “Phim gì vậy? Sắp mở máy sao? Sao vẫn còn chưa quyết định vai nữ số ba?”

“Cổ trang lịch sử, tháng sau mới mở máy, nghe nói trước đây cũng chọn nữ số ba xong rồi, có thể cảm thấy em phù hợp hơn, chị cũng không rõ lắm. Quan tâm nhiều làm gì? Chúng ta nhanh nhanh đi ký hợp đồng, điều khoản chị đã báo người ta fax qua để kiểm tra, cơ bản không thành vấn đề. Về phần chi tiết, nếu em có yêu cầu đặc biệt nào chị sẽ báo cho họ.” Văn Tĩnh nói một hơi lưu loát không ngừng nghỉ.

Cố Tương vẫn còn đang ngái ngủ, đầu óc chậm chạp, theo bản năng tiếp thu tin tức của Văn Tĩnh báo. Tháng sau mở máy, tin này khiến cô tỉnh táo không ít. Kiếp trước thời điểm này, sau buổi họp báo bị lộ hàng, cô trực tiếp bị đóng băng lại cố chấp không chịu dọn nhà, ở chỗ nhà trọ này hơn nửa năm, ngoại trừ Văn Tĩnh đến thăm cô, thỉnh thoảng Cố Nam đến quấy rầy, căn bản không giao tiếp với bên ngoài. Không có công việc, không có thu nhập, ngày tháng trôi qua rất tẻ nhạt. Hiện tại nhanh như vậy đã có hợp đồng, ít nhất thời gian tới cô sẽ không phải lo lắng về phí sinh hoạt nữa.

“Em hiểu rồi.” Cố Tương nói, tháng sau mở máy, nói cách khác công việc của cô được sắp xếp dày đặc, không có thời gian suy nghĩ vẩn vơ.

“Vậy lát nữa chúng ta gặp nhau, thôi, hay là chị đến chỗ em. Ở nhà chờ chị.”

“Được.” Cố Tương đang muốn cúp máy, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì, hỏi: “À chị, phim này tên gì vậy?”

“Là phim chuyển thể từ tiểu thuyết, nội dung cung đấu, tên “Tề hậu truyện”.

Điện thoại Cố Tương rơi “bộp” xuống đất.

Trong phòng, Triển Dương nhìn người đàn ông đối diện, hỏi: “Cuối cùng là ông muốn sao?”

Thân trên người đàn ông mặc một chiếc áo sơ mi trắng, thân dưới mặc một chiếc quần in hoa, hần mặc màu hoa sặc sỡ nhưng không có vẻ yếu ớt ngược lại làm cho hần toát lên một vẻ phong lưu nổi bật. Nghe hỏi khoẻ miệng nhếch lên: “Tôi chỉ nhận vai giùm ông thôi.” Đường Duệ nói: “Bộ phim này tôi thấy hay đó, vai tôi tìm cho ông cũng chỉ là khách mời, nề mặt tôi, đừng từ chối.”

“Giờ trò quỷ gì đây?” Triển Dương không tin Đường Duệ nhận vai giùm mình mà không hề có lý do gì, trước đây Đường Duệ cho anh xem qua kịch bản nhưng vì thời gian và lý do cá nhân, anh chọn phim truyền hình thật ít cảnh, hoặc là vai diễn chỉ xuất hiện hai tập rồi chết. dienddanleequyddon Lần này không chỉ là phim truyền hình mà còn là một phim cổ trang, đó giờ anh chưa từng đóng phim cổ trang, nguyên nhân rất đơn giản, phim cổ trang thường rất dài.

“Klaus, ông nghĩ kỹ đi, cả đời chỉ đạo chơi ở làng giải trí là không thể.” Đường Duệ thu hồi lại nụ cười trên mặt: “Ông không thể giữ mãi một khoảng cách tốt như vậy, hoặc là ông phải về Canada, nhưng mà ông cam lòng ư?”

Triển Dương mặc bộ quần áo thể thao ở nhà màu nhạt, phong cách hưu nhân làm anh nhìn qua có nét ôn hoà lại ưu nhã, đang dùng khăn lông lau mái tóc vừa tắm còn sũng nước, nghe vậy ánh mắt trở nên sắc bén: “Ý ông là sao?”

“Nhận phim này biểu đạt thái độ của ông, làm cho người trong giới nhận định vị trí của ông và phương hướng phát triển trong tương lai. Ông là nghệ sĩ, ít nhất hiện tại ông chưa có ý định đổi nghề.”

“Ông đi tìm ông?” Sau một hồi trầm mặc, Triển Dương hỏi.

“No.” Đường Duệ khoát khoát tay: “Là ý nghĩ của tôi. Klaus, ông phải thay đổi.”

Triển Dương đặt khăn lông xuống, lấy gói thuốc trên bàn rút ra một điếu, đốt, hít một hơi thật sâu, nhìn Đường Duệ: “Ông nói đúng.”

“Quyết định vậy nhé.” Đường Duệ rút điện thoại di động ra: “Để tôi hẹn thời gian ký hợp đồng với họ.”

“Sao ông lại vui mừng quá vậy?” Bỗng nhiên Triển Dương hỏi. Anh nhận thấy trong lời nói của Đường Duệ có một chút vui mừng.

“À, mở máy đến phim trường ông sẽ biết.” Đường Duệ cười cười.

Cố Tương ngăn người nhìn kịch bản trên tay.

Văn Tĩnh mang bản photo hợp đồng và kịch bản đến cho cô, đạo diễn rất quan tâm, tháng sau mở máy, bây giờ Cố Tương phải làm quen với nhân vật. Thậm chí Văn Tĩnh còn đi tìm quyển tiểu thuyết lịch sử gốc đến cho cô để lúc rảnh rồi Cố Tương sẽ đọc qua một chút, hiểu nhân vật nhiều hơn.

Trong nhà chỉ còn lại mình Cố Tương, sau khi Văn Tĩnh đi, Cố Tương ngồi trên ghế salon không nhúc nhích.

Quyển tiểu thuyết màu xanh lá cây mới cứng là do Văn Tĩnh đi ngang tiệm sách tiện tay mua. “Tề hậu truyện” sắp mở máy, bộ sách này trở nên nóng sốt trở lại, được trưng bày trong khu vực nổi bật nhất tiệm sách.

Cố Tương nhìn kịch bản, đạo diễn phim này là Ôn Lâm Dự, một nhà sản xuất phim trong nước tương đối có tiếng, nhưng Cố Tương còn biết về sau ông trở thành một nhà sản xuất phim trong nước cực kỳ nổi danh vì ông là người khai sáng ra dòng phim chuyển thể từ tiểu thuyết, là người khơi dòng cho phim lịch sử cổ trang và đồng nhân trên truyền hình.

“Tề hậu truyện” chính là bộ phim làm nên tên tuổi của ông.

Bộ phim truyền hình này không chỉ giành được khen ngợi của khán giả trong nước mà còn được mua bản quyền quay lại tại Nhật, Hàn, Mỹ... đoạt được nhiều giải thưởng trong và ngoài nước, từ đó về sau, đề tài phim cổ trang “xx truyện” trong nước lan tràn như cỏ dại, nhưng “Tề hậu truyện” luôn là kinh điển không thể vượt qua. Dù cho mười năm, hai mươi năm sau, danh tiếng vẫn không hề suy giảm. d.d.lequydon.u.m.u.m Nhắc tới phim lịch sử cổ trang, đầu tiên vẫn phải nghĩ đến nó.

Một tác phẩm kiệt tác có thể cho ra lò vô số diễn viên kiệt tác, vai chính trong “Tề hậu truyện” là nhân vật nữ, trừ nữ chính mạnh mẽ, nữ phụ phong phú cũng có hình tượng rõ nét, bởi vì phim này gây ra không ít tiếng vang, thổi không ít người thành siêu sao. Có người từng nói: chỉ cần dựa vào phim này sẽ có thể được ăn cơm diễn viên mấy chục năm.

Cố Tương hết sức chú ý vai diễn của bộ này, cô đã đọc qua tiểu thuyết, cũng xem qua phim truyền hình, kể cả phỏng vấn hậu trường cũng không hề bỏ sót. Cô rất mê bộ phim này.

Vì sao ư?

Bởi vì phim này nam nữ chính là Lương Quý và Kiều Ánh Tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Phim Cung Đấu

Kiều Ánh Tĩnh là nữ chính của phim “Tề hậu truyện”.

Nhờ nó giá trị con người cô ta tăng lên gấp đôi, ban đầu chỉ là một diễn viên có diễn xuất tốt, kỹ thuật diễn trong phim này làm cho cô ta như mạ một lớp vàng, nhảy vọt trở thành diễn viên hàng đầu trong nước.

Bản thân tiểu thuyết “Tề hậu truyện” là một bộ văn nữ cường, miêu tả một quan viên đưa nữ dòng chính Thanh Hoan vào cung, hi vọng có thể đạt được tương lai sán lạn. Vốn Thanh Hoan ái mộ hoàng đế nhưng vô tình nhất cũng là bậc đế vương, vì Thanh Hoan quá giống hoàng hậu trước nên hoàng đế cưng chiều nàng, nhưng lại bị Tần phi trong hậu cung hãm hại biếm nàng vào lãnh cung. Thanh Hoan mất lòng tin vào hoàng đế, lúc này lại xuất hiện một Minh Quận vương.

Vai của Lương Quý chính là Minh Quận vương.

Minh Quận vương và Hoàng đế là anh em ruột, trong hoàng gia, loại tình cảm thân như thủ túc rất hiếm có và đáng quý. Minh Quận vương yêu Thanh Hoan thông tuệ kiên cường, cuối cùng hai người qua lại lên lút. Tuy nhiên trong tiểu thuyết sẽ dùng mọi phương pháp tẩy trắng cho nam nữ chính, nên dưới ánh mắt của độc giả, họ cũng chỉ là bày tỏ nỗi lòng cho nhau.

Nhưng mà Minh Quận vương đã có thể thất còn là do tiên hoàng ban hôn, nữ nhi của Trần Viễn tướng quân, Thẩm Diệu.

Thẩm Diệu là một người ngang ngược, là một nữ nhân chuyên quyền độc đoán, nàng ái mộ Minh Quận vương đã lâu, lòng ghen tị rất lớn, thiếp thất trong nhà cũng bị nàng ép buộc gắt gao, biết Minh Quận vương ái mộ Thanh Hoan, bắt đầu nghĩ mọi biện pháp ngăn cản Thanh Hoan. Nhưng tính tình nàng phách lối lại không có não, tự nhiên không phải là đối thủ của Thanh Hoan, sau khi lớn lối mười mấy tập, cuối cùng tự nhận quả báo, rơi vào kết cục tự tử trong ngục.

Dù Thẩm Diệu đã chết, Minh Quận vương vẫn không thể kết duyên với Thanh Hoan. Hoàng đế nghi ngờ đệ mình và phi tử mình có dan díu, ra sức dò xét. Cuối cùng Minh Quận vương chết bởi tay hoàng đế. Ddlequydon.um-um Từ đó về sau, Thanh Hoan mất đi chút dịu dàng còn sót lại, trở nên vô cùng phức tạp, hậu cung càng đấu về sau chỉ còn mình nàng, hại chết hoàng hậu, đầu chết Thái hậu. Cuối cùng hoàng đế cũng chết, nàng trở thành Hoàng thái hậu, nhi tử trở thành thái tử.

Phần lớn bộ phim này miêu tả cung đấu, tuyến tình cảm trừ đoạn đầu mấy tập nữ chính yêu đương nồng cháy với hoàng đế, phần sau căn bản chỉ có Minh Quận vương và nữ chính trong cung nhìn nhau không thân cận ngược luyến. Nhằm nổi bật chủ đề “Nữ nhân trong cung đều rất tội nghiệp”, không có ý bôi đen mỗi nhân vật nhưng riêng nhân vật Thẩm Diệu này có thể thấy được tác giả có ác ý thật sâu.

Bởi vì Thẩm Diệu đúng là không có đầu óc, chuyện gì cũng làm được. Vốn là dòng nữ chính của Trần Viễn tướng quân, điều kiện tốt như vậy cuối cùng lại rơi vào cảnh cửa nát nhà tan. Dĩ nhiên kết quả này cũng có bàn tay cố ý chen ép của hoàng đế giết người sau khi đã giúp mình, nhưng Thẩm Diệu là một nữ nhân đã gả ra ngoài, nếu như thật thà mà sống cũng không đến nỗi bị liên lụy.

Kết quả trở thành một khối đá kê chân trên đường nữ chính xưng bá hậu cung mà không có lý do.

Nhân vật Minh Quận vương đặt ra là cực kỳ thâm tình. Trong giới, bề ngoài Lương Quý là số một số hai, phong cách cũng rất đặc biệt, cổ trang hoá trang phong lưu tự nhiên, vì bộ phim này thu hút không ít sự quan tâm. Lúc Cố Tương mới bắt đầu xem phim này, ở làng giải trí cũng chỉ là một người mới, bị Lương Quý thu hút. Thậm chí cô thấy Kiều Ánh Tinh và Lương Quý trong phim yêu nhau, cảm thấy hai người này cực kỳ xứng đôi. Sau truyền ra chuyện họ yêu nhau thật, Cố Tương còn thật hạnh phúc.

Bây giờ nhìn lại, lúc đó cô thật ngu ghê gớm.

Sau khi kết hôn Kiều Ánh Tinh nhanh chóng ly dị Lương Quý, cô rất là tiếc hận, về sau cô hợp tác với Lương Quý, yêu Lương Quý, hẹn hò kết hôn, tất cả đều thuận theo tự nhiên. Trong lòng Cố Tương, Kiều Ánh Tinh là chuyện của quá khứ, dù sao mạnh ai cũng đều tự kết hôn rồi. Cô ngàn lần không ngờ, lúc đầu chia tay như thế nhưng có thể gương vỡ lại lành.

Trên web đều chửi rủa cô phá hoại hạnh phúc người khác, cô tức giận ngồi trước máy tính đến bệnh bao tử, đau đến chết đi sống lại.

Sống lại đời này, không ngờ thời gian diễn ra trước không ít, cô và Lương Quý lại hợp tác một lần nữa.

Mà vai diễn cũng mười phần châm chọc, Thẩm Diệu.

Nhân vật mà Cố Tương nhận, là Thẩm Diệu.

Vợ cả bị lợi dụng, cô gái thật lòng yêu thành vợ người khác, vì tình yêu mọi người đều có thể thành vật hi sinh, vợ cả độc ác như vậy nên là người tiên phong. Vì tôn lên sự vô tư của nữ chính, vai phụ nhất định phải ngược lớn nhưng không có não, tùy hứng ác độc.

Mẹ nó, đây nhất định là phiên bản cổ trang chuyện của cô và Lương Quý, Kiều Ánh Tinh.

Chỉ là đổi lại khi mình là nữ phụ ác độc thì mới phát hiện chẳng phải nữ phụ là người vô tội nhất sao? Vợ chính thế nào? Vợ chính nên bị tình yêu thật sự đục khoét? Lúc bạn lập gia đình sao không nói? Lúc bạn mang nhẫn cưới sao không nói? Nếu đúng yêu nhau thật lòng thì phải đi tranh đoạt giang sơn, cướp đoạt ngôi hoàng đế, ôm nữ chính đứng trên nóc nhà nói và nói: “Nàng xem, trăm vì nàng mà giành cả giang sơn.” Ddlqd-umum Lúc này mới giống lời nên nói được không? Chỉ dám thừa lúc Hoàng đế không có mặt lặng lẽ thổi địch quần quít buồn thương trong cung. Viết mấy bài thơ liền cho mình là thanh niên văn nghệ? Còn nhớ không đây là phim cổ trang lịch sử chứ không phải hệ liệt tuổi trẻ u sầu đâu.

Minh Quận vương đúng là một nam nhân hèn mọn không hơn không kém.

Còn nữ chính tiểu bạch liên, rõ ràng khúc sau chính là một hoa thược được đen, đoạn đầu có gì là thủy tiên? Nếu đúng là tiểu bạch liên sao lại chen vào hôn nhân của người khác? Tốt nhất là chen lấn trong cung để hoàn thành sự nghiệp nữ vương của mình, sao lại còn phát triển chuyện tình cảm? Sử dụng câu nói của Thẩm Diệu: “h!”

Cố Tương bị kịch bản làm cho tức giận. Lần đầu tiên cô và Lương Quý hợp tác là trong một bộ phim hài. Trong phim ấy cô diễn vai cô bé lọ lem, tự bản thân Lương Quý là người có sức quyến rũ điện ảnh, ban đầu cô thổ lộ tình cảm mới có thể trong phim diễn sùng bái Lương Quý vô cùng tự nhiên. Vì bộ phim này, cô tức giận, có liên quan với tình cảm của Lương Quý. Di3nd4nl3quyd0n Làm lại một đời, Cố Tương tất nhiên mất đi cơ hội to lớn này, không

phải vì cô cách xa Lương Quý mà bởi vì cô không thể thoát ra về ái mộ và sùng bái, thương thức và lưu luyến Lương Quý được nữa.

Kỹ thuật diễn có tốt hơn cũng không thể bù được tình cảm thật sự.

Cô không thể diễn ra được thiếu nữ ái mộ Lương Quý.

Cô cho rằng đời này sẽ không có cơ hội hợp tác với Lương Quý, không ngờ số mạng giống như duyên phận lại để cho họ một lần nữa gặp lại, chỉ là nhân vật lần này, cô rất tự tin nắm chắc.

Là một oán phụ, hận một cặp nam hèn mọn nữ ti tiện, ba người họ phối hợp cũng tốt, biểu diễn bản chất của mình, có khả năng phim này rất kịch tính.

Cố Tương gặm quả táo, suy nghĩ một lát, bắt đầu mở kịch bản lại.

Bộ phim này cô nhớ rất nhiều chi tiết, ban đầu người diễn Thẩm Diệu là một diễn viên hạng hai, diễn Thẩm Diệu lập luận sắc sảo, chính vì vậy nên quá mức nhập vai, khán giả không thể thoát khỏi nhân vật, thậm chí gây ra không ít phiền phức trong đời sống sinh hoạt của diễn viên.

Cố Tương không hiểu vì sao Ôn Lâm Dự chỉ đích danh mình nhận vai này, nhưng cô chắc chắn không muốn diễn một nhân vật bị tô đen, nhất là vì chuyện cặp đôi cận bã Lương Quý và Kiều Ánh Tinh.

Lqddiend@n Cái duy nhất cô có là kỹ thuật diễn, Kiều Ánh Tinh dựa vào bộ phim này mà trở thành diễn viên hàng đầu, nhưng đời trước cô còn nhận giải ảnh hậu, ai kém hơn ai?

Nếu kỹ thuật diễn là vũ khí, cô hi vọng có thể dựa vào phim này khiến cặp đôi cận bã đó ném thử một chút hương vị bị ngược đãi.

Trước tiên phải nghiên cứu một chút tính cách của nhân vật.

Một diễn viên giỏi có thể diễn cho nhân vật sống dậy. Trong tiểu thuyết thật ra Thẩm Diệu là một nhân vật có trình độ, nhưng vì diễn viên quá muốn theo đuổi hiệu quả phản diện nên giống như biến trắng thành đen.

Làm cách nào lợi dụng nhân vật vai phụ phản diện thiếu não thu hút khán giả, không dùng cách có sẵn, cô biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Tiểu Bạch Liên Kiều

(tiểu bạch liên ý chỉ cô gái nhỏ trong sáng, vô tội, thuần khiết - ở truyện này mang nghĩa bóng là người giả vờ ngây thơ thánh thiện)

Nửa tháng trôi qua, mỗi ngày Cố Tương chẳng làm việc gì ngoài chuyện nghiên cứu tiểu thuyết "Tề hậu truyện" và kịch bản.

Cố Nam đã đến mấy lần thấy Cố Tương không để ý đến cậu, cảm thấy tự ái của mình bị tổn thương, dứt khoát không đến nữa. Ngược lại Văn Tĩnh thấy Cố Tương bỗng nhiên trở nên cố gắng trong lòng thấy vui mừng. Trước kia, trong đám người mới ở công ty thì Cố Tương là người không có chí cầu tiến nhất, đúng là bề ngoài của cô khá bắt mắt nhưng trong lòng giải trí không phải cứ đẹp là có thể ra mặt. Hiện nay Cố Tương nỗ lực, chưa nói đến kết quả, ít nhất thái độ cũng rất nghiêm túc nên khi ở công ty, Văn Tĩnh ngày càng cố gắng tranh thủ cơ hội cho cô.

Thời gian trôi qua nhanh như chớp, chẳng mấy chốc đã đến ngày tiến hành nghi thức mở máy.

Lúc Văn Tĩnh tới đón Cố Tương thấy giật mình, nói: "Tương Tương, sao hôm nay đẹp quá vậy?"

Tham gia nghi thức mở máy không nên trang điểm quá lộ liễu, nhất là mở máy phim truyền hình. Ngôi sao có khi còn đeo kính mát xuất hiện, chỉ là tham dự cho có. Hôm nay Cố Tương mang trang sức thanh nhã, bộ dạng môi hồng răng trắng, tóc dài cột cao, mặc một áo khoác len màu hồng, sơ mi trắng, đôi chân thon dài được bao bọc trong chiếc quần jean túi đường cong rõ ràng, chân mang một đôi giày thể thao. Vốn cô chỉ mới hai mươi tuổi, phong cách cực kỳ thanh thuần, chỉ qua một ít trang điểm cô như biến thành một người khác, giống như một sinh viên vừa mới bước vào đại học.

Trong giới nghệ sĩ, vì tôn trọng trường bối, phần lớn những người mới đều trang điểm đậm. Ngoại trừ người hết sức tự tin với ngoại hình của mình mới trang điểm nhã nhặn như thế. Cố Tương đương nhiên là người rất có tư cách tự tin. Cô cười nói với Văn Tĩnh: "Đây là lần đầu tiên, ở đó cũng có phóng viên, em chuẩn bị tươm tất một chút đỡ hơn mặt mày xấu xí mà đến."

Văn Tĩnh thoáng suy nghĩ, Cố Tương cũng không phải là những ngôi sao kia, d.d.lequydon.u.m.u.m có thể tùy tiện một chút, để ống kính bắt được hình ảnh xinh đẹp của cô cũng tốt, nên đồng tình với lời nói của Cố Tương.

Thật ra Cố Tương không muốn nhiều như vậy, cô chỉ biết, hôm nay là nghi thức mở máy, những người khác không nói, ít nhất nam nữ chính, Lương Quý và Kiều Ánh Tinh cô chắc chắn sẽ gặp. Cô không thể buông xuống oán hận trước kia, hình ảnh không cam lòng trước khi chết hiện ra rõ mồn một trước

mặt cô, cô nhất định phải xuất hiện xinh đẹp trước mặt cặp đôi cận bã đó, sống thật tốt.

Văn Tĩnh lái xe chở Cố Tương đi hội trường.

Trên đường đi, Cố Tương không nói không rằng, Văn Tĩnh cho là cô đang hồi hộp, thỉnh thoảng nghiêng đầu quan sát Cố Tương, nhìn thấy người nghệ sĩ bên cạnh mình nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ xe, ánh mắt không có tiêu cự, phảng phất như đang nhìn khung cảnh thành phố nhiều năm trước, một chút thần thờ, một chút bi thương.

Văn Tĩnh hơi mê mang, nhưng không biết vì sao, cô cũng không dám hỏi, vừa hơi sợ Cố Tương lại kích động, xem như chuyện này là chuyện đương nhiên.

Không khí bi thương cứ thế kéo dài đến khi xuống xe.

Nhân viên hội trường đứng ở khu đỗ xe tiếp đãi, sau khi Văn Tĩnh dừng xe thì đi với Cố Tương vào hội trường.

Truyền thông đã tới lác đác nhưng bây giờ vẫn chưa phải là lúc chụp hình, người mới như Cố Tương lại không có mấy người nghe nói đến, vì vậy khi cô và Văn Tĩnh đến không gây ra bất kì sự chú ý nào đến ký giả, cứ thế mà từ tốn đi vào.

Vào phòng nghỉ ngơi đã có mấy diễn viên vào trước đó.

Cô gái ngồi trên ghế sa lon, tay bụng tách cà phê nóng nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu lên sững sờ nhìn Cố Tương, cất tiếng: “Cô là người mới đúng không? Diễn quận vương phi gì đó, tôi có nghe Ôn đạo diễn nhắc qua cô, không ngờ trẻ thế, cũng thật đẹp.”

Cố Tương nhìn cô gái đối diện, ngăn người một lát mới nhớ ra cô ta là ai, là một diễn viên hàng đầu trong nước, Tường Lily.

Năm nay Tường Lily đã ba mươi tuổi, tiết tháng tư, mặc một bộ áo da cao cấp với váy ngắn giày bốt, dáng người là đường cong chữ S, làn da màu lúa mạch sáng bóng tròn mịn, đôi mắt nhướng lên mang theo cảm giác hấp dẫn câu hồn. -umum Nếu như nói Cố Tương là xinh đẹp ngây thơ, Kiều Ánh Tinh là đoan trang nhã nhặn thì Tường Lily tuyệt đối là một báu vật quyền rũ chọc người.

Cô ấy xuất thân từ người mẫu, diện mạo không tầm thường, kỹ thuật diễn không tệ, ở trong nước cũng là diễn viên hàng đầu, nhưng sau lại gả cho thương nhân, dần dần rút lui khỏi làng giải trí, sau đó ly hôn với người ấy, tuyên bố quay lại. Chỉ là khán giả vốn dĩ mau quên, làng giải trí có nhiều người mới như vậy, sau khi Tường Lily quay lại cũng không thể như trước đây, đã rơi xuống hạng hai.

Nhưng Cố Tương biết, nhờ bộ "Tề hậu truyện", Tường Lily trong phim này diễn vai hoàng hậu ác độc, một lần nữa trở nên nổi tiếng. Mặc dù không bằng Kiều Ánh Tinh nhưng dần dần có thể phơi bày thực lực để củng cố vững chắc vị trí của mình.

Cố Tương có ấn tượng với Tường Lily vì kiếp trước, sau khi Cố Tương ly hôn với Lương Quý, trong đám người tâu ít chúc phúc cho Lương Quý và Kiều Ánh Tinh thì Tường Lily lại lên Weibo chế giễu, trên đó còn viết một bài đồng tình Cố Tương, bày tỏ ủng hộ Cố Tương công khai.

Cố Tương không biết vì sao Tường Lily làm như vậy, cô và Tường Lily chưa từng hợp tác trên công việc, cũng không có giao tình bí mật. Bây giờ nghĩ lại có lẽ vì Tường Lily cũng có một đoạn hôn nhân không hạnh phúc, đối với “kẻ thứ ba” cũng hiểu rõ, suy bụng ta ra bụng người nên cảm thông với cô?

“Chị Lily mới đúng là đẹp.” Cố Tương cười nhìn cô ấy.

Trong mắt Tường Lily loé lên một tia kinh ngạc, Cố Tương chỉ là một người mới, đối với sự khích lệ của cô lại không thừa dịp đáp trả để tạo mối quan hệ. dĩ3nd@nl3quyd0n Mặc dù cũng khen ngược lại cô nhưng Tường Lily nghe được chỉ là khách sáo. Cô nhìn Cố Tương, cảm thấy Cố Tương không có dáng vẻ cao ngạo.

Tường Lily hơi ngạc nhiên.

Cố Tương nhìn cô gái đối diện, trong ngành giải trí Tường Lily duy trì được một vẻ ngây thơ hiếm có, còn thêm tính tình sáng khoái. Cố Tương từng xem tiết mục giải trí của Tường Lily, là một người thẳng thắn. Nhưng cách màn ảnh, ai cũng không biết được đó có phải là sự thật hay không, bây giờ gặp mặt, Tường Lily có thể đúng là một người ngây thơ.

Tường Lily nói với Cố Tương: “Nhân vật của cô là loại người bị ghét bỏ, rất nhiều người mới nhận nhân vật phản diện, cuối cùng hiệu quả quá tốt, khán giả mắng chửi cả người nhà, không biết cô có chịu nổi không?”

“Nhân vật của chị Lily cũng là phản diện mà.” Cố Tương đón ánh mắt Lily trừng mình: “Chúng ta chung một phe đó.”

Thái độ của cô không được xem là thân thiện nhưng cũng không phải lạnh lùng, vừa vận duy trì trong phạm vi thân thiết có lẽ phép. Tường Lily là một người rất quan tâm công việc, nghe vậy biết Cố Tương đã xem qua kịch bản một cách nghiêm túc, lập tức hào hứng bàn luận kịch bản với Cố Tương. Trong phòng nghỉ, mấy diễn viên khác thấy thái độ Cố Tương và Tường Lily không tệ nên cũng tham gia thảo luận. Thoáng chốc cả phòng đều vui vẻ hoà thuận, không khí rất sôi nổi.

“Đi từ xa đã nghe thấy tiếng mọi người nói chuyện vui vẻ, đang nói gì vậy?” Một giọng nữ dễ nghe bỗng cất lên.

Thân thể Cố Tương cứng ngắc, tay ở trong túi áo từ từ nắm lại thành nắm, môi mím chặt, từ từ quay người nhìn người đang đến.

Người tới có bề ngoài chừng hai sáu hai bảy tuổi, mái tóc dài quấn màu nâu sậm thả rũ trên vai, áo len màu trắng gạo, quần dài chiffon xanh đen, ăn mặc ưu nhã thoả đáng, miệng nở một nụ cười dịu dàng, đôi mắt cười cong cong trời sinh, hết sức thân thiện.

Giống như một đoá hoa đâm mình trong ánh nắng mai, tiểu, bạch, liên.

Bên tai thoáng vang âm thanh dễ nghe trong điện thoại:

“Thật ra tôi vừa bắt đầu yêu chính là Lương Quý, chưa bao giờ thay đổi.”

“Là Lương Quý xin lỗi cô, nhưng chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, chúng ta đều là người trưởng thành, không nên làm phức tạp vấn đề.”

“Tại sao không ký thoả thuận ly hôn? Lương Quý không có cô... Cô là người cản trở tương lai của anh.”

“Cố Tương, tôi cảnh cáo cô lần cuối. Về mặt tình cảm, cô mới là người thứ ba. Đừng ép tôi.”

Vì sao muốn dùng giọng điệu tiểu bạch liên đàm phán? Câu nào câu nấy cũng là mình cản trở tương lai của họ, đều là mình sống chết níu kéo, vậy sao lúc gạt cưới không nói? Lúc lợi dụng kết hôn để lãng xê cho Lương Quý sao không nói? Trên thế giới sao có chuyện tốt như vậy, chuyện xấu cũng không chừa, cuối cùng còn được danh tiếng người tốt?

Cô chưa từng gặp được người vô sỉ mặt dày như vậy.

Cách một đời, lqđ.d.i.e.n.d.a.n đoá hoa cao quý điển nhã tiểu bạch liên Kiều Ánh Tinh một lần nữa lấy tư thế dịu dàng hào phóng xuất hiện trước mặt cô. Nhưng lần này cô không còn cảm thấy bạch liên hoa dịu dàng đáng yêu nữa.

Cô hận không thể lột da đoá tiểu bạch liên này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 17

Kiều Ánh Tinh là một ngôi sao nhưng chưa bao giờ kênh kiệu, dịu dàng dễ gần, sẵn sóc thiện lương, danh tiếng trong và ngoài giới đều rất tốt.

Nói thật nếu không phải cuối cùng ở kiếp trước cô và Lương Quý xảy ra chuyện, Cố Tương vẫn sẽ giữ vững ấn tượng tốt với Kiều Ánh Tinh nhưng bây giờ cô cảm thấy, Kiều Ánh Tinh đơn giản là người thiếu não. Người bình thường sẽ nói với vợ chính thức câu nói ngang ngược thế này sao: “Về tình cảm, cô mới là người thứ ba.”? Kiều Ánh Tinh là Mary Sue thánh thiện ngây thơ ư? Chẳng lẽ cuối cùng chiến thắng là nhờ vào bản tính ngu ngơ ngọt ngào? Thật đúng là làm mù mắt của đại đa số khán giả.

Tường Lily nói: “Cô đến muộn rồi. Ngôi sao nên muốn làm gì cũng được mà. Nào như chúng ta... haizz.” Câu này chỉ là nói đùa, Tường Lily nói xong cũng không có vẻ cười nhạo, tự nhiên Kiều Ánh Tinh cũng không quan tâm, cười nói: “Em nào dám xưng ngôi sao trước mặt chị.” Cô ta nhìn Cố Tương: “Người này là...”

Từ lúc bước vào Kiều Ánh Tinh đã để ý Cố Tương, nữ nhân đều có thị giác của động vật, lần đầu tiên nhìn thấy người xinh đẹp sẽ tò mò. Trong đội hình diễn viên bị gọi đến chụp “Tê hậu truyện” ngoại hình không tệ, d.i.e.n.d.a.n.lqđ trước có Kiều Ánh Tinh với hình tượng khuê tú, sau có Tường Lily như một báu vật, dù vậy cũng không che mờ được vẻ đẹp của Cố Tương, vốn phong cách là một thiếu nữ lại bị cô ép buộc bộc lộ ra khí thế bức người.

Tóc đen dài, da trắng, mũi thanh tú, ăn mặc tươi trẻ, đứng trong phòng vẫn toát lên cảm giác duyên dáng, nhưng thứ Kiều Ánh Tinh để ý không phải là sự xinh đẹp này.

Mà là ánh mắt của đối phương.

Cô gái trẻ tuổi cao gầy có một đôi mắt trắng đen rõ ràng, đuôi mắt cong cong, ánh mắt nhếch lên là mỉa hoặc, cúi xuống là ngây thơ, cô nhìn chăm chăm vào Kiều Ánh Tinh, ánh mắt vô cùng tinh mịch, hình như đang chứa đựng cảm xúc khác làm cho nhiệt độ trong phòng nghỉ vốn không cao nhưng Kiều Ánh Tinh vẫn thấy lạnh sống lưng.

“Đó là Cố Tương.” Tường Lily cắt đứt suy nghĩ của cô ta: “Lần này diễn vai Quận vương phi, vẫn là người mới, rất đẹp đúng không? Tôi thấy có thể đi làm người mẫu được đấy.”

Kiều Ánh Tinh cười gượng gạo, thấy cô gái đối diện khề nhếch môi, một nụ cười xuất hiện, tự nhiên lưu loát khiến cô ta cảm thấy kì lạ không thể diễn tả.

“Chị Kiều”. Cố Tương chào hỏi.

Kiều Ánh Tinh gật đầu, không hiểu vì sao đàn chị như cô bỗng dưng không có hứng thú giao tiếp với người mới này, ngay cả việc xã giao qua loa cô

Ánh mắt Cô Tương cơ chui noang noang.

Chàng trai đang bước nhanh hơi mất kiên nhẫn đưa tay
cản ống kính, vẻ mặt duy trì nét lạnh lùng.

Mọi cô gái đều có một ước mơ thiếu nữ, người yêu của
mình phải là anh hùng cái thế, một ngày nào đó sẽ khoác
áo giáp vàng, chân đạp mây lành bay màu đến cứu mình.

Nhưng giấc mộng thiếu nữ thường chỉ có đoạn mở đầu,
không thể có được kết cục.

Cô Tương cũng vậy, cô cho là mình tìm được anh hùng,
thành vợ một anh hùng, đứng ra nên có một cái kết vui vẻ,
dù trong quá trình gặp bất công và uất ức cũng chỉ là
những thử thách nho nhỏ trên đường đi tìm hạnh phúc mà
thôi. Cô chìm đắm trong hạnh phúc, lại bỏ quên sự thật
đáng sợ.

Nếu người đến cứu cô không phải anh hùng của cô thì
sao? Nếu như người cứu cô là một tên hèn hạ vô sỉ, tiểu
nhân âm hiểm lợi dụng người khác thì làm thế nào?

So với tiểu bạch liên Kiều Ánh Tinh, nỗi hận của Cô
Tương với Lương Quý càng sâu sắc hơn. Ít nhất cô
chưa từng hi sinh gì cho Kiều Ánh Tinh, nhưng đối với
Lương Quý cô tự nhận chưa từng làm gì có lỗi với hắn.

Lương Quý là người thế nào?

Phát biểu trong một tiết mục giải trí: “Tôi rất yêu vợ
mình. Cô Tương là một phụ nữ thiếu hụt cảm giác an
toàn, may mắn của tôi là gặp được cô ấy.” là hắn. Lúc ly
hôn nói: “Tôi chưa từng yêu cô” cũng vẫn là hắn.

Quý xuống cầu hôn khi truyền hình trực tiếp, nói với cô: “Anh sẽ che chở cho em suốt cuộc đời” chính là hấn, khi cô nằm viện gọi đến một cuộc điện thoại, lạnh lùng cảnh cáo: “Không được quấy rầy Ánh Tinh.” cũng là hấn.

Vào lúc cô đang mang thai, hấn công bố với bên ngoài: “Anh rất mong chờ con cưng ra đời, em vất vả rồi.” chính là hấn, khi cô sinh non, người ở nhà Kiều Ánh Tinh một chữ cũng không hỏi han cô cũng là hấn.

Trong quá khứ hấn sẵn sàng bao nhiêu thì về sau lại càng tàn nhẫn bấy nhiêu. Cố Tương kết hôn với Lương Quý mấy năm, Cố Tương rút khỏi ngành giải trí, Lương Quý trở nên cực kỳ nổi tiếng nhờ chuyển đổi hình tượng lãng tử thành người chồng dịu dàng. Danh tiếng ngày càng tốt.

Tin tức về cô rất tệ, ngôi sao lớn, không thích làm việc nhà, gây nhau với cha mẹ chồng, tính tình hư hỏng, kèm theo là Lương Quý ân cần, có lòng trách nhiệm, là người chồng quốc dân, nhận được toàn tiếng tốt.

Sợ rằng những năm kia trong mắt người hâm mộ, cô và Lương Quý đã sớm là một đôi dưa lệch, sợ rằng, hôn nhân của họ cũng chỉ là một cuộc lãng xê. Những ngày tháng sau khi cưới trở thành công cụ điểm tô cho hình tượng bản thân hấn, mà cô trở thành vai hề làm nền cho màn kịch đó.

Cố Tương nhắm mắt lại.

Lương Quý đến đối diện Kiều Ánh Tinh, chào hỏi

mọi người.

Thật ra lúc này hẳn đã bí mật hẹn hò với Kiều Ánh Tinh, cho đến sau này bị paparazzi chụp được mới công bố. Kiều Ánh Tinh gật đầu cười với Lương Quý, Lương Quý thấy Cố Tương, không khỏi hơi ngẩn người.

Cô gái rất trẻ, vóc dáng cũng phát triển, diện mạo này trong ngành giải trí tuyệt đối có thể đứng đầu. Nhưng cặp mắt kia đen như mực, khoé miệng rõ ràng đang cười, ánh mắt lại không giống với nét mặt, nhìn làm cho người ta cảm thấy bị nhìn thấu.

Lương Quý như nhiều mây, nhìn chăm chăm Cố Tương không nói. D.đ.lequydon.u.m.u.m Tương Lily và Kiều Ánh Tinh phát hiện không đúng, ánh mắt Kiều Ánh Tinh nhìn quanh trên người Lương Quý và Cố Tương một lượt, cắn cắn môi, định nói.

“A... thật xin lỗi, chúng ta đến muộn.” Đột nhiên một giọng nói vang lên cắt đứt lời cô định nói.

Đường Duệ lau lau mồ hôi chạy đến.

“Klaus, còn không nhanh đi!” Hấn la lên với phía sau.

Một bóng dáng cao lớn chậm rãi đi tới, áo len màu tro thuốc và quần thường vàng nhạt, mũi lưỡi trai dè sát, trên mũi nổi bật một cặp mắt kính thật to, che hơn phân nửa gương mặt.

Anh tháo kính mát xuống, lộ ra gương mặt tuần tú anh

khí, chính là Triển Dương.

“Cô Cố!” Đường Duệ nhiệt tình đến chào hỏi Cố Tương.

Cố Tương nghĩ hoặc nhìn người đàn ông xa lạ, nụ cười Kiều Ánh Tinh cũng ngắc một chút, mở miệng nói: “Đường thiếu, mọi người biết nhau sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 18

“Đường thiếu, mọi người biết nhau sao?”

Đường Duệ cười hi hi nhìn Cố Tương, nói: “Điện đạo diễn có đề cử qua kỹ thuật diễn của người mới, tôi cũng là người tiếc nhân tài, tất nhiên sẽ không bỏ qua.”

Cố Tương hơi ngạc nhiên nhìn hắn, trong lòng giải trí không ai không biết Đường Duệ. Chỉ là đòi trước ngay cả cơ hội hợp tác với Đường Duệ cô còn không có chứ đừng nói biết. Đòi này cô cũng xác định đây là lần đầu tiên gặp Đường Duệ, thì ra Đường Duệ là người nhiệt tình vậy ư?

Tương Lily chào Triển Dương đang đứng sau lưng Đường Duệ: “Triển đại soái ca, mọi người tới tìm Ôn đạo diễn à?”

Những diễn viên ở đây cũng không quen biết hai người này, Ôn Lâm Dự và Đường Duệ có chút giao tình. Bộ phim này là hạng mục tâm huyết của Ôn Lâm Dự, là người có mối quan hệ bạn bè không tệ, Đường Duệ đến dự nghi thức mở máy cũng không có gì đáng ngạc nhiên, còn về Triển Dương có lẽ chỉ là tiện đường ghé ngang.

Nào ngờ Triển Dương lại cười, anh nói: “Không phải, tôi cũng đóng trong phim này.”

Cố Tương sững sờ, đòi trước Triển Dương không tham gia bộ phim này. Hơn nữa bộ phim này chủ đạo là nhân vật nữ chính, phần diễn của vai nam không nhiều như nữ, đất diễn nhiều nhất là của Minh Quận Vương và Hoàng đế đã chọn người, còn lại chẳng lẽ diễn Trần Viễn tướng quân? Diễn vai cha con với cô?

Có ý tưởng này không chỉ một mình Cố Tương, nghe vậy mấy diễn viên khác cũng sợ run, Kiều Ánh Tinh cười nói: “Triển thần đừng đùa nữa, đạo diễn trả nổi thù lao cho anh sao?”

“Vai phụ qua đường thôi, đất diễn không nhiều lắm, vẫn có thể trả được.” Triển Dương nói.

Anh vừa nói vậy, mọi người nhận ra là anh nghiêm túc, trở mắt nhìn nhau. Cuối cùng Lương Quý nhìn Triển Dương hỏi: “Có thể cho biết là vai diễn nào không?”

Triển Dương nhìn Đường Duệ, ddlequydon.um-un Đường Duệ nói: “Vai phụ nhỏ thôi, là thị vệ do Minh Quận vương cho Quận vương phi, chỉ là một tay sai.”

Mọi người: “.....”

Cố Tương lại nghĩ đến.

Trong phim đúng là có một thị vệ, là người ác độc phù hợp với Thẩm Diệu cô nương. Lúc mới gả cho Minh Quận vương, tình cảm vợ chồng chưa sứt mẻ, Thẩm Diệu thấy Minh Quận vương có một thị vệ võ công cao cường, xin cho về làm hộ vệ của mình, cho tên này rất nhiều lợi ích, tên này cũng không phụ lòng trông đợi của mọi người, về sau vì hãm hại Thanh Hoan mà tổn không ít công sức, thậm chí thêm muốn gương mặt mỹ miều của Thanh Hoan, định hại Thanh Hoan. Đây là một trong những tay sai đắc lực trung thành của Thẩm Diệu, lúc diễn vai thị vệ này diện mạo thật đáng ghét, đúng là có thể thành công chọc tức khán giả.

Hiện tại anh chàng có con mắt đáng ghét đổi thành Triền Dương, quan trọng không phải ở đây, quan trọng là, Triền Dương lại muốn diễn một người cận bã vô tài vô đức? Hơn nữa cũng thật trùng hợp, mỗi lần xuất hiện không phải giết người chính là làm việc xấu, phân đoạn nhiều nhất chính là đoạn định làm nhục Thanh Hoan.

Phí

của trời! Trong đầu Cố Tương quanh quẩn thật lâu ba chữ này. Biết Triền Dương nhận vai cho đến bây giờ rất tầm thường, không phải vai chính cũng không phải vai tuyến hai, nhưng cái này cũng quá tầm thường. Cố Tương nhớ cuối cùng chân tướng là Minh Quân vương biết được, kết quả sinh mạng đến thì về này kết thúc ở một chỗ xa lạ.

Vốn dĩ Cố Tương cảm thấy không có gì, sau đổi thành gương mặt của Triền Dương, bỗng thấy đầy ý xấu, ngay cả cô cũng không thể nhìn được, người hâm mộ của Triền Dương sao không cuồng nhiệt với bộ phim này được.

“Triền đẹp trai, chú đúng là cố ý.” Tương Lily oán giận nói: “Nhận vai phụ như vậy chắc là muốn giành hết danh tiếng của vai chính rồi.”

Dù Triền Dương chỉ diễn vài người qua đường, sợ rằng cũng giành nhiều ánh mắt của khán giả. Vốn chỉ là lời nói vô tình, về mặt Lương Quý khế cứng ngắt, tay trái không tự chủ xoa xoa ngón trỏ của mình.

Cố Tương liếc thấy, trong lòng cười lạnh.

Xoa tay là động tác quen thuộc của Lương Quý hay làm khi gặp phiền não. Lương Quý không phải là không có địch ý với Triền Dương. Làng giải trí là nơi cạnh tranh, Triền Dương ngoại hình tốt diễn xuất tốt, lúc nào cũng đề trên đầu Lương Quý, sao Lương Quý có thể cam tâm? Phim này vai diễn nam khá ít, Lương Quý

cũng không có lòng tin.

“Đúng vậy.” Kiều Ánh Tinh vén vén tóc, giống như vô tình hỏi: “Sao tự nhiên lại nhận nhân vật này rồi? Muốn nhận vai phụ cũng không nên nhận vai qua đường như vậy chứ?”

“Còn không phải là lão Ôn,” Đường Duệ tiếp lời:

“Nhất định Klaus nhận đóng bộ này, hẳn cực kỳ hẹp hòi, không chịu cho nhân vật gì tốt, vì mọi người có tình nghĩa nhiều năm nên gắng gương đón nhận.”

Đang đi ngang qua cạnh mọi người Ôn Lâm Dục nghe được: “....”

Lại nói mấy câu, nghi thức mở máy rất nhanh sẽ bắt đầu.

Ôn Lâm Dục không hổ là người tôn sùng chủ nghĩa thực dụng, quá trình cắt giảm rất nhiều. Lúc diễn viên đứng ngay ngắn cắt băng dâng hương, diễn viên đều theo vai diễn mà đứng ở chỗ định sẵn.

Kiều Ánh Tinh đứng cạnh Cố Tương, Tương Lily đứng cạnh người diễn vai hoàng đế Ngụy Khôn, Cố Tương đứng ở... cạnh Triển Dương.

Văn Tinh cũng như diễn, tự mình dùng điện thoại đi động đứng phía sau chụp ảnh, d.d.lequydon.u.m.u.m Cố Tương cũng đoán được là bà chị này sẽ về tạo một album mới: Một ngày ở cùng Triển Cự Cự.

Đường Duệ vẫn luôn cười hì hì, mắt nhìn Cố Tương khiến Cố Tương cảm thấy kỳ lạ, cô nhớ mình không có

giao tình với Đường Duệ. Ngược lại Triền Dương lên cạnh vẫn không lên tiếng làm Cố Tương có chút không nhìn được nhìn anh.

Sự kiện cây kéo lần trước ở phòng nghỉ nghệ sĩ, vì lúc ấy quá hoảng hốt cũng không còn cách nào dò xét Triền Dương cẩn thận. Hiện tại gần trong gang tấc, lại phát hiện người đàn ông này so với ti vi còn cao lớn hơn.

Vóc người cũng tốt rất thần kỳ, chân dài vai rộng, Cố Tương cao một mét bảy, cũng không xem là lùn, vậy mà khó khăn lắm mới miễn cưỡng đứng đến bả vai Triền Dương. Từ mặt bên nhìn, ngũ quan Triền Dương rất bắt mắt, không có hai mí Châu Âu và lỗ mũi cao chót vót như kiểu phẫu thuật thẩm mỹ thường gặp trong làng giải trí. gương mặt anh toát lên vẻ dịu dàng tuất đạt, nhưng không phải chỉ toàn mềm mại, con mắt dài đen nhánh rất có thần, nhìn rất sắc bén.

Là một người đàn ông dung mạo rất đẹp. Dù Cố Tương từng gặp nhiều trai đẹp trong làng giải trí cũng không thể không thừa nhận, Triền Dương hơi hột, thật là vừa đẹp mắt vừa có phong cách.

Đang suy nghĩ, Triền Dương giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, quay đầu nhìn cô, hơi ngẩn ra, ngay sau đó giật giật khoé miệng, tay phải diễn tả hình dáng cây kéo.

Cố Tương:

Anh còn nhớ rõ chuyện kia! Cố Tương không chớp mắt nhìn anh, chuyện này Triền Dương vẫn không nói ra, có

thế vì ngôi sao lớn không muốn cùng nghệ sĩ nhỏ bé so đo, nhưng trong lòng Cố Tương, Triển Dương không phải là loại người nhiều chuyện. Biểu hiện của anh rất bình dị gần gũi, hoàn toàn không có dáng vẻ minh tinh để cho nhận thức của cô hơi bị đánh vỡ. Hiện tại mới thấy Triển Dương ẩn ý nhắc cô sự kiện ở phòng nghỉ, Cố Tương hơi nghi ngờ, gắt gao im lặng nhìn chằm chằm Triển Dương.

Hình ảnh cô trầm tư suy nghĩ lọt vào ánh mắt người khác chính là ánh mắt điên cuồng, Đường Duệ vẫn chú ý bên này “Phốc” cười thành tiếng, làm cho mấy người chung quanh quay đầu nhìn hẩn. Thần trí Cố Tương cũng tỉnh táo lại, vội nhìn phía trước, không nhìn Triển Dương nữa.

Chờ đến khi nghỉ thức mở máy đã xong, Cố Tương đi nhận ít tài liệu, chuẩn bị trở về với Văn Tĩnh. Nghỉ ngơi một ngày lập tức tụ họp, bộ phim này ngoại cảnh cũng nhiều nên nhiệm vụ diễn viên thật ra rất nặng.

Kiều Anh Tĩnh và Lương Quý luôn giữ khoảng cách, bởi vì tình yêu còn chưa công khai nên biểu hiện hai người và tất cả diễn viên đóng chung đều như nhau, khách khí lễ phép, vừa đúng cự ly. Cố Tương nhìn xa xa, vẻ mặt âm trầm không rõ.

“Cố Tương!” Ở bên kia Ôn Lâm Dự gọi tên cô.

Cố Tương vội vàng chạy về phía Ôn Lâm Dự. Đi mới phát hiện Triển Dương và Đường Duệ cũng ở đây.

Ôn Lâm Dự là một trung niên có gương mặt hiền lành dễ mến, nếu như nói Diên Lật là một khuôn mẫu giáo sư

một trong neo quai nghe inuật in En Lâm Dự quan tâm đến thực tế, tính thương mại hoá, dĩ nhiên, ông làm rất xuất sắc, cũng không phải là thấp tẹt. Người như vậy có quan hệ rộng rãi, cho nên bởi vì có quan hệ với Đường Duệ, thái độ của ông đối với Cố Tương cũng không tệ.

“Đo có Klaus tham gia, phân cảnh của cô và hấn tương đối nhiều cho nên kịch bản có sửa đổi. lqddiend@n Đây là kịch bản đã chỉnh sửa, chủ yếu là ở phân cảnh của hai người. Sau khi về cô xem qua, bắt đầu ngày một tập hợp.” Ôn Lâm Dự giao kịch bản cho Cố Tương.

Cố Tương nhận kịch bản, ngẩn người. Cái gì gọi là “phân cảnh của cô và hấn tương đối nhiều”? Nhiều hơn nữa thì có thể nhiều đến đâu? Hơn nữa Ôn Lâm Dự có ý là, vì Triển Dương mà sửa kịch bản? Mẹ nó, siêu sao được đối xử thật tốt nha. Cố Tương gật đầu đáp, cảm ơn Ôn Lâm Dự sau đó tạm biệt Triển Dương và Đường Duệ rồi mới cùng Văn Tĩnh rời đi.

Trên đường trở về, Văn Tĩnh một mực hưng phấn thu hoạch hôm nay, không ngừng nói thəm bên tai Cố Tương: “Tương Tương, nhất định phải tìm một cơ hội nhờ Klaus ký tên nha! Hôm nay chị chụp được rất nhiều hình em và Klaus, cũng tạo xong photo album, đặt tên là: Một ngày cùng Triển Cựu Cự...”

Căn bản Cố Tương không nghe Văn Tĩnh đang nói cái gì, cô không thể đợi được mà mở kịch bản, muốn xem xem cuối cùng kịch bản đã sửa như thế nào.

Đọc chưa được mấy tờ, Cố Tương liền quỵ.

Ôn Lâm Dự cho liên kịch uồna thuốc ài. thì về nói đổi

liền sửa lại. Cố Tương đã diễn quá rất nhiều vai, biết đại khái khẩu vị khán giả.

Xoá đi cảnh Triền Dương định làm nhục coi như xong, hình tượng cục mịch từ sát thôn Vương Nhị Ma biến thành cao lãnh ít nói là như thế nào?

Cố Tương cũng muốn thử dài cho một anh trai thị vệ có hình đánh cao lãnh tuần tít.

Với gương mặt và sự nổi tiếng của Triền Dương, Minh Quận vương sao có thể sống?

Cố Tương đỡ lấy đầu đang nhức nhối, cái gì mà qua đường, cô còn vì người qua đường mà đổi phân cảnh, quả thật là kỹ năng tây trắng, đúng là tùy tiện mà.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ánh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 19

(Vì bản gốc không có chương 19 nên mình xem qua nội dung và tách phần này thành chương 19 cho hợp lý nhé.)

*Buu: buu ở đây chỉ sự mạnh mẽ nhé mọi người, nói chung câu này chỉ chị Cố Tương lần đầu phô diễn rất mạnh mẽ ẩn tượng, chi tiết thì mời cả nhà xem truyện sẽ rõ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến ngày quay đầu tiên.

Là người đại diện của Cố Tương, Văn Tĩnh khẩn trương hơn nhiều so với Cố Tương. Trên thực tế, Cố Tương từ nhân vật phụ trợ trong “Mai Trang” còn chưa đóng qua bộ phim nào, lần đầu tiên liền diễn một vai phụ phân lượng không nhẹ, trong lòng Văn Tĩnh không thể nào không lo lắng.

Dù trong lòng không yên nhưng lúc gặp Cố Tương, cái chính vẫn là Văn Tĩnh khích lệ, thông báo là phụ. Ngược lại những người mới cùng thời với cô trong công ty Cố Tương lúc gặp cô cũng làm nger, Cố Tương cũng làm như không thấy.

Đến phim trường, không có quá nhiều trình tự, trước đi hoá trang, nhân viên trang điểm gọi đều cho Kiều Ánh Tĩnh Tường Lily, trang điểm cho Cố Tương là một cô gái còn trẻ tuổi mới tới, vừa hoá trang vừa cảm thán: “Đa cô Cố thật đẹp, đánh phấn vào uổng quá.”

Đây cũng là sự thật, khuôn mặt đẹp của Cố Tương trước nay luôn được đại chúng công nhận, mình tinh lên hình yêu cầu cao với da, đánh lót là quan trọng nhất, phần này ở Cố Tương, da cô trắng lại bóng loáng, không chút tí vết, chỉ cần đánh sơ một chút phấn tăng thêm độ sáng bóng là được.

Tường Lily nghe vậy cười nói: “Cũng không sai, tôi nói thiếu nữ trẻ tuổi là tốt nhất, không dùng gì cũng xinh đẹp sáng lên chả bù với đáng vẻ này của chúng ta.”

“Đúng đó, thật gan tị muốn chết.” Kiều Ánh Tĩnh mỉm cười tiếp lời.

Cố Tương cười cười, không lên tiếng. "Tề hậu truyện" yêu cầu rất cao với tạo hình, mặt dù là tiểu thuyết giá không cổ đại, trong nguyên tác ăn mặc tinh xảo, trang dung hoa lệ cũng là một việc quan trọng. Tạo hình cổ trang trong phim vốn nhiều hạn chế, kiểu tóc, quần áo cái gì cũng phải sửa soạn rất lâu.

Kiều Ánh Tinh là nữ chính, vì mới ban đầu vừa vào cung còn là một đoá hoa tiểu bạch liên kiều diễm, trang dung lấy đơn giản tươi mát là chính, thêm với kinh nghiệm thuần thực của phòng hoá trang rất nhanh sẽ tạo hình xong. Thêm vào phân vai nặng nề nên trước tiên Kiều Ánh Tinh phải đi ra bắt đầu tự hợp.

Cảnh đầu tiên là cảnh Kiều Ánh Tinh vào cung.

Thời đại không có thật này là Minh Tề, một thời kỳ triều đại tương tự Bắc Tống Trung Quốc.

Đạo diễn đưa ống kính ra xa, lqđ.d.i.e.n.d.a.n bầu trời thăm thẳm, một con chim ưng xẹt qua trên không, cung điện nguy nga, cột vàng son rực rỡ xanh vàng, trong cung thành tầng tầng lớp lớp, lộc non đầu xuân xanh tươi đang thong thả nảy mầm

Biểu thị hồng nhan xương khô, quy luật tàn khốc người cũ người mới thay đổi không dứt trong cung.

Đưa vào cận cảnh, Chu Thanh trở thành tú nữ lần đầu tiên vào cung, đứng trước cửa cung, tò mò lại ngậy thơ nhìn xung quanh.

Kỹ thuật diễn của Kiều Ánh Tinh nói thật quả không kém. Bản thân cô ta phong cách thanh lịch duyên dáng, rất phù hợp với hình tượng Chu Thanh vui mừng trầm ổn dịu dàng trong nguyên tác, lần đầu tiên vào cung mặc dù cố gắng bình tĩnh nhưng trong ánh mắt vẫn vô tình lộ ra vẻ mới lạ và hứng thú. Đã là người hai mươi hai tuổi, được chăm sóc tốt cộng thêm kỹ thuật diễn xuất sắc, vậy nên diễn thiếu nữ xinh đẹp vô cùng tinh tế.

Đạo diễn hài lòng gật đầu, cũng không kêu cắt, diễn đến khi cảnh nhỏ đầu tiên kết thúc, Kiều Ánh Tinh cũng không có NG, thuận lợi khác thường.

*NG: No good: cảnh quay hỏng

Hiệu quả tốt khủng khiếp, Tường Lily đã hoá trang xong ra ngoài nhìn theo một hồi cũng không nhìn được khoa trương than thở: “Chúng ta không thể so được kỹ thuật diễn của ảnh hậu, có muốn cho người khác sống không đây?”

“Như vậy mà khen ngợi, vậy lát nữa đến phiên chị diễn có phải là em nên tặng hoa luôn không?” Kiều Ánh Tinh trêu ghẹo, trong mắt không nhìn được có một chút tự đắc.

Phim về nữ cường, vốn chính là tôn lên nữ chính, ở đây chỉ có mình cô ta có giải ảnh hậu, Tường Lily dù sao cũng chỉ là một minh tinh lỗi thời, cô ta nếu là hoa hồng, tất cả mọi người nơi này là tán lá xanh biếc.

Đường Duệ và Triển Dương đứng phía sau, Triển Dương vừa mới hoá trang xong, thân là thị vệ cận thân, tạo hình của anh cũng hết sức đơn giản, trang phục Biên thị vệ áo đen viền bạc, vẻ ngoài vốc người đẹp. Tóc giả nhét vào trong mũ thị vệ, lộ ra ngoài gương mặt xuất sắc.

Vì vai diễn trở thành “trầm mặc ít nói”, cuối cùng lại đi theo con đường bông hoa mọc trên núi cao, phòng hoá trang chỉ đánh cho anh một lớp phấn thật mỏng, khắc hoạ sâu đường nét của anh, vẽ sơ đôi mắt, lập tức cảm giác mỹ nam tử lạnh lạnh “mắt như điểm nước son, mày như mực vẽ”

“Diễn xuất cũng tạm.” Đường Duệ cau mày phê bình: “Nhưng không đủ nổi bật.” Là một người chế tác, ánh mắt Đường Duệ rất sắc bén. Diễn xuất của Kiều Ánh Tinh tất nhiên tiến bộ nhưng hoặc do cảm thấy ở đây không có đối thủ ngang tài với mình, diễn xuất có cảm giác uể oải, hoàn thành qua quýt, không thể nào lừa gạt chòm sao Xử nữ như Đường Duệ.

“Miễn cưỡng.” Triển Dương nói lạnh nhạt.

Đường Duệ liếc anh một cái: “Lần trước không phải ông nói diễn xuất của Tương---- Tương không tệ à, lát nữa có thể xem, suy nghĩ một chút coi chừng bị kích động đấy.”

Triển Dương: “.....”

Vừa nói xong, liền nghe tiếng Ôn Lâm Dự gọi: “Cố Tương xong chưa? Chuẩn bị đi.”

“Đây....” Văn Tĩnh đỡ Cố Tương thận trọng đi ra.

Váy trong phim cổ trang tầng tầng lớp lớp muốn bao nhiêu phức tạp có bấy nhiêu, Cố Tương diễn vai Minh Quận vương phi, vợ quan nhị đại, y phục lại càng hoa lệ. Làn váy quanh co uốn

lượn nhiều đường, không cẩn thận là có thể xô hỏng hỏng không, đến khi cô ra đến sau đó đứng lại, tất cả mọi người đều sững sờ.

Đạo diễn: “.....”

Cô gái mới hồng răng trắng, lông mày kẻ đen như nước, tóc dài đen mượt búi thành kiểu Triều Hoàng Kế, quần lụa mỏng như ngàn đoá hoa đầy màu sắc, nét ửng hồng trên mặt không biết do xiêm áo chiếu vào hay là của bản thân, chỉ cảm thấy gương mặt không có chỗ nào không tinh mỹ, tư thế đứng thướt tha, lúc sóng mắt lưu chuyển còn mang theo vẻ xinh đẹp phong lưu để cho người xem trợn mắt há mồm.

Đời trước Cố Tương rất ít diễn phim cổ trang, kỹ thuật diễn xuất sắc của cô hầu hết đều ở lĩnh vực phim hiện đại, vai tốt cũng được vai phụ cũng được, cũng đều được cô diễn cho nổi bật lên. Phim cổ trang chỉ diễn qua phim điện ảnh tiên hiệp, chỉ là chuyển đóng phim này, dù sao cô cũng không phải lần đầu tiên đóng, có chỗ không quen dựa vào kỹ thuật diễn bù đắp là được.

Người ở đây gồm Ôn Lâm Dự đều ngần ngại, Cố Tương rất xinh đẹp không phải giả nhưng sau khi hoá trang trở nên xinh đẹp hấp dẫn mắt người khác như vậy là đã xảy ra chuyện gì? Cách ăn mặc của Kiều Ánh Tinh là thanh tân thoát tục, vốn hai loại này không giống nhau, mọi người thường ưu ái cho bên thoát tục hơn nhưng bây giờ Cố Tương thiên kiều bá mị đứng chỗ này, tạo hình này của Kiều Ánh Tinh, gương mặt này liền có vẻ quá nhạt nhẽo.

Nụ cười Kiều Ánh Tinh cứng đờ, nhìn Cố Tương cắn chặt môi, càng làm lòng cô ta lo lắng. Ánh mắt Lương Quý nhìn Cố Tương loé lên kinh ngạc. Cô ta nói với Ôn Lâm Dự: “Tương Tương hoá trang thật xinh đẹp, nhưng nhớ đừng quên lời thoại, bây giờ cũng không còn sớm, bắt đầu quay chứ?”

Cố Tương nhẹ liếc cô ta, nếu ở trước kia cô cũng coi như xong, bây giờ chả lẽ còn không nghe ra thâm ý của Kiều Ánh Tinh? Nói hoá trang xinh đẹp chính là dựa vào trang dung mà thắng. Mìt mờ nói lời thoại là tuyên bố bất quá người mới cũng không thuộc lời thoại, về phần diễn xuất, hấp tấp thành ra lộn xộn, lời thoại không dợt qua lần nào liền vào quay, ai có thể đảm bảo không xảy ra vấn đề?

Quả nhiên sau khi Kiều Ánh Tinh nói ra lời này, ánh mắt mọi người nhìn Cố Tương phai nhạt chút. Đường Duệ đứng Triển Dương một cái: “Ánh mắt không tệ.”

Triển Dương không để ý hấn, di3nd@nl3quydon người đại diện Kevin bên cạnh là một anh chàng cường tráng tỉ mỉ, vội vàng chỉnh sửa quần áo cho anh, vừa làm nhảm: “Như vậy vì sao Klaus lại muốn nhận vai phụ này? Tự bản thân ở đây chịu tội. Cảnh tiếp theo có mấy câu thoại? Không phải hai câu đó chứ?”

Sửa sang xong, dời góc máy, không cho Cố Tương bất kỳ thời gian chuẩn bị nào, cảnh diễn đầu tiên của Cố Tương sắp bắt đầu.

Diễn chung với Cố Tương cảnh này, là Triển Dương.

Là một nhân vật không có đầu óc phản diện tiêu biểu của toàn bộ phim, vai diễn thị vệ Giang Dạ của Triển Dương mỗi lần ra sân đều có quan hệ dây mơ rễ má với Thẩm Diệu. Biên kịch sắp lại thị vệ Giang Dạ có chút đáng thương, mà nhân vật Thẩm Diệu vẫn đáng ghét như trước, đoán chừng là tăng cảm giác bị thương cho Giang Dạ, khiến khán giả tiếc hận một thanh niên tài tuấn như vậy lại đi theo sai người.

Mà Ôn Lâm Dự lảng xê, cảnh đầu phim sẽ cho Giang Dạ ra sân mở màn danh tiếng, có thể nói làm vậy Giang Dạ chính là một tên tuổi quảng cáo, thành thạo lôi kéo ti lệ người xem ti vi.

Nhưng đối với người mới mà nói, việc diễn cùng một ngôi sao hàng đầu không phải là chuyện tốt. Người mới diễn với Triển Dương chính là tìm chết. Không phải bị cười nhạo kỹ thuật diễn thì là bị cười về nhan sắc, nhan sắc Cố Tương đi rồi nhưng kỹ thuật diễn thì sao? Triển Dương không cần phát huy gì cả cũng có thể nghiền Cố Tương thành kẻ chạy cò.

Cảnh mở đầu này nói về sự ác độc và phách lối của Thẩm Diệu, trong phủ Minh Quân vương có một thiếp thất có thai, Triển Dương sai Giang Dạ trừ khử hai mẹ con này.

Đạo diễn gật đầu với thư ký trưởng quay, bắt đầu.

Trong phòng ở ngũ nga lộng lẫy, trên giường trái một chiếc thảm lông cừu trắng như tuyết, từ chiếc mỏ chim hạc bằng đồng toả ra khói xanh lượn lờ, trong chiếc bình trong suốt lấp lánh những cành nho tím hấp dẫn.

Thị vệ toàn thân mặc áo đen đứng trước bàn con, chỉ cần nhìn phía sau cũng thấy được đây là một khí phái ung dung, anh tuấn bất phàm.

Mà đối diện với hắn là cô gái nghiêng người dựa trên giường, vạt áo dài đổ xuống chạm đất, hoa lệ uốn lượn, ống kính làm cảnh tượng mờ ảo, chỉ thoáng thấy là một

mỹ nhân. Um diendan.com

“Chỉ Lan Uyên mang thai, Vương gia lại càng không chịu đến chỗ của ta.”

Âm thanh lười biếng vang lên, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Mọi người phía sau ống kính sững sờ, lúc này hình như chuyện cũng không hỏng hết giống như tưởng tượng.

“Cả ngày cả ngày, ẩm ỉ, cũng mở ra một phòng bếp nhỏ, đơn giản là sơ tả làm đồ gì trong thức ăn thôi, nhưng cũng không suy nghĩ một chút, Quận vương phải vẫn không có chuyện vui, có người sinh nam hài, vui còn không kịp, làm sao có thể ác độc giống như họ nói chứ?”

Lời nói chậm rãi, hàm chứa than thở, như ở giữa trưa an tĩnh, phát ra một âm thanh thật nhỏ phôi một con kiến bò qua tấm lụa trắng, làm cho người ta nổi lên một tầng da gà.

Ống kính chuyển tới mặt thị vệ Giang Dạ, cận cảnh, thị vệ lạnh lùng như sương, gương mặt hờ hững, nhìn cô gái đối diện lại giống như cái gì cũng không nhìn, tua ngọc của bội đao lên không khẽ rung, dáng người thẳng tắp, im lặng, chỉ riêng biểu hiện trên mặt, cái loại áp bức đó đập vào mặt, không cẩn thận sẽ bị đè xuống, không khí khẩn trương cực điểm.

Tướng Lily nắm chặt tay áo, chỉ xem Triển Dương diễn trên màn ảnh, lần đầu tiên thấy ở hiện trường, chỉ có một ý niệm, kỹ thuật diễn của người này đã trải qua xuất

thân nhập hoá, một giây nhập vai, hơn nửa căn bản không ra được. Giống như thế giới chia làm hai phần, d.d.l.q.d.u.m.u.m một phần ở chỗ Triển Dương chân chính là người Minh Đế, hân chân chính là thị vệ, mà những người họ họ cũng chỉ là diễn viên, ở phim trường bất kỳ ai diễn chung với hân đều có cái cảm giác không hợp nhau kỳ cục ấy.

Đây mới thật sự là ảnh đế!

Ông kính lại di chuyển, dời đến trên mặt cô gái.

Sau đó Tưởng Lily kính ngạc phát hiện, cũng không phải là tất cả, có một người diễn chung với hân sẽ không có cảm giác không hợp nhau.

Dung nhan cô gái kiều diễm như hoa, khoé môi hàm chứa ý cười nhẹ nhàng, đầu ngón tay mảnh khảnh vuốt ve bình lưu ly, âm thanh giống như ở một tầng mây mù: “Tiện nhân ấy đúng là kiều cách, ngày trước là ta mềm lòng, lưu lại đường sống. Hôm nay nếu đã nói ta muốn làm cái gì, vậy ta cũng phải làm cái gì đó thật mới đúng, không thể nào tự nhiên gánh tiếng xấu này được.”

Ánh mắt nàng chuyển một cái, nhìn chăm chú vào mặt thị vệ, hiện lên vẻ ung dung tàn nhẫn và cuồng vọng: “Giang thị vệ, lần này cũng giống vậy.”

“Vâng.” Thị vệ mặt lạnh khom người đáp.

Trong từng câu từng chữ giống như phối hợp ăn ý nhiều năm, hình ảnh không chỉ nghiêng về một bên, chỉ có đầu ngang tài, khi ánh mắt đụng chạm, hình như có tia lửa tràn ra, không liên quan tình cảm, giống như một cuộc tranh

ai, không cần quan tâm cam, giống như một cuộc chiến tài đặc sắc, thực lực và lực lượng của tuyến thì ngang nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Ảnh Hậu Tái Lâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.